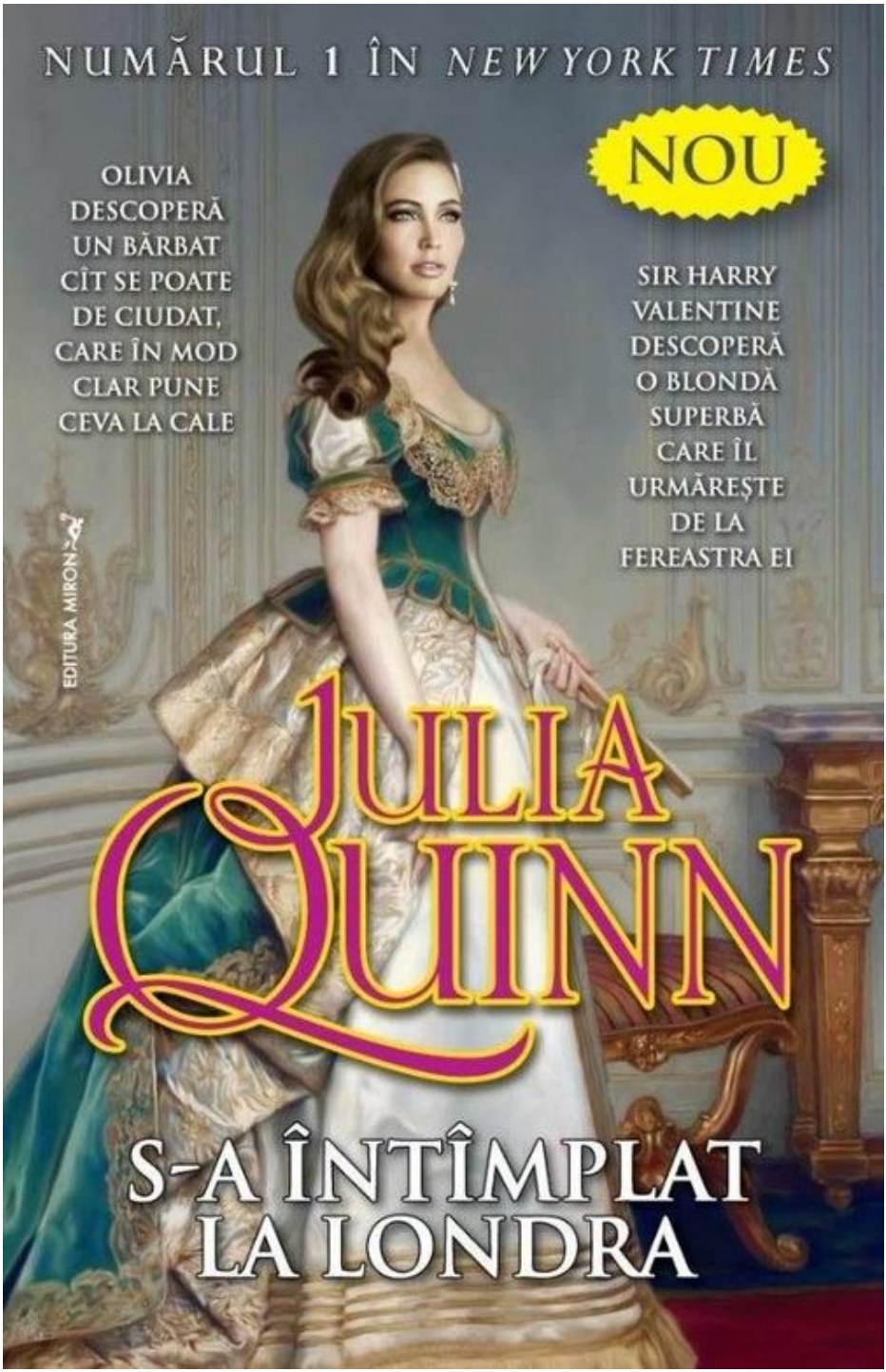
NUMĂRUL 1 ÎN NEW YORK TIMES
NOU
OLIVIA DESCOPERĂ UN BĂRBAT CÎT SE POATE DE CIUDAT, CARE ÎN MOD CLAR PUNE CEVA LA CALE
SIR HARRY VALENTINE DESCOPERĂ O BLONDĂ SUPERBĂ CARE ÎL URMĂREȘTE DE LA FEREASTRA EI
EDITURA MIRON
JULIA QUINN
S-A ÎNTÎMPLAT LA LONDRA

JULIA QUINN
S-A ÎNTÂMPLAT LA LONDRA

What Happens in London by Julia Quinn

Misterul:

De ce aruncă el oare atâtea hârtii în şemineu?

Bârfa:
Oare o să se mărite ea cu un prinţ?

Scandalul:
Niciun scandal.

Pentru că ceea ce se petrece în Londra…
RĂMÂNE ÎN LONDRA

PROLOG

La vârsta de doisprezece ani, Harry Valentine avea cunoştinţe în două domenii care îl făceau altfel decât ceilalţi colegi din clasa lui, în Anglia, la începutul secolului nouăsprezece.

Primul era fluenţa lui absolută şi totală în vorbirea limbilor rusă şi franceză. Nu exista niciun mister în ce privea acest talent; bunica lui, extrem de aristocrata şi de încăpăţânata Olga Petrova Obolenski Dell, venise să locuiască la familia Valentine la patru luni după naşterea lui Harry.

Olga detesta limba engleză. După părerea ei (frecvent exprimată), nu exista ceva pe lumea aceasta, care trebuia spus, şi să nu poată fi exprimat în rusă sau în franceză.

Dar de ce plecase şi se căsătorise cu un englez, ei bine, asta nu putuse niciodată să explice prea bine.

— Poate pentru că e ceva ce trebuie explicat în engleză, mormăise sora lui Harry.

Harry ridicase doar din umeri şi zâmbise (ca orice frate normal). Grandmère poate că detesta engleza, dar o înţelegea perfect şi avea auzul mai bun ca al unui ogar. Să mormăi ceva, orice – în orice limbă – era o idee proastă când bunica se afla în camera de studiu. Iar să faci asta în engleză, era o prostie cât carul de mare. Însemna să sugerezi că franceza sau rusa nu erau adecvate sarcinii verbale respective…

Sincer, Harry fusese surprins că bunica nu îi aplicase o corecţie lui Anne.

Dar Anne detesta rusa cu aceeaşi intensitate pe care Grandmère o rezerva englezei. Anne se plângea că era prea multă muncă, iar franceza era aproape la fel de dificilă. Anne avea deja şase ani când venise Grandmère şi engleza era de-acum prea bine înrădăcinată pentru ca orice altă limbă să poată ţină pasul cu ea.

Pe de altă parte, Harry era fericit să vorbească în orice limbă în care i se adresa cineva. Engleza era pentru fiecare zi, franceza însemna eleganţă, iar rusa devenise

pentru el limba dramaticului şi a fascinaţiei. Rusia era vastă. Era friguroasă. Şi peste toate astea, era *mare.*

Petru cel Mare, Ecaterina cea Mare – Harry fusese înţărcat cu poveştile lor.

— Bah! bombănea adesea Olga, atunci când tutorele lui Harry încerca să-l înveţe istoria Angliei.

— Cine este acest Ethelred Neisprăvitul? *Neisprăvitul*? Ce ţară e aceea care permite conducătorilor ei să fie neisprăviţi?

— Regina Elizabeta a fost mare, sublinie Harry.

Olga nu se lăsă impresionată.

— I se spunea Elizabeta cea Mare? Sau Marea Regină? Nu, nu i se spunea aşa. I se spunea Regina Fecioară, ca şi cum asta este *ceva* cu care te poţi mândri.

În acest moment, urechile tutorelui deveneau foarte roşii, ceea ce lui Harry i se părea teribil de ciudat.

O, continuă Olga pe cât de rece cu putinţă, nu a fost o mare regină. Nici măcar nu i-a dat ţării un moştenitor ca lumea, la tron.

Tutorele interveni.

— Majoritatea cărturarilor sunt de acord că a fost înţelept din partea reginei să evite căsătoria. Avea nevoie să creeze aparenţa că nu se afla sub vreo influenţă…

Vocea tutorelui trenă. Harry nu era deloc surprins. Grandmère se întorsese spre el cu una dintre privirile acelea ale ei, ascuţite ca briciul, priviri mai curând de vultur. Harry nu ştia pe cineva care să fi putut continua să vorbească sub o asemenea privire.

— Eşti un omuleţ prost, pronunţă ea, apoi îi întoarse complet spatele. A doua zi l-a concediat şi s-a ocupat singură de studiile lui Harry, până când au găsit un alt tutore.

Nu era chiar rolul Olgăi să angajeze şi să concedieze tutori pentru copiii Valentine care, pe vremea aceea, erau trei. (Micuţul Edward li se adăugase pe când Harry avea şapte ani) Dar nimeni altcineva nu părea dornic să se implice în această problemă. Mama lui Harry, Katarina Dell Valentine, nu se certa niciodată cu mama ei, iar cât despre

tatăl lui… în fine…

Asta avea de a face destul de mult cu cel de al doilea domeniu în care Harry Valentine avea cunoştinţe care-i frământau creierul lui de doisprezece ani.

Tatăl lui Harry, Sir Lionel Valentine, era un beţivan.

Dar nu în *asta* constau neobişnuitele lui cunoştinţe. Toată lumea ştia că Sir Lionel bea mai mult decât ar fi trebuit. Acest lucru nu era un secret ţinut bine ascuns. Sir Lionel se împleticea şi se poticnea (la vorbă *şi* la umblet), râdea când nu mai râdea nimeni altcineva şi din nefericire pentru cele două servitoare (şi pentru cele două covoare din biroul lui Sir Lionel), exista un motiv pentru care alcoolul nu cauzase îngrăşarea trupului său.

Aşa a devenit Harry expert în curăţarea vomei. Începuse pe când avea zece ani. Poate că ar fi lăsat ei mizeria acolo unde se afla, dar din păcate tocmai voia să smulgă de la tatăl lui ceva bani de buzunar şi făcuse greşeala de a încerca asta prea târziu, seara. Sir Lionel se împărtăşise deja cu brandy-ul lui de după-amiază, cu duşca de seară, cu vinul de la cină, urmat imediat de vinul de Porto, iar acum se întorsese la brandy-ul lui preferat, deja menţionat, adus prin contrabandă din Franţa. Harry era cât se poate de sigur că se exprimase în propoziţii întregi (în engleză), când îşi formulase cererea de fonduri, dar tatăl lui se zgâise doar la el, clipind de câteva ori ca şi cum nu pricepea despre ce anume vorbea fiul lui, după care, brusc, vomase direct pe pantofii lui Harry.

Aşa încât Harry chiar că nu putea evita mizeria.

După care, se pare, nu a mai existat cale de întoarcere. O săptămână mai târziu s-a întâmplat din nou, deşi nu direct pe picioarele lui şi apoi din nou, după o lună. La doisprezece ani, orice alt copil ar fi uitat numărătoarea dăţilor când curăţase după tatăl lui, numai că el fusese dintotdeauna genul foarte precis şi odată începută numărătoarea, îi era greu să se mai oprească.

Majoritatea oamenilor ar fi pierdut poate şirul pe la cifra şapte. Aceasta era, aflase Harry din nenumăratele lui lecturi în materie de logică şi de aritmetică, cifra cea mai

mare pe care cei mai mulţi o putea aprecia vizual. Aşterne şapte puncte pe o pagină şi după o scurtă privire, aproape toţi oamenii vor declara «şapte». Treci la cifra opt şi aproape întreaga umanitate se va simţi pierdută.

Harry putea ajunge până la *cifra* douăzeci şi unu.

Astfel încât nu a fost deloc surprinzător faptul că, *după* cincisprezece şedinţe de curăţat, Harry ştia exact de câte ori îşi găsise tatăl împleticindu-se pe hol, sau leşinat pe duşumea sau ţintind (prost) spre o oală de noapte. Şi apoi, odată ajuns la cifra douăzeci, cazul devenise oarecum academic şi numărătoarea *trebuia* să continue.

Trebuia să fie academic. Dacă nu era academic, atunci ar fi fost altceva iar el ar fi plâns până când l-ar fi furat somnul, în loc să spună, „Patruzeci şi şase, dar cu o rază ceva mai mică decât marţea trecută. Probabil că în seara asta a mâncat mai puţin”.

Mama lui Harry decisese de mult să ignore cu desăvârşire situaţia şi putea fi văzută, cel mai adesea, în grădină, îngrijindu-se de varietăţile exotice de trandafiri pe care mama ei îi adusese din Rusia, cu atâţia ani în urmă. Cât despre Anne, aceasta îl informase că avea de gând să se căsătorească şi să «dispară din iadul ăsta» în clipa în care va împlini şaptesprezece ani. Ceea ce, în paranteză fie spus, s-a şi întâmplat, o dovadă în plus a determinării ei, de vreme ce niciunul dintre părinţi nu făcuse un minimum de efort ca să-i găsească o pereche. Cât despre Edward, cel mai mic dintre ei – şi el a învăţat să se adapteze, la fel ca şi Harry. După ora patru după-amiaza, tatăl lor devenea inutil, chiar dacă părea lucid (aşa cum era în general, până la cină, când o lua complet razna).

Servitorii cunoşteau şi ei, cu toţii, foarte bine situaţia. Nu că ar fi fost cu zecile; familia Valentine se descurca destul de bine cu locuinţa lor îngrijită din Sussex şi cu banii pe care îi primeau anual, din dota Katarinei. Desigur, asta nu se traducea printr-o bogăţie luxuriantă şi personalul familiei Valentine număra doar opt ajutoare – majordomul, bucătarul, menajera, grăjdarul, doi valeţi, camerista şi fata care ajuta la bucătărie. Şi în ciuda ocazionalelor şi

neplăcutelor sarcini legate de alcool, cei mai mulţi au ales totuşi să rămână cu familia. Sir Lionel era el beţiv, dar nu era un beţiv rău. Nici zgârcit nu era şi chiar şi cameristele învăţaseră să se ocupe de mizerie, dacă asta însemna să se lase cu un bănuţ în plus, când Sir Lionel îşi amintea suficient despre activităţile sale, ca să se simtă jenat.

Aşa încât Harry nu era chiar sigur de ce continua să cureţe după tatăl lui, de vreme ce într-adevăr ar fi putut lăsa pe altcineva. Poate că nu voia ca servitorii să ştie cât de des se întâmpla asta. Poate că avea nevoie de un memento asupra pericolelor alcoolului. Auzise că şi tatăl tatălui său fusese la fel. Oare chestiile astea chiar se moştenesc?

Nu voia să afle asta.

Şi apoi, aşa, dintr-odată, a murit Grandmère. Nu, nu a murit paşnic, în patul ei, în somn – Olga Obolenski Dell nu ar fi părăsit niciodată lumea aceasta fără dramatism. Stătea la masă, la cină, gata să-şi afunde lingura în supă, când îşi duse mâna la piept, scoase câteva sunete gâfâite şi se prăbuşi. Mai târziu, cineva a remarcat că mai era cât de cât conştientă în clipa în care a lovit masa, pentru că faţa ei a evitat total supa şi, nu se ştie cum, a reuşit să atingă lingura, trimiţând prin aer o ghiulea de lichid fierbinte spre Sir Lionel, ale cărui reflexe erau mult prea amorţite ca să se ferească.

Harry nu fusese martor la această directă; la doisprezece ani nu i se permitea să cineze cu adulţii. Dar Anne văzuse totul şi i-a povestit lui Harry, cu răsuflarea tăiată.

— Şi apoi el şi-a smuls cravata!

— La masă?

— La masă! Şi puteai vedea arsura! Atât de mare! Şi Anne ridică mâna, făcând în aer, cu arătătorul şi degetul mare, o distanţă de vreo doi centimetri.

— Şi bunica?

Anne deveni puţin mai serioasă. Doar puţin.

— Cred că a murit.

Harry înghiţi şi încuviinţă din cap.

— Era foarte bătrână.

— Avea cel puţin nouăzeci de ani.

— Nu cred că avea nouăzeci.

— *Arăta* de nouăzeci, bombăni Anne.

Harry rămase tăcut. Nu era sigur cum putea arăta o femeie de nouăzeci de ani, dar Grandmère avea cu siguranţă cele mai multe riduri dintre toţi cei pe care-i ştia el.

Anne continuă, aplecându-se în faţă:

— Dar îţi spun acum lucrul cel mai ciudat. *Mama.* Harry clipi.

— Ce a făcut?

— Nimic. Absolut nimic.

— Stătea alături de Grandmère?

— Nu, nu asta vreau să spun. Stătea vizavi, pe diagonală – prea departe ca să poată fi de vreun ajutor.

— Atunci…

— Stătea doar acolo, i-o tăie Anne. Nu s-a mişcat. Nici măcar nu a dat să se ridice.

Harry se gândi puţin. Trist, dar nu era nimic surprinzător în asta.

— Nici măcar faţa nu i s-a mişcat câtuşi de puţin. Stătea doar acolo, *aşa.* Şi chipul lui Anne deveni total inexpresiv şi Harry trebui să admită că era aidoma cu al mamei lor. Anne continuă.

— Ascultă-mă. Dacă s-ar fi prăbuşit cu capul în supă, în faţa mea, eu aş fi părut, *cel puţin,* surprinsă. Anne scutură din cap.

— Sunt de-a dreptul ridicoli, amândoi. Tata nu face altceva decât să bea, iar mama nu face chiar nimic.

Ascultă-mă. Abia aştept să vină ziua mea. Nu-mi pasă dacă o să fim în doliu. Eu mă mărit cu William Forbush şi nimeni nu mă va putea împiedica.

— Eu nu cred că trebuie să-ţi faci griji, mama probabil că nu va avea nicio părere, iar tata o să fie prea beat ca să observe.

— Hâmm. Probabil că ai dreptate. Gura Annei se strânse a regret şi apoi, într-o necaracteristică manifestare

de afecţiune frăţească, îi puse mâna pe umăr.

— Şi tu o să pleci în curând. Nu-ţi face griji.

Harry încuviinţă din cap. În câteva săptămâni avea să plece la şcoală.

Iar sentimentul de oarecare vinovăţie că el pleca lăsându-i în urmă pe Anne şi pe Edward, a fost efectiv anihilat de copleşitoarea senzaţie de uşurare de a merge pentru prima oară la şcoală.

Era *bine* că pleca. Cu tot respectul – cuvenit – pentru Grandmère *şi* monarhii ei preferaţi, poate că o să fie chiar *formidabil.*

* * *

Viaţa lui Harry ca elev s-a dovedit a fi plină de satisfacţii, aşa cum se aşteptase. Studia la Hesslewhite, o rezonabilă academie pentru băieţii ale căror familii nu dispuneau de fonduri (sau, în cazul lui Harry, de interes) pentru a-şi trimite fiii la Eton sau Harrow.

Harry adora şcoala. O *iubea*. Îşi iubea orele de clasă, iubea sportul şi iubea faptul că atunci când se ducea la culcare nu trebuia să controleze fiecare colţişor al clădirii, pentru a-şi face turul de control asupra tatălui său. Era fericit că scăpase înainte de a a se autodistruge. La şcoală, Harry avea de străbătut un drum drept de la sala comună la dormitorul său şi iubea fiecare pas lipsit de evenimente, din acest drum.

Dar cum toate lucrurile bune au un sfârşit, la vârsta de nouăsprezece ani Harry a absolvit, împreună cu restul clasei, inclusiv cu Sebastian Grey, vărul lui primar şi prietenul cel mai bun. A avut loc o ceremonie, pentru că aproape toţi băieţii doreau să sărbătorească evenimentul, doar că Harry «a uitat» să-şi anunţe familia despre asta.

— Unde este mama ta? l-a întrebat mătuşa Anna. Ca şi mama lui, vocea ei nu trăda niciun accent, în ciuda faptului că Olga insistase să vorbească în ruseşte cu ei toţi, când erau mici. Anna se măritase mai bine decât Katarina, cu al doilea fiu al unui conte. Dar asta nu provocase o

ruptură între surori; în fond, Sir Lionel era un baronet, ceea ce însemna că mama lui era cea căreia i se spunea «Lady». Anna însă era cea cu relaţiile şi cu banii şi, poate lucrul cel mai important, avea – până la moartea acestuia, în urmă cu doi ani – un soţ care rareori se răsfăţa cu mai mult de un pahar de vin, la cină.

Şi astfel, când Harry a mormăit ceva despre cât de obosită era mama lui, Anna a ştiut exact ce voia el să spună, de fapt – anume, dacă mama lui venea, ar fi venit şi tatăl lui. Şi după spectaculoasa demonstraţie de poticneală la reuniunea de la Hesslewhite, în 1807, Harry evitase să-şi mai invite tatăl la o altă ceremonie şcolară, Sir Lionel avea tendinţa să-şi piardă «*s-ul*» când era băut şi Harry nu era convins că va supravieţui unui alt discurs despre „Şplendidă, şplendidă şcoală», mai ales că acesta fusese emis căţărat în picioare pe un scaun, în timpul unui moment de tăcere.

Harry încercase să-l tragă jos pe tatăl său şi ar fi reuşit, dacă mama lui, care stătea de partea cealaltă a lui Sir Lionel, l-ar fi ajutat în strădania lui. Numai că ea privea drept în faţă, aşa cum făcea întotdeauna în astfel de situaţii, pretinzând că nu auzea nimic. Ceea ce a însemnat că Harry a fost nevoit să-i aplice tatălui său un brânci într-o rână, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Şi Sir Lionel se prăvălise cu un strigăt şi o bufnitură, lovindu-se cu obrazul de scaunul din faţa lui Harry.

Pe un alt bărbat, lucrul acesta l-ar fi înfuriat, dar nu pe Sir Lionel. Acesta zâmbise prosteşte, spunându-i lui Harry că era un «fiu superb» şi scuipă un dinte.

Harry mai avea şi acum dintele acela. Şi nu i-a mai permis niciodată tatălui său să mai calce în campus. Chiar dacă asta însemna că avea să fie singurul băiat neînsoţit, la ceremonia de absolvire.

Mătuşa lui insistase să-l ducă acasă, pentru care Harry i-a fost recunoscător. Nu-i plăcea să aibă oaspeţi, dar mătuşa Anne şi Sebastian ştiau deja tot ce trebuia ştiut despre tatăl lui – în fine, aproape totul. Harry nu le spusese nimic despre cele 126 de dăţi cât ştersese după acesta.

Sau despre recenta pierdere a nepreţuitului samovar de la Grandmère, al cărui smalţ sărise de pe miezul de argint al acestuia când Sir Lionel se împiedicase de un scaun, făcuse un salt ciudat de graţios prin aer (probabil ca să-şi recapete echilibrul), după care aterizase pe burtă, pe bufet.

În dimineaţa aceea se mai pierduseră şi trei platouri cu ouă şi o halcă de şuncă.

Văzând partea luminoasă a situaţiei, câinii nu fuseseră niciodată mai bine hrăniţi.

Cum Hesslewhite fusese ales pentru apropierea de reşedinţa Valentine, după nici nouăzeci de minute petrecute în trăsură, intrară pe alee şi începură ultima, scurta parte a drumului.

— Copacii sunt frumos înfrunziţi anul acesta. Şi sper că trandafirii mamei tale sunt bine şi ei, spuse mătuşa Anna.

Harry dădu absent din cap, încercând să măsoare timpul. Era încă după-amiază sau ziua intrase deja în seară? Dacă aşa era, trebuia să-i invite la cină. Oricum, trebuia să-i invite în casă; mătuşa Anna voia să-şi salute sora. Dar dacă era după-amiaza târziu, ar fi fost invitaţi doar la ceai, ceea ce însemna că puteau intra şi pleca fără să-i vadă tatăl lui.

Cina era o cu totul altă poveste. Sir Lionel insista întotdeauna să se îmbrace pentru cină. Aceasta era, îi plăcea să spună, marca unul gentleman. Şi indiferent cât de mică era societatea lor la cină (nouăzeci şi nouă la sută doar Sir Lionel, Lady Valentine şi copiii care se aflau acasă), îi plăcea să joace rolul amfitrionului. Ceea ce însemna că perora o groază de istorioare şi *bon mots*, doar că Sir Lionel avea tendinţa să uite poantele istorioarelor, iar «cuvintele» lui nu erau teribil de «alese».

Ceea ce însemna o tăcere prelungită, penibilă, din partea familiei, care petrecea cea mai mare parte a cinei pretinzând că nu observa derapajele navei sau când paharul de vin al lui Sir Lionel se umplea din nou.

Din nou.

Şi din nou.

Şi apoi, fireşte, din nou.

Nimeni nu-i spunea vreodată să se oprească. La ce bun? Sir Lionel ştia că bea prea mult. Harry *pierduse* numărătoarea dăţilor când tatăl lui se întorcea spre el şi suspina «Şincer îmi pare rău. Şincer, şincer. Nu vreau să vă fac necazuri. Eşti un băiat bun, Harry.»

Dar asta nu rezolva nimic. Motivele, necunoscute, care îl făceau pe Sir Lionel să bea, erau mult mai puternice decât orice sentiment de vinovăţie sau de regret, ca să se poată opri. Sir Lionel nu nega amploarea dependenţei lui. Dar era, totuşi, complet lipsit de voinţă ca să facă ceva.

Ca şi Harry. Poate doar să-l lege pe tatăl lui de pat, ceea ce nu era pregătit să facă. Şi atunci nu-şi invita niciodată prietenii acasă, evita să fie acasă la ora cinei şi, acum că şcoala se terminase, număra zilele până când avea să plece la universitate.

Dar mai întâi trebuia să treacă peste vară. Sări din trăsură când aceasta se opri şi îi întinse apoi mâna mătuşii sale, să o ajute. Coborî şi Sebastian şi toţi trei intrară în salon, unde mama lui se migălea la lucrul ei de mână.

— Anna! Ce surpriză plăcută!, spuse ea, părând gata să sară în picioare (dar fără s-o facă).

Anna se aplecă să o îmbrăţişeze, apoi se aşeză pe un scaun din faţa ei.

— M-am gândit să-l aduc pe Harry acasă, de la şcoală.

— Ah, înseamnă că s-a terminat anul? şopti Katarina.

Harry zâmbi forţat. Îşi spuse că merita ignoranţa ei, de vreme ce neglijase să-i spună că terminase cu şcoala, dar sincer, o mamă chiar nu trebuia să se gândească la astfel de detalii?

Katarina se întoarse spre nepotul ei.

— Sebastian. Ai crescut.

— Se întâmplă, spuse Sebastian în zeflemea, zâmbindu-i cu zâmbetul lui obişnuit, cu jumătate de faţă.

— Dumnezeule Mare, în curând o să fii un pericol pentru doamne, îi zâmbi ea înapoi.

Lui Harry îi veni să-şi dea ochii peste cap. Sebastian cucerise deja aproape toate fetele din satul de lângă Hesslewhite. O fi având el un miros anume, pentru că fetele

efectiv îi cădeau la picioare. Situaţia ar fi putut deveni stânjenitoare pentru Harry; norocul lui era că nu *toate* fetele puteau dansa cu Sebastian. Şi Harry era mai mult decât fericit că se afla în imediata lui apropiere, când aerul se mai limpezea puţin.

— Nu va avea timp de aşa ceva, spuse Anna repede, am obţinut un brevet pentru el. Într-o lună pleacă.

— Intri în armată? Ce grozav, spuse Katarina întorcându-se surprinsă spre nepotul ei.

Sebastian ridică din umeri.

Interveni Harry.

— Mamă, doar ştii asta. Viitorul lui Sebastian a fost decis în urmă cu câteva luni. Mătuşa Anna este preocupată de gândul că Sebastian are nevoie de o influenţă bărbătească, de când a murit tatăl lui. Şi cum Sebastian nu poate moşteni un titlu sau avere, a fost de la sine înţeles că va trebui să-şi croiască singur un drum în viaţă.

Nimeni, nici măcar mama lui Sebastian, care credea că soarele răsare şi apune deasupra fiul ei, nu îi *sugerase* măcar vreodată acestuia să ia în consideraţie şi varianta de a intra în rândurile clerului.

Sebastian nu era foarte înnebunit de perspectiva de a-şi petrece următorul deceniu, sau pe aproape, luptând împotriva lui Napoleon, dar aşa cum îi spusese lui Harry – ce altceva putea face? Unchiul lui, Contele de Newbury, îl detesta şi dăduse de înţeles, fără echivoc, că Sebastian nu se putea aştepta la niciun avantaj, în bani sau altfel, de la această legătură de rudenie.

— Poate că o să moară, sugerase Harry, cu toată sensibilitatea şi tactul unui tânăr de nouăsprezece ani.

Doar că era greu să-l ofensezi pe Sebastian, mai ales când era vorba despre unchiul lui. Sau despre unicul fiu al unchiului său, cel care va moşteni Newbury.

— Vărul meu este şi mai rău. A încercat să mă desfiinţeze chiar în Londra.

Harry simţi cum i se ridică sprâncenele, de şoc. Una era să-l deteşti pe un membru al familiei; dar era cu totul altceva să umileşti pe cineva în public.

— Ce ai făcut?

Buzele lui Sebastian se arcuiră încet într-un zâmbet.

— Am sedus-o pe fata cu care voia să se căsătorească.

Harry îi aruncă o privire care spunea că nu credea o iotă din ce spunea el.

— Mă rog, o lăsă Sebastian mai moale. Dar totuşi am sedus o pe fată pe care pusese el ochii.

— Şi fata cu care voia să se însoare?

— Nu mai vrea să se mărite cu el! chicoti Sebastian.

— Dumnezeule Mare, Seb, ce ai făcut?

— Ah, nimic permanent. Nici măcar eu nu sunt atât de nebun încât să mă ating de fata unui conte, i-am… i-am sucit doar capul, atâta tot.

Dar, aşa cum spusese şi mama lui, Sebastian nu va mai avea multe ocazii pentru încercări amoroase, nu cu viaţa în armată, care îl aştepta. Harry încercase să nu se gândească la plecarea lui; Seb era singura persoană pe lumea asta în care avea încredere, totală şi absolută.

El era singura persoană care nu îl dezamăgise niciodată.

Sigur, totul avea un sens. Sebastian nu era prost – de fapt, dimpotrivă – dar nu era potrivit pentru viaţa academică. Armata era o alegere cu mult mai bună pentru el. Şi totuşi, în timp ce stătea în salon, pe scaunul egiptean mult prea mic, Harry nu se putea împiedica să nu îi pară rău pentru el însuşi. Ar fi preferat ca Sebastian să meargă la universitate împreună cu el, chiar dacă acesta nu ar fi fost cel mai bun lucru pentru Sebastian.

— Ce culoare va avea uniforma ta? întrebă Katarina.

— Bleumarin, presupun, răspunse Sebastian politicos.

— Ah, o să arăţi grozav în bleumarin. Nu crezi, Anna?

Anna încuviinţă din cap şi Katarina adăugă:

— Aşa cum ai arăta şi tu, Harry. Poate că ar trebui să-ţi cumpărăm şi noi un brevet.

Harry clipi, surprins. Nimeni nu pomenise vreodată de armată, în discuţiile despre viitorul lui. El era fiul cel mai mare, cel care avea să moştenească titlul de baronet, casa

şi banii pe care tatăl lui nu-i va fi băut până la obştescul său sfârşit. Prin urmare, el nu trebuia pus în calea pericolelor.

Şi în plus de toate astea, el era unul dintre băieţii de la Hesslewhite căruia efectiv îi plăcea să studieze. Fusese poreclit „profesorul”, dar nu se supărase. Ce credea mama lui? Îl cunoştea măcar? Sugera oare să intre în armată?

— Ei, Harry nu poate deveni soldat. El nu poate nimeri ţinta nici de la doi paşi, spuse Sebastian răutăcios.

— Nu e adevărat. E drept, nu sunt la fel de bun că el – şi-şi întoarse brusc capul spre Seb – dar sunt mai bun decât toţi ceilalţi, izbucni Harry.

— Deci tu eşti un trăgător bun, Seb? întrebă Katarina.

— Cel mai bun!

— Şi este şi extrem de modest, mormăi Harry. Dar era adevărat. Sebastian era un trăgător înnebunitor de bun, iar armata va fi înnebunită să îl aibă, atâta vreme cât vor reuşi să-l împiedice să seducă întreaga Portugalie.

Adică jumătate din Portugalia. Jumătatea feminină.

— Tu de ce nu-ţi cumperi un brevet? întrebă Katarina.

Harry se întoarse spre mama lui încercând să-i citească expresia, încercând să *o* citească. Era întotdeauna atât de ucigător de inexpresivă, ca şi cum anii ar fi spălat încet orice îi dăduse caracterul, tot ce îi permitea să *simtă.* Mama lui nu avea opţiuni. Ea lăsa viaţa să se învârtă în jurul ei, stând impasibilă la toate, părând dezinteresată de orice.

— Eu cred că ţi-ar plăcea armata, spuse ea calm şi el se gândi – *Oare mai formulase ea vreodată o astfel de declaraţie*? Îşi exprimase ea vreodată o opinie privind viitorul lui, binele lui?

Oare aşteptase doar momentul potrivit?

Katarina zâmbi aşa cum o făcea întotdeauna – cu un oftat uşor, ca şi cum efortul ar fi fost prea mare.

— Ţi-ar sta splendid în bleumarin.

Apoi, întorcându-se spre Anna, o întrebă:

— Tu nu crezi?

Harry deschise gura să spună – mă rog, să spună ceva. De îndată ce va şti ce anume. El nu îşi propusese să

intre în armată. El trebuia să meargă la universitate. Îşi câştigase un loc la Pembroke College, în Oxford. Se gândise că ar putea studia limba rusă. Nu prea folosise rusa de când murise Grandmère. Mama lui o vorbea, dar ei rar aveau conversaţii ca lumea în engleză, darămite în rusă.

La naiba, lui Harry îi lipsea bunica. Nu avea ea întotdeauna dreptate, nu era ea întotdeauna drăguţă, dar te puteai întreţine cu ea. Şi îl iubise.

Oare ce ar fi vrut bunica să facă el? se întrebă Harry. Cu siguranţă că ar fi fost de acord cu plecarea lui la universitate, dacă asta ar fi însemnat să-şi petreacă zilele adâncit în literatura rusă. Dar în acelaşi timp îi preţuia extrem de mult pe militari şi adesea îl ironiza făţiş pe tatăl lui Harry că nu îşi servise niciodată ţara.

Desigur, îl ironizase făţiş pe tatăl lui Harry pentru multe lucruri.

— Ar trebui să te gândeşti la asta, spuse Anna. Sunt sigură că Sebastian ţi-ar fi recunoscător pentru companie.

Harry îi aruncă lui Sebastian o privire disperată. Precis că el îi înţelegea nefericirea. Oare ce credeau ei? Că putea lua o astfel de decizie la un *ceai*? Că putea muşca dintr-un biscuit, că se putea gândi o clipă şi că putea decide da, bleumarinul *era o* culoare splendidă pentru o uniformă.

Dar Sebastian dădu doar uşor din umăr, aşa cum făcea de obicei, semnul acela care spunea: *Ce pot spune eu? Lumea asta este un loc nebun.*

Mama lui Harry îşi ridică ceaşca la buze, dar dacă sorbise o înghiţitură, înclinarea ceştii nu trăda asta. Şi apoi, în timp ce cana cobora la locul ei, pe farfurioară, o clipitură obişnuită, dar Harry ştia ce însemna asta. Auzise paşi. Paşii tatălui său. Ea îl auzea întotdeauna înaintea celorlalţi. Poate că erau anii de practică, anii trăia în aceeaşi casă, dacă nu chiar în aceeaşi lume. Abilitatea de a se preface că viaţa ei era alta decât era de fapt, se dezvoltase odată cu abilitatea de a anticipa mişcările soţului ei, în orice moment posibil.

Era mult mai uşor să ignori ceea ce nu vedeai cu adevărat.

— Anna! exclamă Sir Lionel intrând şi sprijinindu-se

apoi de uşă. Şi Sebastian! Ce surpriză minunată. Ce mai faci, băiete?

— Foarte bine, sir, răspunse Sebastian.

Harry îşi studia tatăl intrând în încăpere. Era greu de spus în ce fază se afla. Mersul nu-i era nesigur, dar îşi legăna mâinile într-un fel care nu îi plăcu lui Harry.

— Mă bucur să te văd, Harry, spuse Sir Lionel bătându-şi fiul uşor pe braţ, înainte de a se îndrepta spre bufet.

— Deci gata cu şcoala?

— Da, sir, spuse Harry.

Sir Lionel turnă ceva într-un pahar – Harry era prea departe ca să vadă ce anume – apoi se întoarse spre Sebastian cu un zâmbet ameţit.

— Câţi ani ai acum, Sebastian? întrebă el.

— Nouăsprezece, sir.

La fel ca Harry. Îi despărţea doar o lună. El avea întotdeauna aceeaşi vârstă ca Harry.

— Şi tu îl serveşti cu *ceai,* Katy? Ce-ţi închipui tu? E un bărbat, acum.

— Ceaiul este cât se poate de potrivit, tată, spuse Harry aspru.

Sir Lionel se întoarse spre el surprins, ca şi cum ar fi uitat că se afla şi el acolo.

— Harry, fiule, ce plăcere îmi face să te văd.

Buzele lui Harry se strânseră, apoi se presară una de alta.

— Şi mie îmi face plăcere să te văd, tată.

Sir Lionel mai trase o duşcă bună din băutura lui.

— Înseamnă că ai terminat cu şcoala?

Harry încuviinţă din cap, pronunţând obişnuitul „Da, sir”.

Sir Lionel se încruntă, apoi mai trase încă o duşcă.

— Deci ai terminat cu şcoala. Da? Am primit o notificare de la Colegiul Pembroke, privind înscrierea ta. Sir Lionel se încruntă din nou, apoi clipi de câteva ori şi ridică din umeri.

— Nu am ştiut că ai aplicat… Bună treabă.

— Nu mă duc acolo.

Cuvintele ieşiseră din gura lui Harry repede, surprinzându-l. Ce tot spunea? Fireşte că se va duce la Colegiul Pembroke. Asta era ce-şi dorea. Ce-şi dorise dintotdeauna. Îi plăcea să studieze. Îi plăceau cărţile. Îi plăceau cifrele. Îi plăcea să stea în bibliotecă, chiar dacă afară strălucea soarele şi Sebastian trăgea de el să iasă la rugbi. (Sebastian câştiga întotdeauna; în fond, în sudul Angliei nu prea era soare şi dacă puteai, chiar trebuia să ieşi afară. Fără a mai spune că Sebastian era diabolic de insistent, în totul).

Nu putea fi un alt băiat în Anglia mai potrivit pentru viaţa de universitar. Şi totuşi…

— Intru în armată.

Din nou cuvintele ieşiră singure, fără niciun gând conştient, implicat. Harry se mira singur de cuvintele rostite. Se întreba *de ce* spusese asta.

— Cu Sebastian? întrebă Ana.

Harry încuviinţă din cap.

— Cineva trebuie să aibă grijă de el, să nu se lase omorât.

Sebastian îl şfichiui cu privirea la o asemenea ofensă, dar era în mod evident mult prea încântat de întorsături lucrurilor ca să-i mai spună ceva. El fusese întotdeauna ambivalent în ce privea viitorul lui în armată; Harry ştia că, în ciuda bravadei, ar fi fost uşurat să-şi aibă vărul alături de el.

— Tu nu poţi merge la război. Eşti moştenitorul meu, interveni Sir Lionel.

Toată lumea din salon – toţi patru, rudele lui – se întoarseră spre baronet cu diverse grade de surpriză. Fusese, mai mult ca sigur, singurul lucru raţional pe care-l rostise de ani de zile.

— Îl ai pe Edward, spuse Harry scurt.

Sir Lionel bău, clipi şi ridică din umeri.

— Da, aşa este.

Era, mai mult sau mai puţin, ceea ce Harry se aşteptase ca el să spună şi totuşi, adânc în stomac, simţea

golul enervant al dezamăgirii. Sâcâitorul gol al dezamăgirii… Şi al resentimentului.

Şi al durerii.

— Un toast pentru Harry! spuse Sir Lionel jovial, ridicând paharul. Nu părea să observe că nimeni altcineva nu-l acompania. Succes, fiule. Sir Lionel dădu peste cap paharul, ca să constate că nu şi-l reumpluse.

— La naiba. Asta-i jenant, bombăni el.

Harry simţi cum se prăbuşeşte în scaun. Şi în acelaşi timp, simţi cum picioarele încep să-i trepideze, gata parcă să ţâşnească. Să o ia la fugă.

— Când pleci? întrebă Sir Lionel, fericit de noua duşcă. Harry se uită la Sebastian, care spuse prompt:

— Eu trebuie să mă prezint săptămâna viitoare.

— Înseamnă că şi eu la fel, îi spuse Harry. Şi desigur, voi avea nevoie de bani pentru acceptare.

— Desigur, spuse Sir Lionel, răspunzând instinctiv tonului de comandă din vocea lui Harry.

— Da… mai adăugă el după o vreme, uitându-se în jos la licoare, apoi la soţia lui.

Aceasta se uita afară, pe fereastră.

— A fost o mare plăcere să vă văd pe toţi, spuse Sir Lionel. Îşi trânti paharul pe bufet şi o porni cu paşi mici spre uşă, împleticindu-se doar o singură dată.

Harry îl privea plecând, simţindu-se ciudat de detaşat de această scenă. Sigur, îşi imaginase momentul şi înainte. Nu plecarea la armată, ci plecarea. Ştiuse dintotdeauna că va pleca la universitate în modul obişnuit, împachetându-şi lucrurile, punându-le în trăsura familiei şi plecând. Dar imaginaţia lui se răsfăţase cu tot felul de plecări dramatice – totul, de la gesticulaţii violente, la priviri de gheaţă. Scenele lui favorite erau aruncarea sticlelor de pereţi. A celor scumpe. Cele aduse prin contrabandă din Franţa. Oare acum, când fiul lui îi va înfrunta pe câmpul de luptă, tatăl său îi va mai susţine pe brotacii ăia de franţuzi cu achiziţiile lui ilegale?

Harry se uita la uşa pustie. În fond, ce mai conta? El terminase aici.

Terminase. Cu locul acesta, cu familia aceasta, cu toate nopţile în care îşi ducea tatăl în pat, aşezându-l cu grijă pe o parte, astfel încât, în cazul în care ar vomita, cel puţin să nu se înece cu propria lui vomă.

Terminase.

Terminase.

Dar resimţea totul ca pe un mare gol, ca pe o cumplită tăcere. Plecarea lui nu era marcată prin… nimic. Şi vor trebui ani ca să-şi dea seama că fusese, de fapt, alungat.

CAPITOLUL UNU

„Se spune că şi-a ucis prima soţie”.

Asta fusese suficient ca să o facă pe Lady Olivia Bevelstoke să înceteze să mai amestece în ceai.

— Cine? întrebă ea, pentru că adevărul era că nu ascultase nimic.

— Sir Harry Valentine. Noul tău vecin.

Olivia se uită intens la Anne Buxton, apoi la Mary Cadogan, care aproba din cap.

— Cred că glumeşti, spuse ea, deşi ştia foarte bine că Anne nu ar glumi niciodată cu aşa ceva. Bârfa făcea parte din ea.

— Nu, chiar este noul tău vecin, preciză Philomena Waincliff.

Olivia sorbi din ceai, mai mult ca să câştige timp să-şi mascheze expresia aceea de netulburată exasperare şi neîncredere totodată.

— Trebuie să fie o glumă povestea asta cu uciderea cuiva, spuse ea, cu mai multă răbdare decât s-ar fi aşteptat cineva din partea ei.

— Ah. Scuze, spuse Philomena ciugulind dintr-un biscuit.

— Dacă ar fi ucis pe cineva, ar fi fost acum la pârnaie, sublinie Olivia.

— Nu, dacă nu au putut dovedi asta.

Olivia îşi îndreptă uşor privirea spre stânga ei unde, dincolo de un perete *gros* de piatră, dincolo de zece picioare de aer proaspăt de primăvară şi de un alt perete gros, acesta din cărămidă, se afla, la sud de ea, locuinţa recent închiriată de către Sir Harry Valentine.

Celelalte trei fete îi urmară privirea, ceea ce o făcu pe Olivia să se simtă ridicol, pentru că toate se uitau acum într-un loc perfect gol de pe peretele salonului.

— Nu a ucis pe nimeni, spuse ea cu fermitate.

— De unde ştii? se repezi Anne.

Mary dădu din cap.

— Pentru că nu a ucis. Nu ar locui la o casă de mine, în Mayfair, dacă ar fi ucis pe cineva, spuse Olivia.

— Nu, dacă s-ar fi putut dovedi, repetă Anne.

Mary încuviinţă din cap.

Philomena mai ciuguli un biscuit.

Olivia reuşi să-şi mişte puţin buzele. În sus, speră ea.

Ca să nu se încrunte. Era ora patru după-amiaza. Fetele se aflau deja în vizită de o oră, sporovăind de una, de alta, bârfind (fireşte) şi discutând despre ţinutele lor pentru următoarele trei evenimente sociale. Se întâlneau adesea astfel, cam o dată pe săptămână şi Olivia se bucura de compania lor, chiar dacă lipsea din conversaţia acestora acea consistenţă care îi făcea plăcere, când se întâlnea cu cea mai bună prietenă a ei, Miranda, născută Cheever, acum Bevelstoke.

Da, Miranda se măritase cu fratele Oliviei. Ceea ce era un lucru bun. Un lucru minunat. Erau prietene de la naştere, iar acum vor fi surori până la moarte. Dar asta însemna şi că Miranda nu mai era o doamnă nemăritată care trebuia să facă tot felul de lucruri pe care le făceau doamnele nemăritate.

De-ale doamnelor nemăritate.
De Lady Olivia Bevelstoke, doamnă nemăritată

Să porţi culori pastelate
(şi să fii fericită că ai tenul potrivit pentru astfel de

nuanţe)
Să zâmbeşti şi să-ţi păstrezi părerile pentru tine
(indiferent de succesul pe care l-ai putea avea)
Să faci ce-ţi spun părinţii să faci.
Să accepţi consecinţele când nu faci asta.
Să-ţi găseşti un soţ care să nu se sinchisească
Să-ţi spună ce să faci.

Nu era ceva neobişnuit pentru Olivia să formuleze astfel de ciudăţenii epigrafice, în mintea ei. Ceea ce poate explica de ce se surprindea atât de des că nu auzea ceea ce ar fi trebuit să audă.

Şi poate, de ce, de vreo două ori, spusese lucruri pe care ar fi trebuit să le păstreze pentru ea. Deşi, zău, trecuseră deja doi ani de când îl făcuse pe Sir Robert Kent grăsanul grăsanilor şi sincer, expresia fusese pe departe mult prea indulgentă faţă de alte epitete din mintea ei.

Dar lăsând digresiunile deoparte, Miranda trebuia să facă acum lucruri de-ale doamnelor măritate, iar Oliviei tare i-ar fi plăcut să întocmească o listă, doar că nimeni (nici măcar Miranda, iar Olivia încă nu o iertase pentru asta), nu îi spunea ce anume fac doamnele nemăritate, în afară de faptul că nu mai trebuiau să poarte culori pastel, nu mai trebuiau să fie însoţite tot timpul şi, la intervale rezonabile de timp, trebuiau să producă bebeluşi.

Olivia era cât se poate de sigură că mai existau şi alte lucruri, mai ales legate de această ultimă chestiune. Şi, ei bine, ori de câte ori o întreba pe mama ei ceva despre asta, aceasta o ştergea imediat din încăpere.

Dar să revenim la Miranda. Ea dăduse naştere unui mic bebeluş – draga ei nepoată, Caroline, pentru care Olivia s-ar fi aruncat fericită chiar şi în lac, cu sau fără apă în el – iar acum aştepta să mai dea naştere unui prunc, ceea ce o făcea indisponibilă pentru taclalele de după amiază. Şi cum Olivia *adora* taclalele – *pe lângă* modă şi *pe lângă* bârfă – se pomeni petrecând tot mai mult timp cu Anne, Mary şi Philomena. Doar că acestea, fără să fie vreodată maliţioase, deveneau adesea ridicole.

Ca acum.

— În fond, cine sunt acei *ei*? întrebă Olivia.

— Ei? se auzi ca un ecou vocea lui Anne.

— Ei. Cei care spun că noul meu vecin şi-a omorât logodnica.

Anne tăcu. Se uită la Mary.

— Tu mai ştii?

Mary scutură din cap.

— De fapt, nu. Poate Sarah Forsythe?

— Nu, interveni Philomena scuturând din cap cu cea mai mare siguranţă. Nu a fost Sarah. Sarah s-a întors din Bath abia de două zile. Libby Lockwood, poate?

— Nu Libby. Mi-aş fi amintit dacă ar fi fost Libby, spuse Anne.

— Tocmai asta este. Nu ştiţi cine a spus-o. Nici una dintre noi nu ştie, spuse Olivia.

— Dar nu am inventat-o eu, spuse Anne uşor în defensivă.

— Nu am spus că ai inventat-o tu. Nu aş crede niciodată aşa ceva despre tine.

Era adevărat. Anne repovestea aproape tot ce se afirma în prezenţa ei, dar niciodată nu inventa lucruri. Olivia tăcu o vreme, adunându-şi gândurile.

— Nu credeţi că este genul de zvon care trebuie verificat?

Trei priviri lipsite de expresie se îndreptară spre ea.

Olivia încercă o altă tactică.

— Măcar pentru propria voastră siguranţă. Dacă aşa ceva ar fi adevărat...

— Înseamnă că tu crezi că este? o întrebă Anne pe un ton mai curând de aserţiune.

— Nu. *(Dumnezeule Mare).* Nu cred. Dar dacă *ar fi aşa*, cu siguranţă că acest domn n-ar fi persoana cu care am vrea să avem de-a face.

Urmă o mică tăcere. Întreruptă în final de Philomena.

— Mama mi-a spus deja să-l evit.

— Tocmai de aceea – continuă Olivia, simţindu-se oarecum de parcă s-ar fi împotmolit în noroi – tocmai de

aceea ar trebui să ne asigurăm de veridicitatea acuzaţiei. Căci, dacă *nu* este adevărat…

— Este un tip foarte bine… Da, *este*, o întrerupse Mary.

Olivia clipi des, încercând să fie atentă.

— Eu încă nu l-am văzut.

— Se îmbracă numai în negru, spuse Mary aproape confidenţial.

— Eu l-am văzut în bleumarin, o contrazise Anne.

— Se îmbracă numai în culori închise, cedă Mary, aruncându-i lui Anne o privire iritată. Iar ochii lui – ah, efectiv te pot străpunge.

— Ce culoare au? întrebă Olivia, imaginându-şi tot felul de nuanţe interesante – roşu, galben, portocaliu…

— Albaştri.

— Căprui, spuse Anne.

— Albastru-căprui. Dar sunt efectiv sfredelitori.

Anne încuviinţă din cap, neavând nicio corecţie de făcut la această precizare.

— Şi părul? Ce culoare are? întrebă Olivia, convinsă că acesta era un detaliu de regulă trecut cu vederea.

— Brun închis, răspunseră cele două fete la unison.

— La fel de închis ca al meu? întrebă Philomena, arătând cu degetul spre părul ei.

— Mai închis, spuse Mary.

— Dar nu negru. Nu chiar, spuse Anne.

— Şi este înalt, spuse Mary.

— Întotdeauna sunt aşa, spuse Olivia şoptit.

— Dar nu foarte. Mie una nu-mi plac tipii deşiraţi, continuă Mary.

— Nu se poate să nu-l fi văzut şi tu. Doar locuieşte alături, îi spuse Anne, Oliviei.

Olivia continuă şoptit:

— Nu cred că l-am văzut. A închiriat locuinţa la începutul lunii, iar vreme de o săptămână eu am fost la petrecerea dată de familia Macclesfield.

— Când te-ai întors la Londra? întrebă Anne.

— Acum şase zile. Şi nici n-am ştiut că se află acolo

un bărbat neînsurat.

Ceea ce, îşi dădu ea seama, implica faptul că *dacă* ar fi ştiut, ar fi încercat să afle mai multe despre el.

Şi ceea ce era probabil adevărat, doar că nu avea de gând s-o recunoască.

Brusc, Philomena întrebă:

— Ştiţi ce am auzit?... Că l-ar fi bătut măr pe Julian Prentice.

— Ce? întrebară toate, în cor, de data aceasta.

— Şi o spui abia acum? adăugă Anne, îndoită.

— Mi-a spus fratele meu. El şi Julian sunt prieteni buni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mary.

— Tocmai asta este partea pe care nu am înţeles-o prea bine. Robert a fost destul de vag, recunoscu Philomena.

— Bărbaţii nu-şi amintesc *niciodată* corect detaliile, spuse Olivia, gândindu-se la fratele ei, Winston. Omul acesta efectiv, dar efectiv, nu făcea doi bani când venea vorba de o bârfă.

Philomena încuviinţă din cap.

— Robert a venit acasă şi era într-o stare... Mai exact... era foarte răvăşit.

Toate încuviinţară din cap. Toate aveau fraţi.

— Abia putea sta în picioare şi puţea până la cer – îşi vântură Philomena mâna în faţa nasului – a trebuit să-l ajut să treacă de salon, ca să nu-l vadă mama.

— Înseamnă că acum îţi este îndatorat, spuse Olivia reflectând, ca de obicei.

Philomena încuviinţă din cap.

— Se pare că au fost pe ici, pe acolo, făcând ce-or fi făcând bărbaţii, iar Julian era puţin cam, ăă...

— Cherchelit? o ajută Anne.

— Aşa cum este el de obicei, interveni Olivia.

— Da. Aşa se pare, având în vedere starea în care era fratele meu când a venit acasă.

Philomena se opri, încreţindu-şi fruntea ca şi cum s-ar fi gândit intens la ceva – dar fruntea i se descreţi la fel de repede şi continuă:

— Zicea ca Julian nu făcuse nimic neobişnuit, dar dintr-o dată Sir Harry s-a repezit la el, trăgându-l de mâini şi de picioare.

— A curs sânge? întrebă Olivia.

— Olivia! o dojeni Mary.

— Este o întrebare pertinentă.

— Nu ştiu dacă a curs sânge, spuse Philomena, oarecum categoric.

— Cu atâtea mădulare smulse? spuse Olivia.

— Dar are un ochi vânăt, continuă Philomena.

— Sir Harry? întrebă Anne.

— Julian Prentice. Poate că şi Sir Harry, nu ştiu. Nu l-am văzut niciodată.

— Eu l-am văzut acum două zile. Nu avea niciun ochi vânăt, spuse Anne.

— Arăta cât de cât deteriorat? De sus până jos? insistă Olivia.

— Aproape. Mă rog, cămaşă albă şi cravată. Dar totuşi… Mary îşi vântură o mână prin aer, ca şi cum efectiv nu putea concepe ideea.

— Ca şi cum ar fi în doliu.

— Poate că este. După logodnica lui, sări Anne.

— Cea pe care a ucis-o? întrebă Philomena.

— Nu a ucis pe nimeni! exclamă Olivia.

— De unde ştii? săriră toate celelalte trei, la unison

Olivia ar fi răspuns, dar îşi dădu seama că de fapt nu ştia. Până în după-amiaza asta nici nu-l zărise pe tip şi nici măcar nu auzise despre el. Şi totuşi, bunul ei simţ funcţiona perfect. Uciderea unei *fiancée* suna prea mult a unul din romanele acelea gotice pe care le citeau întotdeauna Anne şi Mary.

— Nu-i nimic. Mă gândeam doar, spuse ea, dându-şi seama că tăcea de ceva vreme

— La Sir Harry, spuse Anne, uşor ironic.

— Ce, mi s-a dat ocazia să mă gândesc la altceva? bombăni Olivia.

— Şi, mă rog, la ce altceva te-ai fi gândit? întrebă Philomena.

Olivia deschise gura să vorbească, apoi îşi dădu seama că habar n-avea ce ar fi putut spune.

— La orice. Aproape la orice, răspunse ea în final.

Dar curiozitatea îi fusese stârnită. Iar curiozitatea Oliviei Frances Bevelstoke era, într-adevăr, ceva redutabil.

*

Fata din casa de la nord îl urmărea din nou. Făcea asta deja aproape tot timpul, de o săptămână încoace. La început, Harry o ignorase cu desăvârşire. Doar era fiica Contelui de Rudland, Dumnezeule Mare şi dacă nu, era cel puţin o rudă de-a lui – dacă ar fi fost o servitoare, cu siguranţă că până acum ar fi fost concediată pentru timpul petrecut la fereastră.

Şi nu era nici guvernanta. Contele de Rudland avea o soţie, sau cel puţin aşa i se spusese lui Harry. Şi nicio soţie nu ar fi acceptat în casă o guvernantă care să arate *astfel.*

Deci, aproape sigur, era fiica lui. Ceea ce însemna că nu avea niciun motiv să suspecteze că era altceva decât o domnişoară tipică de societate, genul care nu vedea nimic rău în a trage cu ochiul la vecini. Doar că ea îl pândea deja de *cinci zile.* Iar dacă ar fi interesat-o doar linia hainei lui sau culoarea părului, până acum ar fi fost complet lămurită.

Fusese tentat să-i facă cu mâna. Să-şi lipească pe faţă un zâmbet vesel, uriaş şi să-i facă cu mâna. Asta ar fi pus stop pândei ei. Doar că atunci nu ar mai fi aflat niciodată *de ce era* atât de interesată de el.

Ceea ce era de neacceptat. Harry nu putea niciodată accepta un „de ce” fără răspuns.

În plus, el nu se afla *suficient* de aproape de fereastra ei ca să-i vadă reacţia. Ceea ce anula varianta făcutului cu mâna. Dacă ea avea să se simtă jenată, el voia să-i vadă expresia. Altfel, care ar mai fi fost distracţia?

Harry se aşează înapoi la biroul lui, prefăcându-se că habar n-avea că ea îl spiona din spatele perdelelor. Avea de lucru şi trebuia să înceteze să se mai gândească la blonda de la fereastră. Un mesager de la Cancelaria de Război îi

lăsase, devreme în dimineaţa aceasta, un document cam lung, pe care trebuia să-l traducă imediat. Când convertea rusa în engleză, Harry urma întotdeauna aceeaşi rutină – mai întâi o citire rapidă, pentru a-şi face o idee generală, apoi o lectură mai atentă, examinând documentul cuvânt cu cuvânt. Abia apoi, după această lectură atentă, lua tocul şi călimara şi începea să traducă.

Era o sarcină anevoioasă. Dar lui îi plăcea pentru că, să nu uităm, lui îi plăceau enigmele. Putea sta ore întregi în faţa unui document şi să-şi dea seama abia la apusul soarelui că nu mâncase nimic toată ziua. Dar nici măcar el, care era atât de îndrăgostit de munca asta, nu-şi imagina cum puteai să stai o zi întreagă *să urmăreşti* pe cineva traducând documente.

Şi totuşi iat-o din nou acolo, la fereastra ei. Imaginându-şi probabil că se pricepea foarte bine să se ascundă, iar el era un idiot.

Zâmbi. Ce ştia ea. Poate că lucra el, Harry, în ramura plictisitoare a Cancelariei de Război – cea care se ocupa de hârtii şi cuvinte, în loc de puşti, cuţite şi misiuni secrete – dar era bine antrenat. Petrecuse zece ani în armată, cei mai mulţi pe continent, unde un ochi vigilent şi un simţ ascuţit puteau făceau diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Observase, de exemplu, că ea avea obiceiul de a-şi da după ureche şuviţele de păr rebele, lungi. Şi pentru că uneori îl urmărea şi noaptea, ştia că atunci când îşi lăsa părul liber – toată masa aceea incredibilă, strălucitoare ca soarele – îi ajungea până la mijlocul spatelui.

Ştia că halatul ei era albastru. Şi, din păcate, fără formă.

Nu avea darul de a sta liniştită. Poate credea că da; nu era o agitată şi ţinuta ei era dreaptă. Dar ceva o trăda întotdeauna – o uşoară mişcare a degetelor, sau poate o mică mişcare a umerilor, când inspira adânc.

Şi, desigur, în momentul acela Harry nu putea să *nu* o observe. Ba mai mult, chiar îl făcea să se întrebe, stând aşa, aplecat asupra coalei de hârtie, de care parte din el era mai interesată? Pentru că asta făcuse el toată

săptămâna.

Poate că ar trebui să anime puţin spectacolul. Sincer, aşa ceva ar trebui să facă. Fata asta trebuia să se plictisească de moarte.

Ce-ar fi să ia o îmbucătură de ceva şi să simuleze că s-a înecat? Ce-ar face ea atunci?

Da, *aceasta* ar fi o dilemă morală interesantă. Îşi puse o clipă tocul jos, gândindu-se la diversele doamne din societate pe care le întâlnise de-a lungul timpului. Cum nu era foarte cinic, îşi spuse că cel puţin câteva dintre ele ar fi încercat să-l salveze. Dar se îndoia că vreuna dintre ele ar fi posedat talentele atletice necesare, ca să ajungă la timp pentru asta.

Mai bine să-şi mestece mâncarea cu atenţie.

Harry expiră adânc şi încercă să-şi reîntoarcă atenţia la munca lui. Tot timpul cât se gândise la fata de la fereastră, ochii lui nu părăsiseră coala de hârtie, dar nu citise un rând, măcar. Nu lucrase nimic, în ultimele cinci zile. Se gândea să tragă draperia, dar asta ar fi fost prea evident. Mai ales acum, la începutul după-amiezii, când, soarele era sus, în plină strălucire.

Se uită înapoi la cuvintele din faţa lui, dar nu se putea concentra. Ea era tot acolo, tot uitându-se la el, închipuindu-se bine ascunsă după draperie.

De ce naiba îl urmărea?

Lui Harry nu-i plăcea asta. Ea nu avea cum să vadă la ce anume lucra el şi chiar dacă ar fi văzut, se îndoia că ştia alfabetul chirilic. Şi totuşi, documentele de pe biroul lui erau adesea delicate, uneori chiar de importanţă naţională. Dacă cineva îl spiona…

Scutură din cap. Dacă cineva îl spiona, acea persoană nu ar fi fost fiica Contelui de Rudland, Dumnezeule Mare.

Şi dintr-odată, în mod miraculos, fata dispăru. Mai întâi s-a întors, cu bărbia ridicată poate doar un centimetru, după care s-a îndepărtat. Auzise un zgomot; poate că o strigase cineva. Lui Harry puţin îi păsa. Era fericit că plecase. Trebuia să se apuce de lucru.

Îşi lăsă privirea în jos, termină jumătate din prima

pagină, apoi:

— Bună dimineaţa, Sir Harry!

Era Sebastian, în mod clar într-o dispoziţie veselă.

Altfel nu i-ar fi spus *Sir Harry.* Harry nu-şi ridică privirea.

— Este după-amiază.

— Nu şi pentru cineva care se scoală la ora unsprezece.

Harry se luptă cu un oftat.

— Nu ai bătut la uşă.

— Niciodată nu bat.

Sebastian se prăvăli într-un fotoliu, aparent neobservând când părul lui negru făcu acelaşi lucru – se prăvăli peste ochii lui.

— Ce faci?

— Lucrez.

— Lucrezi prea mult.

— Unii dintre noi nu au de moştenit proprietăţi şi titluri, remarcă Harry, încercând să termine cel puţin încă o propoziţie până când Sebastian nu-i va solicita toată atenţia.

— Poate da… Poate nu, spuse Sebastian încet.

Asta era adevărat. Sebastian fusese întotdeauna al doilea la rând, la moşteniri; unchiul lui, Contele de Newbury, nu avea decât un singur fiu, Geoffrey. Dar contelui (care tot mai credea despre Sebastian că era un cheltuitor, în ciuda celor zece ani în slujba Imperiului Majestăţii Sale) nu-i păsa de el. Existau puţine speranţe ca Sebastian să moştenească ceva. Geoffrey se căsătorise în timp ce Sebastian era în armată, iar soţia acestuia dăduse naştere la două fete, deci era clar că omul putea produce moştenitori.

Dar apoi Geoffrey contactase o febră şi murise. Şi de îndată ce devenise vizibil că văduva lui nu-şi mărea proporţiile şi prin urmare nu se întrezărea la orizont nici un tânăr moştenitor care să-i salveze titlul şi proprietăţile de la distrugere, adică de Sebastian Grey, de mult văduvul conte îşi luase asupra lui sarcina de a produce un nou moştenitor

al titlului, drept pentru care cutreiera acum Londra în căutarea unei neveste de cumpărat.

Ceea ce însemna că nimeni nu ştia exact ce era cu Sebastian. Fie era devastator de frumosul şi de fermecătorul moştenitor al unui vechi şi bogat titlu de conte, în care caz era, fără îndoială, cel mai mare premiu pe piaţa maritală, fie era devastator de frumosul şi de fermecătorul moştenitor a nimic, în care caz putea deveni cel mai cumplit coşmar al matroanelor din înalta societate.

Totuşi era invitat peste tot. Şi când venea vorba de societatea londoneză, aceasta nu avea niciun secret pentru el.

De aceea Harry ştia că va primi un răspuns când îl întrebă dacă Contele de Rudland avea o fiică.

Sebastian îl privi cu o expresie pe care cei mai mulţi ar fi interpretat-o drept plictisită, dar Harry ştia că de fapt însemna *tăntălăule.*

— Sigur că are, spuse Sebastian.

Chestia cu „tăntălăule”, îşi spuse Harry, era implicită.

— De ce? întrebă Sebastian.

Harry aruncă scurt o privire spre fereastră, deşi ea nu era acolo.

— Este blondă?

— Mai mult ca sigur.

— Drăguţă?

Sebastian zâmbi.

— Mai mult decât atât, după cele mai înalte standarde.

Harry se încruntă. Ce naiba făcea fiica lui Rudland, de-l urmărea atât de strâns?

Sebastian căscă, neobosindu-se să-şi acopere căscatul nici când Harry îi aruncă o privire plină de dezgust.

— Există vreun motiv special pentru acest brusc interes?

Harry se duse la fereastră, uitându-se la fereastra *ei,* care, acum ştia, se afla la nivelul al doilea, a treia din dreapta.

— Mă urmăreşte.

— Lady Olivia Bevelstoke te urmăreşte, repetă Sebastian.

— Aşa o cheamă? spuse Harry şoptit.

— Nu te urmăreşte.

Harry se întoarse.

— Poftim?

Sebastian ridică nepoliticos din umeri.

— Lady Olivia Bevelstoke nu are nevoie de tine.

— Nu am spus că are.

— Anul trecut a avut cinci cereri în căsătorie şi numărul s-ar fi dublat dacă ea nu ar fi oprit entuziasmul câtorva domni înainte ca aceştia să se facă de râs.

— Pentru cineva care pretinde că nu-l interesează societatea, ştii multe lucruri despre ea.

— Am pretins eu vreodată că nu mă interesează?… Mincinosul de mine, adăugă el atingându-şi bărbia, prefăcându-se că se gândeşte.

Harry îi aruncă o privire scurtă, apoi se ridică şi se duse la fereastră, liber s-o facă acum, că Lady Olivia plecase.

— Ceva fascinant? spuse Sebastian în şoaptă.

Harry îl ignoră, mişcând uşor capul mai spre stânga, nu că asta i-ar fi îmbunătăţit cine ştie ce unghiul de vedere. Totuşi, ea lăsase draperia mai în lături ca de obicei şi dacă soarele nu ar fi sclipit în geam, ar fi putut vedea foarte bine în camera ei. Cu siguranţă, cel mai bine de până acum.

— Este acolo? întrebă Sebastian, mimând emoţia. Te urmăreşte în *clipa asta?*

Harry se întoarse şi îşi dădu ochii peste *cap*, văzându-l pe Sebastian mişcându-şi braţele în jur, făcând cu degetele mişcări ciudate, ca şi cum ar fi încercat să îndepărteze o fantomă.

— Eşti un idiot, spuse Harry.

— Dar unul frumos, răspunse Sebastian revenind la poziţia trântită. Şi teribil de fermecător. Ceea ce ce mă scoate din multe probleme, adăugă el.

Harry se întoarse, rezemându-se comod de canatul ferestrei.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea?

— Tânjeam după compania ta.

Harry aştepta, răbdător.

— Am nevoie de bani? încercă Sebastian.

— Mult mai posibil, dar după câte ştiu, marţea trecută i-ai uşurat punga lui Winterhoe cu o sută.

— Şi mai spui că nu te interesează bârfele.

Harry ridică din umeri. El acorda atenţie numai lucrurilor care îl interesau.

— Şi au fost două sute, asta ca să ştii. Ar fi putut fi şi mai multe, dacă nu ar fi apărut fratele lui Winterhoe să-l scoată de acolo.

Harry nu comentă. Nu avea el cine ştie ce afecţiune pentru Winterhoe sau pentru fratele lui, dar asta nu îl împiedica să nu îl compătimească.

— Scuze, spuse Sebastian, interpretând corect tăcerea lui Harry.

— Ce-ţi mai face frăţiorul?

Harry se uită în tavan. Fratele lui, Edward, era încă în pat, probabil dormindu-şi excesele din noaptea trecută.

— Continuă să mă deteste. Harry ridică din umeri. Singurul motiv pentru care Harry se mutase la Londra fusese acela de a-şi putea supraveghea fratele mai mic, iar Edward ura faptul că fusese obligat să se încline autorităţii tui.

— O să treacă el de faza asta.

— Te-ai înrăit zilele astea, sau te-ai băbit?

Harry simţi freamătul unui zâmbet.

— Mai curând m-am băbit.

Sebastian se prăvăli mai mult în fotoliu şi schiţă o ridicare din umeri.

— Eu prefer să mă înrăiesc.

— Sunt unii care ar zice că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, spuse Harry încet.

— Haide, haide, Sir Harry. Niciodată nu am corupt o fată inocentă, îl mustră Sebastian.

Harry îl aprobă din cap. În ciuda tuturor aparenţelor, Sebastian îşi conducea viaţa după un anumit cod etic. Nu

era un cod pe care l-ar fi recunoscut mulţi, dar exista, era acolo, fără doar şi poate. Şi dacă a sedus vreodată o virgină, în mod sigur nu a făcut-o intenţionat.

— Am auzit că săptămâna trecută ai caftit pe cineva în bătaie, spuse Sebastian.

Harry scutură din cap, dezgustat.

— O să se facă bine.

— Nu asta am întrebat.

Harry se întoarse de la fereastră, cu faţa la Sebastian.

— De fapt, nu ai întrebat nimic.

— Mă rog, spuse Sebastian, pe un ton exagerat de concesiv. De ce l-ai cotonogit pe bietul băiat?

— Nu a fost aşa, spuse Harry iritat.

— Se spune că l-ai lăsat inconştient.

Harry scutură din cap, a dezgust.

— Asta a făcut-o singur. Era complet beat. Eu i-am dat un pumn, în faţă. Cel mult, i-am grăbit amnezia cu zece minute.

— Nu e genul tău să dai în cineva fără să fii provocat, chiar dacă a băut prea mult, spuse Sebastian încet.

Harry îşi încleştă maxilarul. Nu era mândru de episod, dar în acelaşi timp nici nu se putea convinge să-l regrete.

— Sâcâia pe cineva, spuse el încordat. Şi atât.

Sebastian îl cunoştea prea bine ca să ştie ce însemna asta. Dădu din cap gânditor, apoi oftă prelung. Harry înţelese din asta că abandonase subiectul şi se întoarse la biroul lui, aruncând o privire pe furiş, spre fereastră.

— Este acolo? întrebă brusc Sebastian.

Harry nu se prefăcu că nu pricepe.

— Nu.

Se aşeză înapoi la birou, găsind locul unde rămăsese, în documentul lui rusesc.

— *Acum* este acolo?

Era remarcabil cât de repede devenea incomodă chestia asta.

— Seb…

— Acum?

— *De ce ai* venit?

Sebastian se îndreptă o idee.

— Vreau să vii joi la muzicalul Smythe-Smith.

— De ce?

— L-am promis cuiva că o să merg şi…

— Cui i-ai promis?

— Nu contează.

— Contează pentru mine, dacă sunt forţat să merg.

— Bine atunci, este bunica mea. M-a înghesuit săptămâna trecută.

Harry mârâi. Cu orice altă femeie, ar fi reuşit să scape. Dar o promisiune unei bunici… asta trebuia ţinută.

— Înseamnă că o să mergi? întrebă Sebastian.

— Da, spuse Harry cu un oftat. Ura lucrurile astea, dar măcar la un muzical nu erai obligat să faci conversaţie politicoasă toată seara. Putea sta în scaunul lui fără să spună nimic şi dacă va părea plictisit, ei bine, la fel vor arăta şi ceilalţi.

— Excelent. Pot să…

— Stai puţin.

Harry se întoarse bănuitor spre el.

— De ce ai nevoie de *mine*?

Pentru că zău, Sebastian nu părea omul care să se simtă stânjenit în societate. Sebastian se foi în fotoliu.

— Bănuiesc că va fi şi unchiul meu acolo.

— De când te sperie pe tine asta?

Seb îi aruncă o privire dezgustată.

— Nu mă sperie. Dar bunica se pare că vrea să încerce să astupe prăpastia şi… ah, Dumnezeule, chiar contează asta? Mergi sau nu mergi?

— Sigur că merg.

Pentru că, într-adevăr, dacă Sebastian avea nevoie de el, Harry va fi acolo.

Sebastian se ridică şi orice îngrijorare avusese până atunci dispăru, înlocuită de obişnuita lui nonşalanţă.

— Îţi rămân dator.

— Am încetat de mult să ţin socoteala.

Seb râse.

— Mă duc să-ţi scol mezinul. Până şi eu cred că este o

oră nefirească să zaci încă în pat.

— Eşti invitatul meu. Tu eşti singurul lucru legat de mine, pe care îl respectă Edward.

— Respectă?

— Admiră, rectifică Harry.

Edward îşi exprimase mai mult decât o dată mirarea că fratele lui – pe care îl considera plictisitor până peste poate – era atât de bun prieten cu Sebastian, pe care îşi dorea să-l imite întru totul.

Sebastian se opri în uşă.

— Mai există ceva de mâncat?

— Cară-te. Şi închide uşa după tine, da? spuse Harry.

Sebastian făcu întocmai, dar casa răsună de râsul lui. Harry îşi flexă degetele şi se uită la biroul lui, unde documentele ruseşti zăceau încă neatinse. Nu mai avea decât două zile ca să le predea. Slavă Domnului că fata – Lady Olivia – îşi părăsise camera.

Gândindu-se la ea îşi ridică privirea, dar fără grija obişnuită, de vreme ce ştia că ea plecase.

Doar că nu era aşa.

Şi de data aceasta, era imposibil ca ea să nu-şi fi dat seama că el o văzuse.

CAPITOLUL DOI

Olivia se prăbuşi în patru labe, cu inima bubuind. O văzuse. Categoric, o văzuse. Citise asta în ochii lui, în acea rapidă întoarcere a capului. Dumnezeule Mare, ce explicaţie ar putea da ea? Domnişoarele bine crescute nu-şi spionează vecinii. Bârfesc despre ei, le studiază linia hainelor şi calitatea trăsurilor, dar nu, şi repetă cuvântul nu, îi spionează de la fereastră.

Chiar dacă se spune că vecinul este un posibil criminal.

Lucru pe care Olivia continua să nu-l creadă.

Totuşi, Sir Harry Valentine punea, în mod clar, ceva la

cale. Comportamentul lui din această ultimă săptămână nu a fost unul normal. Nu că Olivia ar fi putut pretinde că ştia ce anume era normal pentru *el,* dar avea şi ea doi fraţi. Ştia prin urmare ce fac bărbaţii în camerele lor de lucru.

Ştia, de exemplu, că majoritatea bărbaţilor *nu* stăteau în birourile lor zece ore zilnic, aşa cum părea s-o facă Sir Harry. Şi ştia că atunci când li se întâmpla totuşi să intre în biroul lor, o făceau de obicei ca să scape de insistenţele femeilor şi nu, aşa cum era cazul lui Sir Harry, să-şi petreacă timpul studiind insistent hârtii şi documente.

Olivia şi-ar fi dat caninii şi poate un molar sau doi, să ştie ce se afla în acele documente. Cât era ziulica de lungă, zi de zi, el era acolo, la biroul lui, aplecat peste hârtiile acelea. Uneori avea impresia că le copia.

Ceea ce nu avea sens. Bărbaţi ca Sir Harry angajau secretari pentru astfel de lucruri.

Cu inima încă bătându-i repede, Olivia se uită în sus, studiind situaţia. Nu că o ajuta cu ceva să se uite în sus; fereastra continua să se afle acolo, deasupra ei şi zău, era cât se poate de firesc să…

— Nu, nu, nu te mişca.

Olivia mormăi. Winston, fratele ei geamăn – sau, aşa cum îi plăcea să gândească despre el, fratele ei mai mic, cu exact trei minute – stătea în dreptul uşii. Sau, mai exact, stătea rezemat cu degajare de tocul uşii, încercând să pară mai şarmant decât îşi dedica el viaţa, să fie.

Ceea ce, trebuia să recunoască, nu era în cea mai bună gramatică, dar îl descria exact aşa cum era el. Părul blond al lui Winston se afla într-o dezordine studiată, cravata înnodată într-o doară şi da, cizmele lui erau de la Weston, dar oricine cu ceva minte putea vedea că era încă un mucos. De ce toate prietenele ei începeau să viseze cu ochii deschişi şi se prosteau dintr-odată în prezenţa lui, ei bine, asta nu o să înţeleagă niciodată.

— Winston, mormăi ea, nedorind să-i ofere vreun alt cuvânt de confirmare a prezenţei lui.

Winston întinse o mână înainte, cu palma spre ea.

— Stai. Încă o secundă, doar. Încerc să-mi imprim

imaginea ta în minte.

Olivia se strâmbă la el şi se târî cu grijă de-a lungul peretelui, departe de fereastră.

— Ia să ghicesc… Ai făcut băşici la ambele picioare.

Olivia îl ignoră.

— Tu şi Mary Cadogan scrieţi o nouă piesă de teatru. Tu joci rolul oii.

Niciodată nu meritase el, ca acum, o replică mai usturătoare, dar din păcate nici Olivia nu fusese mai puţin ca acum în situaţia de a găsi una.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi adus o cravaşă de călărie.

Oliviei *aproape* că-i venea să-l muşte de picior.

— Winston?

— Da?

— Gura.

Winston râse.

— O să te omor, îl anunţă ea ridicându-se în picioare, înconjurase jumătate din lungimea camerei, deci Sir Harry nu avea cum s-o vadă aici.

— Cu copitele tale?

— Ah, încetează, spuse ea dezgustată. Apoi văzu că el înainta în cameră.

— Pleacă de la fereastră!

Winston îngheţă, apoi se întoarse în loc să se uite la ea. Avea sprâncenele arcuite întrebător.

— Întoarce-te… încet, încet…

El simula o mişcare înainte.

Oliviei îi îngheţă inima.

— Winston!

Winston se întoarse în loc, cu mâinile în şolduri.

— Zău, Olivia, ce faci aici?

Olivia înghiţi. Nu avea cum să evite să-i spună *câte* ceva. O văzuse târându-se în patru labe prin cameră, ca o idioată. El aştepta o explicaţie. Cerul îi era martor că i-ar fi dat una, dacă poziţiile lor ar fi fost inversate.

Doar că nu putea să-i spună *adevărul.* Sigur că mai exista şi o altă explicaţie pentru comportamentul ei.

Motive pentru: De Ce Aş Merge De-a Buşilea Prin Cameră

Şi de Ce Trebuie să evit Fereastra.

Nu. Nu avea niciunul.

— Este vecinul nostru, spuse Olivia decizându-se pentru adevăr, de vreme ce tot nu avea altă variantă.

Capul lui Winston se întoarse spre fereastră. Încet şi cu tot sarcasmul pe care-l putea transmite o mişcare în laterală a capului.

Ceea ce, trebui Olivia să recunoască, era ceva, în interpretarea unui Bevelstoke.

— Vecinul nostru. Avem unul? spuse Winston.

— Sir Harry Valentine. A închiriat casa în timp ce tu erai în Gloucestershire.

Winston confirmă încet din cap.

— Iar prezenţa lui în Mayfair te-a făcut să mergi în patru labe… pentru că…

— Îl urmăream.

— Pe Sir Harry!?

— Da.

— Stând în genunchi.

— Fireşte că nu. M-a văzut şi…

— Şi acum îşi închipuie că eşti o nebună.

— Da. *Nu!* Nu ştiu. N-am de unde să ştiu ce gândeşte el, spuse Olivia furioasă.

Winston ridică dintr-o sprânceană.

— Stând în faţa dormitorului lui, pe care îl…

— Este *biroul* lui, i-o tăie ea încinsă.

— Pe care simţi nevoia să-l spionezi pentru că…

— Pentru că Anne şi Mary au spus că… Olivia se întrerupse, conştientă că dacă i-ar fi spus de ce anume îl spionează pe Sir Harry, ar fi părut şi mai proastă decât până acum.

— Ah, nu, nu te întrerupe acum. Dacă Anne şi Mary au spus-o, atunci eu trebuie în mod *categoric* să ştiu.

Olivia se încruntă, preocupată.

— Bine. Dar nu trebuie să mai spui cuiva.

— Voi încerca să nu repet nimic din ce-au spus ele, promise el cu sinceritate.

— *Winston.*

— Nu o să spun un cuvinţel. Şi Winston îşi ridică mâinile în semn de capitulare.

Olivia încuviinţă scurt, din cap.

— Pentru că nici măcar nu este adevărat.

— Asta ştiu deja, având în vedere sursa.

— Win…

— Ah, haide, Olivia. Ştii prea bine că nu trebuie să crezi nimic din ce-ţi spun ele două.

Olivia simţi nevoia să le apere.

— Nu sunt chiar aşa de rele.

— Câtuşi de puţin, conveni el, doar că le lipseşte abilitatea de a discerne între adevăr şi ficţiune.

Avea dreptate, dar erau prietenele ei iar el era enervant, aşa că nu avea de gând să-i dea satisfacţie. Îi ignoră deci afirmaţia şi continuă:

— Vorbesc serios, Winston. Trebuie să păstrezi secretul.

— Îţi dau cuvântul meu, spuse el părând aproape plictisit de toată povestea.

— Ce spun acum, în camera asta…

— Rămâne în camera asta, termină el.

— Bine. Anne şi Mary ziceau că au auzit că Sir Harry şi-ar fi ucis logodnica – nu, nu mă întrerupe, nici eu nu cred asta – dar apoi am început să mă gândesc… de unde poate porni un asemenea zvon?

— De la Anne Buxton şi Mary Cadogan, râse Winston.

— Ele nu lansează niciodată zvonuri. Ele doar împrăştie.

— O diferenţă capitală.

Olivia simţea la fel, dar acesta nu era nici locul, nici momentul să fie de acord cu fratele ei.

— Noi ştim că el este un tip irascibil, continuă ea.

— Ştim? De unde?

— Nu *ai* auzit de Julian Prentice?

— Ah, asta era. Winston îşi dădu ochii peste cap.

— Ce vrei să spui?

— Abia dacă l-a atins. Julian era atât de dus de băutură, încât şi o pală uşoară de vânt l-ar fi trântit la pământ.

— Dar Sir Harry o *dat* în el.

Winston mătură aerul cu mâna.

— Presupun.

— De ce?

Winston ridică din umeri, apoi îşi încrucişa braţele.

— De fapt, nimeni nu ştie cu adevărat. Sau cel puţin, nimeni nu spune. Dar opreşte-te o clipă – ce au toate astea de a face cu tine?

— Eram curioasă, recunoscu ea.

Chiar că suna prosteşte, dar acesta era adevărul. Şi oricum, nu se putea pune într-o situaţie jenantă decât se pusese deja, în după-amiaza aceasta.

— Erai curioasă pentru ce anume?

Olivia îşi întoarse repede capul spre fereastră.

— Pentru el. Nici măcar nu ştiam cum arată. Şi da – continuă ea decisă, oprind întreruperea pe care o vedea formându-se pe buzele lui – ştiu că felul în care arată nu spune nimic dacă a ucis pe cineva sau nu, dar nu m-am putut abţine. Locuieşte chiar alături.

Winston îşi încrucişă braţele.

— Şi îţi faci griji că se poate furişa aici ca să-ţi taie beregata?

— Winston!

Winston râse.

— Iartă-mă, Olivia, dar trebuie să recunoşti că este lucrul cel mai absurd…

— Dar *nu este* – spuse ea grav – *A fost.* Cu asta sunt de acord. Dar apoi… am început să-l urmăresc şi crede-mă, Winston, este ceva foarte ciudat cu omul acesta.

— După cele constatate de tine în ultimele… De cât timp îl spionezi?

— De cinci zile.

— De cinci zile?

Şi dusă a fost expresia aristocrat-plictisită, înlocuită

acum de o gură căzută a neîncredere.

— Dumnezeule Mare, Olivia, tu nu ai altceva mai bun de făcut cu timpul tău?

Olivia încercă să nu pară jenată.

— Se pare că nu.

— Şi el nu te-a văzut? În tot acest timp?

Olivia spuse, minţind cât se poate de bine:

— Nu. Şi nu vreau să mă vadă. Din cauza asta m-am îndepărtat de-a buşelea de la fereastră.

Winston se uită la fereastră. Apoi din nou la ea, mişcându-şi încet şi cu mult scepticism, capul.

— Foarte bine. Şi ce anume ai observat la noul nostru vecin?

Olivia se prăbuşi într-un fotoliu din partea cealaltă a încăperii, surprinsă de cât de mult dorea să-i vorbească despre descoperirile ei.

— Bine. În cea mai mare parte a timpului, pare cât se poate de firesc.

— Şocant.

Olivia se încruntă.

— Vrei sau nu să-ţi povestesc? Pentru că nu o să continui, dacă tu nu faci decât să râzi de mine.

El îi făcu semn cu mâna să continue.

— Petrece neobişnuit de mult timp la biroul lui.

Winston încuviinţă din cap.

— Un semn clar al unor intenţii criminale.

— Când a fost ultima oară când ai stat tu la birou? îi aruncă ea înapoi.

— Punct ochit, punct lovit.

— Şi, continuă ea cu o considerabilă emfază, cred că îi place să se deghizeze.

Asta îi atrase atenţia lui Winston.

— Să se deghizeze?

— Da. Uneori poartă ochelari, alteori, nu. Şi de două ori a purtat o pălărie extrem de bizară. În casă.

— Nu pot crede că stau şi ascult prostiile astea.

— Cine poartă pălărie în casă?

— Ai înnebunit. Asta e singura explicaţie.

— Mai mult, se îmbracă numai în negru.

Olivia îşi aminti de comentariile Annei, de la începutul săptămânii.

— Sau bleumarin. Nu că ar fi ceva dubios în asta. Olivia ştia că dacă nu ar fi spus chiar ea acest lucru, poate că ea însăşi s-ar fi considerat o idioată. Întreaga aventură suna într-adevăr că o prostie inutilă, povestită atât de simplu.

Oftă.

— Ştiu că sună ridicol, dar crede-mă, ceva nu este cum trebuie, cu omul acesta.

Winston o privi câteva clipe, înainte de a spune:

— Olivia, ai prea mult timp liber. Deşi…

Ştia că el lăsase intenţionat cuvintele să treneze, dar ştia şi că nu va fi în stare să reziste momelii.

— Deşi ce?

— Da, trebuie să recunosc că asta demonstrează o tenacitate necaracteristică ţie.

— Ce vrei să spui?

Privirea pe care i-o aruncă avea în ea condescendenţa care numai unui frate îi poate reuşi.

— Trebuie să recunoşti că nu ai reputaţia de a duce lucrurile până la capăt.

— Nu este adevărat!

Winston îşi încrucişă braţele.

— Ce zici despre macheta catedralei St. Paul, la care lucrai?

Oliviei îi pică falca şi gâfâi, cu gura căscată. Nu-i venea să creadă că el se folosea de asta ca exemplu.

— *Câinele* mi-a dărâmat-o!

— Îţi aminteşti de jurământul acela de a-i scrie bunicii în fiecare săptămână?

— Tu eşti mai rău ca mine, aici.

— Ah, dar eu nu am promis niciodată străduinţă. Şi nici nu m-am apucat vreodată de pictură sau de vioară.

Olivia îşi făcu mâinile pumn. Deşi nu luase mai mult de şase lecţii de pictură, sau una de vioară. Şi asta pentru că fusese groaznică la amândouă. Şi atunci, cine ar vrea să

se chinuiască în neştire cu ceva pentru care nu are talent?

— Noi vorbeam despre Sir Harry, spuse ea printre dinţi.

Winston zâmbi uşor.

— Într-adevăr.

Olivia se uită la el. Mai avea încă expresia aceea – o parte îngâmfare, două părţi doar pură plictiseală. Îi făcea mult prea multă plăcere să o tachineze.

Dintr-odată plin de solicitudine, Winston spuse:

— Foarte bine. Spune-mi ce este atât de in neregulă cu Sir Harry Valentine?

Olivia aşteptă puţin, apoi spuse:

— L-am văzut de două ori aruncând în foc hârtii peste hârtii.

— De două ori m-am văzut pe mine făcând acelaşi lucru. Ce te aştepţi să facă un om cu hârtiile de care nu mai are nevoie? Olivia, tu…

— Era *felul* în care făcea asta.

Winston păru că vrea să răspundă ceva, dar nu-şi găsea cuvintele.

— Le-a azvârlit. Le-a azvârlit! Cu o furie nebună.

Winston începu să scuture din cap.

— Apoi s-a uitat peste umăr…

— Într-adevăr l-ai pândit timp de cinci zile.

— Nu mă întrerupe – izbucni Olivia, apoi continuă dintr-o suflare – s-a uitat peste umăr ca şi cum ar fi auzit pe cineva venind pe hol.

— Ia să ghicesc… Da, cineva *chiar* venea pe hol.

— Da! spuse Olivia înnebunită. Valetul lui a intrat *exact atunci.* Cel puţin cred că era valetul lui. Oricum, a fost cineva.

Winston o privi intens.

— Şi cealaltă dată?

— Cealaltă dată?

— Când şi-a ars hârtiile.

— Ah, da… atunci a făcut-o cât se poate de firesc.

Winston o privi câteva clipe, apoi spuse:

— Olivia, trebuie să încetezi să-l spionezi pe omul

acela.

— Dar…

Winston ridică mâna.

— Indiferent ce crezi tu că ar fi Sir Harry. Crede-mă, te înşeli.

— L-am mai văzut îndesând bani într-o pungă.

— Olivia, eu îl *cunosc* pe Sir Harry Valentine. Este cât se poate de normal.

— Îl cunoşti? Şi o lăsase să se poarte ca o idioată.

Winston se corectă:

— Mă rog, nu-l cunosc personal. Dar îl cunosc pe fratele lui. Am fost împreună la universitate. Şi ştiu despre Sir Harry. Dacă-şi arde hârtiile, înseamnă că-şi face curat pe birou.

— Şi pălăria? Winston, avea pene!

Olivia îşi aruncă braţele în aer şi le agită în jur, încercând să ilustreze toată hidoşenia.

— Un adevărat penaj, ce mai!

— Asta nu-mi pot explica. Winston ridică din umeri, apoi zâmbi. Dar mi-ar plăcea s-o văd.

Olivia se încruntă, de vreme ce era cea mai puţin infantilă reacţie care-i trecu prin cap.

Winston îşi încrucişă braţele şi spuse:

— Să continuăm deci… Sir Harry nu are nicio logodnică.

— Bine, dar…

— Şi nu a avut niciodată vreuna.

Ceea ce susţinea opinia Oliviei că tot tam-tam-ul nu erau decât vorbe aruncate-n vânt, dar era enervant că Winston era acela care să dovedească asta. Dacă, într-adevăr, o *putea* dovedi; Winston nu prea era omul care să aibă atâta autoritate.

Winston spuse, pe un ton mult prea neutru:

— Ah, apropo, presupun că mama şi tata nu sunt la curent cu recentele tale investigaţii.

Ah, ce şopârliţă mai era.

— Ai spus că nu o să divulgi nimic, îi aruncă Olivia acuzator.

— Am spus că nu voi spune nimic despre prostiile debitate de Mary Cardigan şi Anne Buxton. Dar n-am pomenit nimic despre nebunia asta *a ta.*

— Winston, ce vrei? spuse Olivia printre dinţi.

O privi direct în ochi.

— Joi o să mă îmbolnăvesc. Să nu mă contrazici.

Olivia răsfoi în minte calendarul monden. Joi… Joi… Muzicalul Smythe-Smith.

— Ah, nu, nu o să faci asta! strigă Olivia repezindu-se spre el.

Winston îşi făcu vânt cu mâinile, în dreptul capului.

— Ştii, urechile mele delicate.

Olivia încercă să găsească o ripostă potrivită şi fu teribil de dezamăgită că nu găsi decât:

— Tu… tu…

— În locul tău, eu nu aş veni cu ameninţări.

Winston îi aruncă un zâmbet victorios.

— Ciudat cum lumea nu funcţionează niciodată aşa.

— Winston!

El încă mai râdea, în timp ce ieşea pe uşă.

Olivia îşi permise doar câteva momente să se lase copleşită de enervare înainte de a decide că da, *mai bine* se va duce la musicalul Smythe-Smith fără fratele ei. Singurul motiv pentru care şi l-ar fi dorit acolo ar fi fost să-l vadă suferind, dar era sigură că va găsi ea altceva cu care să-şi atingă obiectivul. În plus, dacă Winston ar fi acolo şi ar fi obligat să stea liniştit în timpul spectacolului, în mod sigur că s-ar distra torturând-o *pe ea.* Anul trecut aproape că-i făcuse o gaură în coaste, tot înghiontind-o, iar cu un an înainte…

În sfârşit, ajunge să spunem că răzbunarea Oliviei inclusese un *ou stricat şi* pe trei dintre prietenele ei, toate convinse că el se îndrăgostise la disperare de ele. Dar ea tot nu era convinsă că răzbunarea o făcea chit cu el.

Aşa încât, serios, era cel mai bun lucru că el nu va fi acolo. Şi oricum, ea avea griji mult mai presante decât fratele ei geamăn.

Încruntându-se, îşi întoarse privirea înapoi spre

fereastra dormitorului ei. Fireşte, era închisă; ziua nu era atât de bună încât să încurajeze aerul proaspăt. Dar draperiile erau date în lături iar geamul liber o tenta şi o tachina. Din poziţia ei ferită, din partea îndepărtată a încăperii, putea vedea doar cărămida zidului exterior şi poate o aşchie de geam de la o altă fereastră – nu a biroului lui. Dacă s-ar întoarce puţin şi dacă n-ar fi lumina asta intensă…

Îşi miji ochii.

Îşi mută scaunul puţin mai la dreapta, încercând să evite lumina strălucitoare.

Îşi întinse gâtul.

Apoi, înainte de a avea timp să se gândească, se lasă înapoi la podea, împingând cu piciorul stâng uşa, închizând-o. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Winston s-o vadă din nou în patru labe.

Începu să înainteze încetişor, întrebându-se ce naiba credea că face – nu zău, chiar o să se ridice când va ajunge la fereastră, ca şi cum ar fi spus *am căzut şi acum tocmai mă ridic?*

Ah, da, asta ar avea sens.

Şi apoi îşi dădu seama că în panica ei efectiv nu se gândise că şi el s-ar putea întreba de ce căzuse la pământ. O văzuse – de asta era sigură – după care ea se prăbuşise.

Se prăbuşise. Nu se întorsese, nu se îndepărtase ci se prăbuşise. Ca un bolovan.

Oare el se uita acum în sus, la fereastra ei, întrebându-se ce se întâmplase cu ea? Oare îşi imagina că i se făcuse rău? Ar putea chiar veni la ea acasă, să se intereseze de sănătatea ei?

Inima Oliviei începu să alerge. Jena ar fi efectiv de neimaginat. Winston nu s-ar mai opri o săptămână din râs.

Nu, nu, se asigură ea, el nu ar crede că i se făcuse rău. Fusese doar neîndemânatică. Iar asta însemna că va trebui să se ridice în picioare, să se plimbe prin cameră şi să arate că era perfect sănătoasă.

Şi poate că ar trebui chiar să-i facă cu mâna, de vreme ce ea ştia că el ştia că ea ştia că o văzuse.

Se opri, gândindu-se puţin la asta. Era numărul corect de *ştia?*

Dar, una peste alta, aceasta era prima oară că el o văzuse la fereastră. Habar n-avea că ea îl pândea de cinci zile. De asta era sigură. Deci, chiar că el nu avea motive să fie suspicios. Doar se aflau la Londra, pentru numele lui Dumnezeu. Cel mai populat oraş din Britania. Oamenii se vedeau unii pe ceilalţi la fereastră, tot timpul. Singurul lucru care scârţâia în această întâlnire era că ea se comportase ca cea din urmă proastă şi nu l-a salutat când a văzut-o.

Trebuia să-l salute cu mâna. Trebuia să zâmbească, de parcă i-ar fi spus – *nu e amuzanta toată povestea asta?*

Putea face asta. Uneori se simţea ca şi cum toată viaţa ei ar fi fost un zâmbet şi un salut cu mâna şi impresia că totul era atât de amuzant. Ştia cum să se poarte în orice situaţie în societate şi oare ce era asta, dacă nu – deşi neobişnuită – tot o situaţie de societate?

Unde Olivia Bevelstoke strălucea.

Se târî într-o parte a camere, ca să se poată ridica fără să fie văzută de el. Apoi, ca şi cum nimic n-ar fi fost greşit, se îndreptă spre fereastră, paralel cu peretele exterior, uitându-se ostentativ la un punct deasupra ei, ca şi cum şi-ar fi văzut de treburile ei în dormitor.

Apoi, exact la momentul potrivit, se va uita într-o parte, ca şi cum ar fi auzit un ciripit, sau poate o veveriţă şi ca din întâmplare se va uita afară pe fereastră, pentru ca asta s-ar întâmpla într-o astfel de situaţie şi apoi, când îşi va întrezări vecinul, îi va zâmbi, doar uşor, în semn de recunoaştere. Ochii ei vor etala o mică scânteiere de surpriză şi atunci îşi va flutura mâna, în chip de salut.

Ceea ce şi făcu. Perfect. Dar persoanei greşite.

Iar acum, valetul lui Sir Harry o va crede o imbecilă absolută.

CAPITOLUL TREI

Mozart, Mozart, Bach (bătrânul), din nou Mozart. Olivia se uită în jos, la programul muzicalului anual Smythe-Smith, jucându-se leneş cu colţul acestuia, până când îl şifonă. Totul aidoma anului trecut, doar că la violoncel părea să fie o altă fată. Ciudat. Olivia îşi muşcă buza, gândindu-se la asta. Câte verişoare Smythe-Smith puteau fi? Potrivit Philomenei, care aflase asta de la sora ei mai mare, cuartetul de coarde Smithe-Smith concerta încă din 1807. Şi totuşi, fetele din cuartet nu reuşeau niciodată să depăşească vârsta de douăzeci de ani. Întotdeauna exista o alta care aştepta în culise.

Bietele de ele. Olivia presupunea că toate erau obligate să fie muzicale, fie că le plăcea sau nu. Nu părea să fie criză de violonceliste şi Doamne iartă-mă, două dintre fete lăsau impresia că erau prea firave ca să poată duce instrumentul.

Instrumente Muzicale La care Mi-ar Plăcea să cânt
Dacă Aş Avea Talent
De Lady Olivia Bevelstoke

Flaut
Picolo
Tuba

Era bine să alegi ceva neaşteptat, din când în când. Iar tuba putea fi folosită şi ca armă.

Instrumentele muzicale la care în mod sigur *nu* ar dori să cânte, includeau toate varietăţile cu coarde, deoarece, chiar dacă ar reuşi să depăşească meritele verişoarelor Smythe-Smith (legendare pentru concertele lor, din toate motivele greşite), tot ar suna ca o vacă pe moarte.

Încercase o dată vioara. Mama ei a trebuit să i-o îndepărteze din casă.

Dacă se gândea bine, Olivia era şi destul de rar invitată să cânte.

Mă rog, poate că avea alte talente. Putea picta oricând o acuarelă peste medie şi rar i se întâmpla să ducă

lipsă de conversaţie. Şi cum nu era muzicală, cel puţin nimeni nu o forţa să se urce pe scenă, o dată pe an, să ciomăgească urechile imprudenţilor.

Sau nu chiar atât de imprudenţi. Olivia se uită în jur. Îi recunoscu aproape pe toţi – precis că toţi ştiau la ce se aşteaptă. Concertul Smythe-Smith devenise un ritual anual. Trebuia să participi, altfel…?

Ei da, asta era o întrebare bună. Probabil, fără răspuns.

Olivia se uită din nou în program, deşi îl mai citise de trei ori. Avea culoarea smântânii şi nuanţa părea să se topească în mătasea galbenă a fustelor ei. Ar fi vrut să se îmbrace cu noua ei rochie din catifea albastră, dar apoi şi-a spus că o culoare mai veselă ar da mai bine. Mai veselă şi mai tulburătoare. Totuşi, îşi spuse ea încruntându-se la ţinuta ei, galbenul nu se dovedea câtuşi de puţin tulburător şi nu mai era atât de sigură nici că îi plăcea dantela de la margini şi…

— *Este aici.*

Olivia îşi ridică ochii din program. Mary Cadogan stătea în faţa ei – nu, acum se aşezase, ocupând locul pe care Olivia ar fi trebuit să-l reţină pentru mama ei.

Olivia era gata să întrebe cine, dar Smythe-Smith începură să-şi încălzească instrumentele.

Se înfioră, apoi tresări, apoi făcu greşeala de a se uita spre scena improvizată, ca să vadă ce anume putea scoate sunetul acela nefericit. Nu reuşi să-i găsească sursa, dar expresia nefericită de pe chipul violonistei a fost suficientă să o facă să-şi mute privirea.

Vocea lui Mary deveni imperioasă.

— M-ai auzit? Este aici. Vecinul tău.

La privirea goală a Oliviei, Mary efectiv sâsâi:

— Sir Harry Valentine!

— Aici? Olivia se răsuci instantaneu în scaun.

— Nu te uita!

Şi se răsuci la loc.

— De ce a venit? şopti ea.

Mary se foi în rochia ei din muselină de culoarea

lavandei, care părea la fel de neconfortabilă pe cât arăta.

— Nu ştiu. Probabil că a fost invitat.

Asta *trebuia* să fie adevărat. Nimeni, în deplină facultate mintală nu ar fi participat la concertul Smythe-Smith neinvitat. Era, folosind expresia cea mai delicată, un atac asupra simţurilor.

Oricum, asupra unuia dintre simţuri. Poate că pentru un surd ar fi fost o seară frumoasă.

Ce căuta Sir Harry Valentine aici? Olivia îşi petrecuse ultimele trei zile cu perdelele trase, evitând cu asiduitate *orice* fereastră din partea de sud a casei Rudland. Dar nu se aşteptase să-l vadă *în lume,* de vreme ce ştia foarte bine că Sir Harry Valentine nu ieşea în lume.

Şi în mod clar, oricine petrecea atâta timp ca el cu tocul, cerneala şi hârtia, avea suficientă inteligenţă să ştie că atunci când *decidea* să iasă, existau opţiuni mai bune decât concertul Smythe-Smith.

— O mai fi asistat vreodată la aşa ceva? întrebă Olivia din colţul gurii, rămânând cu capul orientat spre faţă.

— N-aş crede, şopti Mary, şi ea cu privirea tot în faţă. Se aplecă apoi uşor spre Olivia, până când umerii lor aproape că se atinseră. De când a venit aici, a fost la două baluri.

— La Almack?

— Niciodată.

— La cursa de cai din parc, la care s-a dus toată lumea, luna trecută?

Olivia mai mult simţi decât văzu cum Mary scutură din cap.

— Nu cred. Dar nu pot fi sigură. Eu nu am avut voie să merg.

— Nici eu, spuse Olivia şoptit. Winston îi povestise totul, fireşte, dar (tot fireşte) nu-i făcuse o descriere atât de detaliată pe cât şi-ar fi dorit-o ea.

— Petrece foarte mult timp cu Mr Grey, continuă Mary.

— Sebastian Grey? spuse Olivia surprinsă.

— Sunt veri. Primari, cred.

La asta, Olivia renunţă la a se mai preface că nu purta nicio conversaţie şi se uită drept la Mary.

— Sir Harry Valentine este văr cu Sebastian Grey?

Mary ridică din umeri.

— Aşa se pare.

— Eşti sigură?

— De ce ar fi atât de greu de crezut?

Olivia făcu o pauză.

— Nu ştiu. Dar era. Îl cunoştea pe Sebastian Grey. Toată lumea îl ştia. Tocmai de aceea părea atât de ciudat să fie prieten cu Sir Harry care, cel puţin după Olivia, îşi părăsea biroul doar ca să mănânce, să doarmă şi să-l lase lat pe Julian Prentice.

Julian Prentice! Uitase complet de el. Olivia se îndreptă în scaun şi se uită în jurul ei, cu discreţie practicată.

Dar fireşte, Mary ştiu instantaneu ce făcea.

— După cine te uiţi? întrebă ea în şoaptă.

— După Julian Prentice.

Mary căscă gura, de încântătoare groază.

— Este aici?

— Nu cred. Dar Winston mi-a spus că nu a fost un lucru chiar atât de cumplit cum am crezut noi. Se pare că Julian era atât de beat încât Sir Harry l-ar fi putut trimite la pământ doar suflând asupra lui.

— Exceptând ochiul vânăt, îi aminti Mary, întotdeauna pedantă la detalii.

— Ideea este că eu nu cred că l-a *snopit* în bătaie.

Mary stătu o clipă tăcută, după care decise că era timpul să continue. Se uită încoace şi încolo, apoi se scărpină în locul în care dantela ţeapănă a rochiei se atingea de claviculă.

— Eh, că vorbim de fratele tău, este şi el aici?

— Slavă Domnului, nu. Olivia abia se stăpâni să nu-şi dea ochii peste cap. Winston oferise un spectacol cât se poate de convingător al unei răceli pe cinste şi se vârâse în pat. Mama lor fusese atât de bine prostită, încât îi ceruse majordomului să se ducă la el în cameră din oră în oră şi în

cazul în care starea i s-ar fi agravat, să o anunţe imediat.

Ceea ce asigurase un punct luminos. Olivia aflase, din surse autorizate, că mai târziu în seara aceea va avea loc o întâlnire la familia White. Ah, da, din păcate, Winston Bevelstoke nu va putea participa.

Idee care se pare că aparţinuse mamei ei.

— Ştii, pe măsură ce înaintez în vârstă, o admir tot mai mult pe mama, spuse Olivia.

Mary o privi ciudat.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, spuse Olivia, făcând un mic gest cu mâna. Îşi întinse puţin gâtul, încercând să pară că nu studia lumea.

— Nu-l văd.

— Pe cine? întrebă Mary.

Olivia îşi învinse pornirea de a-i arde una.

— Pe Sir Harry.

— Ah, e aici. L-am văzut, spuse Mary.

— Acum nu-i aici.

Mary – care doar cu câteva clipe în urmă o admonestase pe Olivia pentru lipsa ei de discreţie – dădu dovadă de o uluitoare flexibilitate, în timp ce se întoarse aproape de tot, spre spate.

— Hmm.

Olivia aşteptă să mai emită ceva.

— Nu-l văd, spuse Mary într-un târziu.

— Se poate să te fi înşelat? întrebă Olivia plină de speranţă.

Mary o privi iritată.

— Fireşte că nu. Poate că este în grădină.

Olivia se întoarse, deşi din sala de bal unde avea loc concertul nu se putea vedea grădina. A fost un gest reflex, îşi spuse ea. Dacă ştii că cineva se află undeva, *nu* poţi să nu te uiţi în direcţia aceea, chiar dacă nu-l poţi vedea.

Sigur, ea *nu ştia* dacă Sir Harry se afla în grădină. Nici măcar nu ştia sigur dacă Sir Harry se afla la concert. Nu avea decât aserţiunea lui Mary. Care spusese că îl văzuse cu doar puţin timp în urmă. Dar se putea înşela, de ce nu?

Olivia decise să se agaţe de ideea aceasta.

— Uite ce-am adus, spuse Mary scotocind în gentuţa ei de galã.

— Ah, ce drăguţă, spuse Olivia uitându-se în jos, la gentuţa din mărgele.

— Nu-i aşa? Mama mi-a adus-o de la Bath. Ah, aici erau. Şi Mary scoase doi bumbi mici, din bumbac.

— Ca să mi-i bag în urechi, explică ea.

Buzele Oliviei se despărţiră puţin, admirativ. Şi de invidie.

— Nu mai ai încă doi?

Mary ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Este o gentuţă tare mică. Cred că sunt gata să înceapă, adăugă ea întorcându-se înspre faţă.

Una dintre mamele Smythe-Smith rugă publicul să-şi ocupe locurile. Mama Oliviei îşi căută fata din priviri apoi văzu că Mary îi ocupase locul şi flutură uşor din mână, înainte de a găsi un alt loc alături de mama lui Mary.

Olivia inspiră adânc, pregătindu-se mintal pentru cea de a treia ei întâlnire cu cuartetul de coarde Smythe-Smith. Îşi perfecţionase tehnica anul trecut; asta implica să inspire adânc, să găsească un punct pe peretele din spatele fetelor, de la care nu trebuia să-şi mişte privirea şi să reflecteze la diversele ocazii de călătorie, indiferent cât de plebeiene sau de banale:

Locuri unde aş prefera să fiu, Ediţia 1821
De Lady Olivia Bevelstoke

Franţa
Cu Miranda
Cu Miranda, în Franţa în pat, cu o ceaşcă de cacao şi un ziar
Oriunde, cu o ceaşcă de cacao şi un ziar
Oriunde, fie cu o ceaşcă de cacao, fie cu un ziar.

Se uită la Mary care părea gata să adoarmă. Bumbul de bumbac din ureche i se deplasase într-o parte şi Oliviei îi venea să se aşeze pe mâini, ca să poată rezista tentaţiei de a nu i-l smulge.

Trădătoarea. Olivia nu ar fi adus niciodată doar o singură pereche de antifoane din bumbac.

Ochii pe punct, Olivia.

Olivia oftă – puţin cam prea tare, nu că cineva ar fi putut-o auzi – şi reveni la inspiraţiile ei adânci. Se focusă asupra unui candelabru din spatele capului nefericit al altistei – nu, fă ca nefericitul cap al altistei să…

Sincer, fata asta *nu părea* deloc fericită. Oare ştia cât de cumplit era cuartetul? Pentru că celelalte trei chiar că habar n-aveau. Dar fata de la violă era diferită, era…

O făcea pe Olivia să îi asculte muzica.

Nu era bine! Nu era bine! Creierul i se revoltă şi îşi reluă inspiraţiile profunde şi…

Şi atunci, nu ştiu cum, se termină totul şi muzicantele se ridicară şi începură să facă reverenţe drăguţe. Olivia se pomeni clipind excesiv; ochii ei nu păreau să funcţioneze ca lumea, după atâta vreme cu ei ţintă la punctul acela.

— Ai adormit, îi spuse ea lui Mary, aruncându-i o privire acuzatoare.

— Nu am adormit.

— Ah, ba da.

— Ei bine, chestiile astea au funcţionat, nu am auzit aproape nimic, spuse Mary smulgându-şi bumbii din urechi. Unde te duci?

Olivia era deja la jumătatea drumului pe culoar.

— La toaletă. Chiar trebuie… Olivia spera ca asta să fie suficient. Nu uitase posibilitatea ca Sir Harry Valentine să se fi aflat undeva în sală şi dacă o situaţie cerea urgenţă, ei bine, aceasta era.

Nu că ar fi fost o laşă – câtuşi de puţin. Nu încerca să-l evite pe omul acesta, încerca de fapt să evite ca el să aibă ocazia să o ia prin surprindere.

Fii pregătită. Dacă acesta nu a fost motto-ul ei înainte, ei bine, acum îl va adopta.

Oare mama ei nu va fi impresionată? Doar ea îi spunea întotdeauna să încerce să se depăşească. Nu, asta nu era o engleză cum trebuie. Ce spunea mama ei? Nu conta; aproape că ajunsese la uşă. Nu trebuia decât să-şi facă loc pe lângă Sir Robert Stoat, când…

— Lady Olivia.

Fir-ar. Cine…

Se întoarse. Şi simţi cum îi pică inima în stomac. *Şi* constată că Sir Harry Valentine era mult mai înalt decât i se păruse în biroul lui.

— Îmi pare rău – spuse ea cu seninătate, pentru că fusese întotdeauna bună la teatru – am fost cumva prezentaţi?

Dar, din curba glumeaţă a zâmbetului acestuia, îşi dădu seama că nu reuşise să-şi mascheze prima străfulgerare de surpriză.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el cu eleganţă şi se înfioră auzindu-i vocea – care nu era aşa cum şi-o închipuise ea. Suna ca mirosul de brandy şi avea gust de ciocolată. Şi nu era prea sigură de ce se înfiorase, pentru că acum se simţea mai curând fierbinte.

— Sir Harry Valentine – spuse el şoptit, executând o elegantă plecăciune – Iar dumneavoastră sunteţi Lady Olivia Bevelstoke, nu-i aşa?

Olivia îşi înălţă o idee bărbia, cu cel mai regal gest posibil.

— Da.

— Atunci sunt foarte încântat să fac cunoştinţă cu

dumneavoastră.

Olivia îşi înclină capul. Poate că ar trebui să spună ceva; ar fi cu siguranţă mult mai politicos. Doar că se simţea în pericol să-şi piardă stăpânirea de sine, aşa încât îşi spuse că era mai înţelept să rămână tăcută.

— Sunt noul dumneavoastră vecin, adăugă el, vag amuzat de reacţia ei.

— Desigur, răspunse ea. Fără expresie pe chip. N-o să scoată el mai mult de la ea. Dinspre sud? întrebă apoi, încântată de uşoara notă de plictiseală din vocea ei. Auzisem că era de închiriat, continuă ea.

El nu spuse nimic. Nu imediat. Dar ochii lui îi fixau pe ai ei şi Oliviei îi trebui toată stăpânirea de sine să-şi menţină expresia. Placidă, calmă şi doar cu o idee de curiozitate. Dacă nu l-ar fi spionat vreme de aproape o săptămână, această întâlnire i s-ar fi părut oarecum curioasă.

Un bărbat străin, purtându-se ca şi cum s-ar fi cunoscut.

Un bărbat străin, frumos.

Un bărbat străin, frumos, care arăta ca şi cum ar putea…

De ce se uita la buzele ei?

De ce îşi *umezea* buzele?

— Fiţi bine venit în Mayfair, spuse ea repede. Orice, numai să rupă tăcerea. Tăcerea nu era prietena ei, nu, cu acest bărbat.

— Vă vom invita la noi.

— O să-mi facă plăcere, spuse el, şi spre rapid crescătoarea ei panica, sunase ca şi cum chiar vorbise serios. Nu doar partea cu făcutul plăcerii, dar că el efectiv intenţiona să accepte invitaţia care, orice prost putea vedea asta, fusese făcută din pură politeţe.

— Neapărat, spuse ea convinsă că nu se bâlbâise, deşi parcă aşa sunase. Sau ca şi cum ar fi avut ceva în gât. Acum, vă rog să mă scuzaţi…

Şi Olivia se îndreptă spre uşă pentru că în mod sigur el observase că aceasta fusese direcţia ei în clipa în care o

abordase.

— Până data viitoare, Lady Olivia.

Căută o replică spirituală, sau poate chiar una sarcastică şi vicleană, dar în mintea ei nu era decât ceaţă. El o privea cu o expresie care părea să nu spună nimic despre, dar totul despre *ea.* Trebuia să-şi repete că el nu-i cunoştea toate secretele. Că el *nu o* cunoştea.

Dumnezeule Mare, dincolo de nonsensul acesta cu spionarea, ea *chiar* nu avea secrete.

Iar el nici asta nu ştia.

Oarecum revigorată de propria-i indignare, îl salută înclinând capul – uşor şi politicos, cât se poate de corect pentru o concediere. Şi apoi, spunându-şi din nou că era Lady Olivia Bevelstoke şi că se simţea confortabil în societate în orice situaţie, se întoarse şi plecă.

Şi mulţumi cerului când, în clipa în care se împiedică de propriul ei picior, se afla deja în hol, acolo unde el nu o mai putea vedea.

CAPITOLUL PATRU

Mersese totul perfect.

Harry se felicita în timp ce o privea pe Lady Olivia ieşind grăbită din încăpere. Aparent nu se deplasa cu viteză, dar umerii ei erau uşor înălţaţi şi îşi ţinea rochia cu mâna, ridicând tivul. Nu cu un număr uriaş de centimetri – aşa cum fac femeile când trebuie să alerge. Dar ea îşi ţinea totuşi rochia, cu siguranţă un gest inconştient, ca şi cum degetele îi spuneau că trebuia să se pregătească să o ia la goană, chiar dacă tot restul ei era decis să rămână calm.

Ea ştia că o văzuse spionându-l. Şi, firește, ştia şi el. Dacă nu ar fi fost sigur în clipa în care li s-au întâlnit privirile, în urmă cu trei zile, ar fi ştiut imediat după aceea; ea trăsese bine de tot draperiile şi de când fusese descoperită, o singură dată măcar nu îl mai spionase.

O evidentă recunoaştere a vinovăţiei. O greşeală pe

care niciun profesionist nu ar fi făcut-o. Dacă Harry ar fi fost în situaţia ei…

Fireşte, Harry nu ar fi fost niciodată în situaţia ei. Lui nu-i plăcea spionajul – niciodată nu i-a plăcut şi Cancelaria de Război ştia foarte bine asta. Şi totuşi, el nu ar fi fost niciodată prins.

Pasul ei greşit îi reconfirmă suspiciunile. Ea era exact ce părea – o tipică domnişoară din înalta societate, cel mai probabil răsfăţată. Poate puţin mai curioasă decât media. În mod sigur, mult mai atrăgătoare decât media. Distanţa – fără a mai pomeni de cele două geamuri dintre ei – nu i-a făcut dreptate. El nu reuşise să-i vadă prea bine faţa. Îi văzuse forma, puţin ca o inimă, puţin ca un oval. Dar nu-i văzuse trăsăturile, nu văzuse că ochii ei erau uşor mai depărtaţi decât în mod obişnuit, sau nu văzuse că genele ei erau cu trei nuanţe mai închise decât sprâncenele.

Părul i-l văzuse destul de bine – moale, blond ca untul, mai mult decât uşor ondulat. Poate că nu arăta atât de seducător ca atunci când îi cădea în jurul umerilor, dar totuşi, în lumina candelabrelor, cu o buclă odihnindu-i-se de-a lungul gâtului…

Ar fi vrut să o atingă. Ar fi vrut să tragă uşor de bucla aceea, doar ca să vadă dacă ar fi sărit imediat înapoi când i-ar fi dat drumul, după care ar fi vrut să-i scoată agrafele, una câte una şi să vadă cum îi cade fiecare buclă din coafură, transformând-o încet din perfecţiunea de gheaţă, în zeiţa tumultuoasă.

Dumnezeule Mare.

Iar acum, în mod categoric, se simţea dezgustat de propria lui persoană. Ştia că nu ar fi trebuit să citească acea carte de poezie înainte de a ieşi pentru seară. Şi încă în franceză. Afurisita asta de limbă întotdeauna îl făcea cam neruşinat.

Nu-şi putea aminti ultima oară când a mai avut o astfel de reacţie faţă de o femeie. Spre apărarea lui, fusese ţintuit prea mult în biroul său în ultima vreme şi nu prea avusese ocazia să întâlnească femei faţă de care să reacţioneze. Se afla deja de câteva luni în Londra, dar

Cancelaria de Război îi trimitea tot timpul documente după documente, a căror traducere era întotdeauna cât se poate de urgentă. Iar dacă, prin cine ştie ce miracol, reuşea să se elibereze de muncă, ei bine, *atunci* decidea Edward să intre în buclucuri cât casa: datorii, beţii, femei nepotrivite – Edward nu era mofturos cu viciile lui iar Harry nu putea fi atât de fără suflet încât să-l lase să se bălăcească în propriile sale greşeli.

Ceea ce însemna că Harry rar avea timp pentru *propriile* lui greşeli – greşeli în ce priveşte persuasiunea faţă de femei, adică. Lui Harry nu-i plăcea viaţa monahală dar, sincer, cât timp trecuse de când…?

Cum nu fusese niciodată îndrăgostit, nu putea şti dacă abstinenţa îi făcea inima să-i bată şi mai tare, dar după seara aceasta s-a convins că abstinenţa făcea restul unui bărbat să se simtă ursuz.

Trebuia să dea de Sebastian. Agenda socială a vărului său nu se limita niciodată la un singur eveniment pe seară. Indiferent unde se ducea după, includea cu siguranţă femei cu o moralitate discutabilă. Iar Harry se va duce cu el.

Harry o luă spre partea îndepărtată a salonului, cu gândul să găsească ceva de băut, iar în timp ce înainta, auzea la nesfârşit oftaturi, urmate de:

— Asta nu era în program!

Harry se uită în jur, apoi urmă direcţia generală a privirilor, înspre scenă. Una dintre fetele Smythe-Smith îşi reluase locul şi părea că se pregăteşte pentru un impromptu solo.

— Iisuse, Doamne, auzi Harry şi iată-l pe Sebastian lângă el, privind scena mai curând cu groază decât cu amuzament.

— Îmi eşti dator, îi şopti Harry neiertător, la ureche.

— Credeam că ai încetat să mai ţii socoteala.

— Asta este o datorie care nu poate fi niciodată plătită.

Fata îşi începu soloul.

— Poate că ai dreptate, recunoscu Sebastian.

Harry se uită la uşă. Era o uşă frumoasă, perfect

proporţionată şi care ducea afară.

— Putem pleca?

— Nu încă. Bunica mea, spuse Sebastian jalnic.

Harry se uită la bătrâna Contesă de Newbury, care stătea împreună cu celelalte bogate văduve, zâmbind larg şi aplaudând. Amintindu-şi, se întoarse spre Sebastian.

— Parcă era surdă?

— Aproape. Dar nu şi proastă. Observi că şi-a îndepărtat pâlnia de la ureche, pentru spectacol?

După care Sebastian adăugă, cu o privire şugubeaţă:

— Apropo, am văzut că ai făcut cunoştinţă cu adorabila Lady Olivia Bevelstoke.

Harry nu se obosi să răspundă cu mai mult decât o uşoară înclinare a capului. Sebastian se apropie de el, cu glasul coborât într-un registru enervant:

— A recunoscut totul? Insaţiabila ei curiozitate? Copleşitoarea ei pasiune pentru tine?

Harry se întoarse şi îl privi drept în ochi.

— Mi-ai mai spus asta de o mie de ori.

— Este ceva ce nu îmbătrâneşte niciodată. Şi nici eu. Este atât de convenabil să rămâi imatur, adăugă Sebastian cu un zâmbet.

Soloul vioară atinse ceea ce părea a fi un crescendo şi mulţimea îşi ţinu răsuflarea colectivă, aşteptând înfloritura firească, urmată de ceea ce *trebuia* să fie finalul.

Doar că nu a fost.

— Asta e cruzime, spuse Sebastian.

Harry se crispa în timp ce vioara scârţâi, atacând o octavă mai înaltă. Spuse:

— Nu l-am văzut pe unchiul tău.

Sebastian strânse din buze şi linii fine, albe, i se formară în colţurile gurii.

— Mi-a trimis regretele lui, azi după-amiază. Aproape că m-a făcut să mă întreb dacă nu m-a tras pe sfoară. Doar că nu este atât de deştept.

— Ştiai?

— Despre concert?

— Este o folosire brutală a cuvântului.

— Am auzit câte ceva. Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru…

— Pentru asta? şopti Harry, incapabil totuşi să-şi ia ochii de la fata de pe scenă. Îşi ţinea vioara atât de adorabil şi totala ei scufundare în muzică nu era deloc prefăcută. Părea că savura ceea ce făcea, ca şi cum ea ar fi auzit ceva cu totul diferit de ce auzea oricine altcineva din sală. Şi poate chiar aşa era, fericita de ea.

Cum este să trăieşti în propria-ţi lume? Să vezi lucrurile aşa cum ar trebui să fie, nu aşa cum sunt? Cu siguranţă, violonista ar *trebui* să fie bună. Era plină de pasiune şi după ceea ce spuseseră mai devreme în seara aceasta matroanele Smythe-Smith, exersa în fiecare zi.

Cum ar trebui să fie viaţa lui?

Nu ar trebui să aibă un tată care bea mai mult decât *respiră.*

Nu ar trebui să aibă un frate decis să urmeze acelaşi *drum.*

Nu ar trebui…

Scrâşni din dinţi. Nu ar trebui să cadă în ghearele autocompătimirii. Era mai bun decât atât. Un bărbat mai puternic şi…

Îl străbătu brusc un tremur de avertizare şi aşa cum îi era obiceiul când ceva nu părea să fie cum trebuie, se uită spre uşă.

Lady Olivia Bevelstoke. Stătea acolo, în picioare, singură, urmărind-o pe fata Smythe-Smith cu o expresie goală, de nepătruns. Doar că…

Harry făcu ochii mici. Nu putea fi sigur, dar din acest unghi părea ca şi cum ea se uita la amfora grecească din spatele fetei.

Ce *făcea* oare?

— Te uiţi, auzi în ureche veşnic enervanta voce a lui Sebastian.

Harry îl ignoră.

— *Este* frumoasă.

Harry îl ignoră.

— Atrăgătoare. Dar neatrasă.

Harry îl ignoră.

Sebastian continuă, nederanjat, ca întotdeauna, de lipsa de reacţie a lui Harry.

— Şi asta nu din cauza indiferenţei holteilor de familie bună din Marea Britanie. Ei o tot cer în căsătorie. Dar din nefericire, ea continuă să-i refuze. Am auzit că cel mai mare dintre fiii Winterhoe chiar a…

— Este rece, i-o tăie Harry cu o voce uşor mai muşcătoare decât ar fi vrut-o el.

— Poftim? replică Sebastian amuzat.

— Este rece, repetă Harry amintindu-şi scurtul lor schimb de cuvinte. Se purtase ca o afurisită de regină. Fiecare cuvânt al ei scârţâia de gheaţă, iar acum nici măcar o privire nu se obosea să-i arunce sărmanei fete care cânta la vioară.

Ca să fie sincer, fusese surprins să o vadă în seara aceasta aici. Nu părea locul potrivit pentru nişte diamante de gheaţă, de prima mână. Mai mult ca sigur că o forţase cineva să vină.

— Iar eu care nutream atâtea speranţe pentru viitorul vostru împreună, şopti Sebastian.

Harry se întoarse să-i dea un răspuns nimicitor, sau cel puţin unul încărcat de tot sarcasmul de care era el în stare, dar muzica luă o nouă întorsătură şi violonista atinse un nou crescendo. De data aceasta *trebuia* să fie finalul, doar că mulţimea nu mai voia să rişte nimic şi un ropot tot mai puternic de aplauze izbucni înainte ca fata să-şi fi cântat ultima notă.

Harry o porni alături de Sebastian care îşi croia drum spre bunica lui. Aceasta venise cu propria ei trăsură, aşa încât nu erau obligaţi să aştepte plecarea ei. Totuşi, trebuiau să-şi ia la revedere şi cu toate că Harry nu avea o legătură directă cu ea, trebuia şi el să o salute.

Dar, în traversarea sălii, fură acostaţi de una dintre mamele Smythe-Smith, care striga cât o ţineau bojocii:

— Domnule Grey! Domnule Grey!

Spre meritul lui, Sebastian se întoarse fără grabă şi spuse amabil:

— Doamnă Smythe-Smith, a tot o seară atât de încântătoare.

— Sunt atât de fericită că aţi reuşit să participaţi, izbucni aceasta.

Sebastian zâmbi la rândul lui, cu zâmbetul acela care spunea că nu s-ar fi putut imagina în altă parte. După care făcu ceea ce făcea întotdeauna când voia să iasă dintr-o conversaţie.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe vărul meu, Sir Harry Valentine.

Harry dădu politicos din cap, rostindu-i încet numele. Era clar că această doamnă Smythe-Smith îl considera pe Sebastian marele premiu al serii. Uitându-se direct în ochii lui, îl întrebă:

— Ce părere aveţi despre Viola mea? Nu a fost splendidă?

Harry nu reuşi prea bine să-şi mascheze surpriza. Pe fiica ei o chema Viola?

— Cântă la violă, îi explică doamna Smythe-Smith cu nerăbdare.

— Şi cum o cheamă pe violonistă? nu se putu abţine Harry să întrebe.

Doamna Smythe-Smith îl privi cu vizibilă nerăbdare.

— Marianne.

— Viola a fost solista, adăugă ea întorcându-se spre Sebastian.

— Ah. A fost o adevărată încântare, spuse Sebastian.

— Într-adevăr. Suntem atât de mândre de ea. Pentru la anul va trebui să planificăm solouri.

În ripostă, Harry începu să-şi planifice excursia în Arctica.

— Sunt atât de fericită că aţi reuşit să veniţi, domnule Gray, continuă doamna Smythe-Smith, părând să ignore faptul că se repeta. Mai avem o surpriză pentru seara aceasta.

— Am menţionat cumva faptul că vărul meu este baronet? Are o proprietate adorabilă în Hampshire. Vânătoarea acolo este o minunăţie, interveni Sebastian.

Doamna smythe-smith se întoarse spre Harry cu interes reînnoit şi cu zâmbetul pe buze.

— Adevărat? Vă sunt atât de recunoscătoare că aţi participat.

Sir Harry ar fi răspuns cu mai mult decât o înclinare a capului, doar că punea la cale iminentul sfârşit al lui Grey.

Doamna Smythe-Smith spuse cu surescitare:

— Trebuie să vă împărtăşesc amândurora surpriza noastră. Vreau să fiţi primii care aflaţi. Vom avea dans! În seara aceasta!

— Dans? — repetă Harry ca un ecou, lovit brusc de incoerenţă – Ăă… o să cânte Viola?

— Fireşte că nu. Îmi pare rău pentru ea, dar întâmplător mai avem muzicanţi amatori în public şi este atât de amuzant să fii spontan, nu credeţi?

Pentru Harry spontaneitatea era egală cu vizitele la dentist. Acum însă însemna meschina răzbunare. Spuse, din tot sufletul:

— Vărul meu adoră să danseze.

— Adevărat? Doamna Smythe-Smith se întoarse înapoi la Sebastian.

— Vă place să dansaţi?

— Îmi place, spuse Sebastian, poate puţin mai apăsat decât era necesar, având în vedere că nu era o minciună; lui chiar îi plăcea să danseze, cu mult mai mult decât i-a plăcut vreodată lui Harry.

Doamna Smythe-Smith îl privi pe Sebastian cu vădită speranţă. Harry se uita la cei doi; era încântat când totul se desfăşura cum trebuia. Desigur, în favoarea lui.

Sebastian, înţelegând că a fost manevrat, îi spuse doamnei Smythe-Smith:

— Sper că fiica dumneavoastră îmi va rezerva mie primul dans.

Bătând încântată din palme, doamna smythe-smith spuse:

— Va fi onorată să facă asta. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să fac aranjamentele pentru începerea muzicii.

Sebastian aşteptă ca femeia să se îndepărteze în mulţime şi spuse:

— O să-mi plăteşti pentru asta.

— Ah, eu cred că acum suntem chit.

— Oricum eşti blocat şi tu aici. Doar dacă nu vrei să mergi pe jos acasă, replică Sebastian.

Harry s-ar fi gândit la varianta asta dacă nu ar fi plouat afară. Spuse, pe tonul cel mai vesel din lume:

— Sunt cât se poate de fericit să te aştept.

Sebastian exclamă, cu prefăcută surpriză:

— Ah, uite! Lady Olivia! Pun pariu că *ei* îi place să danseze.

Harry se gândi să-i răspundă că *mai bine nu,* dar la ce bun? Ştia că Sebastian ar fi pariat oricum.

— Lady Olivia! strigă Sebastian.

Doamna cu pricina se întoarse, dar nu avu nicio şansă să-i mai poată evita, cu Sebastian făcându-şi loc prin mulţime, spre ea. Nici Harry nu putea evita întâlnirea; nu că i-ar fi dat ei această satisfacţie.

— Lady Olivia, ce plăcere să vă văd, spuse Sebastian.

Lady Olivia îşi înclină capul, aproape imperceptibil.

— Domnule Grey.

— Cam taciturnă în seara asta, nu, Olivia? şopti Sebastian, dar înainte ca Harry să se poată mira de familiarismul unei astfel de afirmaţii, Sebastian continuă:

— L-ai cunoscut pe vărul meu, Sir Harry Valentine?

— Ăă… da, se bâlbâi ea.

— Am făcut cunoştinţă cu Lady Olivia chiar în seara aceasta, interveni Harry, întrebându-se ce punea Seb la cale. Doar ştia foarte bine că ei îşi vorbiseră deja.

— Da, spuse Lady Olivia.

— Ah, bietul de mine, spuse Sebastian schimbând repede subiectul, o văd pe doamna Smythe-Smith făcându-mi semn. Trebuie să mă duc după Viola ei.

— Cântă şi ea? întrebă Lady Olivia cu ochii împăienjeniţi de confuzie. Şi poate de puţină îngrijorare.

— Nu ştiu, dar în mod clar a anticipat viitorul progeniturii ei. Viola este scumpa ei fiică, răspunse

Sebastian.

— Cântă la vioară, interveni Harry.

— Ah, desigur. Lady Olivia părea amuzată de ironie. Sau poate doar derutată.

— Voi doi bucuraţi-vă de dans, spuse Sebastian aruncându-i lui Harry o privire rapidă, diavolească.

— Urmează dans? întrebă Lady Olivia, uşor panicată.

Lui Harry i se făcu milă de ea.

— Din câte am înţeles, nu o să cânte cuartetul smythe-smith.

— Ce… drăguţ. După care Lady Olivia îşi drese glasul şi adăugă: pentru ele. Aşa, vor putea şi ele să danseze, desigur. Sunt sigură că o să le facă plăcere.

Harry simţi în el o mică scânteie de răutate (sau poate de ameninţare?)

— Aveţi ochi albaştri, comentă el.

Lady Olivia îl privi uluită.

— Pardon?

— Ochii dumneavoastră. Sunt albaştri. M-am gândit eu că aşa ar putea fi, având în vedere tenul, dar mi-a fost greu să văd exact, de departe.

Lady Olivia îngheţă, dar Harry trebui să-i admire sângele rece, când spuse:

— Sunt convinsă că nu ştiu despre ce anume vorbiţi.

Harry se apropie doar atât cât ea să poată remarca.

— Ai mei sunt căprui.

Lady Olivia păru că vrea să-i dea o ripostă, dar clipi numai, lăsând impresia că-l studiază mai îndeaproape.

— *Aşa* sunt. Ce ciudat, şopti ea.

Nu era sigur că răspunsul ei era amuzant sau tulburător. Oricum, nu avea de gând să o provoace.

— Cred că începe muzica.

— Trebuie să o găsesc pe mama, spuse ea brusc.

Devenea disperată. Lui Harry îi plăcea asta.

Poate că, până a urmă, seara se va dovedi plăcută.

CAPITOLUL CINCI

Trebuia să existe o cale să încheie seara asta. Doar era o actriţă cu mult mai bună decât Winston. Dacă el putea simula o plauzibilă durere de cap, decise Olivia, atunci şi ea se putea descurca foarte bine.

Sir Harry, afurisitul acesta, părea cât se poate de încântat, ca şi cum nu ar mai fi avut altundeva unde să se ducă.

Doar aici. Torturând-o pe ea.

— Ia te uită, Sebastian dansează cu domnişoara Smythe-Smith, i se adresă el cu chef de vorbă.

Olivia se uita prin sală, decisă să nu-i arunce nici o singură privire bărbatului de lângă ea.

— Sunt convinsă că este încântată.

Urmă o pauză, apoi Sir Harry întrebă:

— Căutaţi pe cineva?

— Pe mama, se răsti ea, efectiv. Nu auzise de prima oară?

— Ah.

Harry rămase tăcut o clipă, după care:

— Vă seamănă?

— Poftim?!

— Mama dumneavoastră.

Olivia îşi întoarse privirea spre el. De ce o întreba asta? De ce, de fapt, stătea de vorbă cu ea? Doar spusese ce avea de spus, nu?

Era un bărbat cumplit. Era, pur şi simplu, cumplit.

Arogant.

Enervant.

Ba chiar puţin mai mult, era convinsă, doar că ea era prea tulburată să poată gândi ca lumea. Ca să-şi revină, avea anevoie de o minte mult mai clară decât putea avea în prezenţa lui.

— M-am gândit să vă ajut să o găsiţi, dar din păcate nu ştiu cum arată, spuse Sir Harry.

— Seamănă puţin cu mine, spuse Olivia distrată. Apoi, fără vreun motiv pe care să-l poată identifica, adăugă:

— Sau mai curând, eu semăn cu ea.

Harry zâmbi şi pentru prima oară Olivia avu senzaţia că nu râdea de ea. Nu încerca să fie provocator. El doar… zâmbea.

Era tulburător.

Olivia nu-şi putea lua privirea de la el.

— Întotdeauna am apreciat precizia în exprimare, spuse el cu blândeţe.

Olivia se uită fix la el.

— Sunteţi un bărbat foarte ciudat.

Ar fi trebuit să îngheţe pe loc, pentru că nu acesta era genul de lucruri pe care le rostea ea în mod normal, doar că el merita asta. Iar acum, uite-l că râdea. Probabil de ea.

Îşi duse mâna la gât. Dacă s-ar ciupi puţin, poate că urma ar putea trece drept fierbinţeală.

Boli pe care ştiu să le simulez.
De Olivia Bevelstoke

Răceală la cap,
Aprindere de plămâni,
Migrenă,
Luxaţie de gleznă.

Ultima nu era chiar o boală, dar în mod clar era şi ea de folos, uneori.

— Dansăm, Lady Olivia?

Exact ca acum. Păcat că s-a gândit prea târziu la asta.

— Vreţi să dansaţi, se auzi ea ca un ecou. Părea de neconceput să nu vrea, dar părea chiar mai de neconceput ca el să creadă că ea voia.

— Da, spuse el.

— Cu mine?

Păru amuzat – condescendent chiar – de întrebare.

— M-am gândit să-l invit pe vărul meu, de vreme ce este singura persoană de aici pe care o cunosc mai bine, dar asta ar crea oarecare senzaţie, nu credeţi?

— Cred că s-a terminat melodia, spuse Olivia. Şi dacă

nu, se va termina curând.

— Atunci o vom dansa pe a doua.

— Eu nu am acceptat să dansez cu dumneavoastră! Olivia îşi muşcă buza. Cât de idioată putea să pară. Şi mai grav, o idioată irascibilă.

— O să acceptaţi, spuse el sigur pe sine.

De când îi spusese Winston lui Neville Berbrooke că era „interesată”, nu mai dorise cu atâta înverşunare să dea într-o fiinţă umană. Şi chiar ar fi făcut-o, dacă ar fi ştiut că astfel termina totul.

— De fapt, nu prea aveţi variantă, continuă el.

Să-l izbească în maxilar, sau în laterala capului? Unde – ar fi durut mai mult?

În laterala capului. Categoric. Dacă s-ar fi repezit asupra lui cu o deschidere largă, în arc, a braţului, l-ar fi putut chiar dezechilibra. I-ar plăcea să-l vadă întins pe jos. Ar fi o privelişte fabuloasă. S-ar putea izbi cu capul de o masă, sau chiar mai bine, s-ar putea agăţa în cădere, de faţa de masă, trăgând bolul cu punci şi toate cristalurile şlefuite ale doamnei Smythe-Smith, după el.

— Lady Olivia?

Cioburi peste tot. Poate chiar şi sânge.

— Lady Olivia?

Chiar dacă nu poate, *efectiv,* să facă asta, poate măcar fantaza.

Olivia se uită la el. Era încă în picioare, fără o pată de sânge sau un pahar spart, în jur. Păcat. Iar el chiar se aştepta ca ea să-i accepte invitaţia la dans.

Din nefericire, avea dreptate. Ea nu avea de ales. Putea – şi probabil că o va face – să continue să insiste că nu-l mai văzuse niciodată înainte, până în seara aceasta, doar că amândoi ştiau adevărul.

Olivia nu era prea sigură de ce anume s-ar întâmpla dacă Sir Harry ar informa toată *înalta societate* că ea îl spionase vreme de cinci zile din dormitorul ei, dar oricum, nu ar fi fost bine. Speculaţiile ar fi fost teribile. În cel mai bun caz, va trebui să se ascundă în casă vreme de o săptămână, ca să evite bârfele. În cel mai rău caz, s-ar

putea trezi logodită cu bădăranul ăsta.

Doamne Dumnezeule.

— Mi-ar face plăcere să dansăm, spuse ea repede, luându-i mâna întinsă.

— Entuziasm şi precizie, spuse el şoptit.

Chiar că era un bărbat ciudat.

Ajunseră la ringul de dans cu câteva momente înainte ca orchestra să atace primele acorduri.

— Un vals, spuse Sir Harry după primele două note. Olivia îi aruncă o privire curioasă, uimită. De unde ştia el *asta,* atât de repede? Îi plăcea muzica? Spera că da. Asta însemna că seara fusese pentru el o tortură mai mare decât pentru ea. Sir Harry îi luă mâna dreaptă şi o ţinu în aer, în poziţia corespunzătoare. Contactul ar fi fost suficient de şocant, doar că cealaltă mână – plasată la mijlocul spatelui ei – era altfel. Caldă. Nu, fierbinte. Şi o făcea să simtă furnicături în locuri foarte ciudate.

Dansase duzine de valsuri. Poate chiar sute. Dar nicio altă mână pe mijlocul spatelui ei nu o făcuse să simtă asta.

Poate pentru că se simţea încă agitată. Nervoasă în prezenţa lui. Asta trebuia să fie.

Strângerea lui era fermă, dar totuşi blândă şi era un bun dansator. Nu, era un dansator minunat, cu mult mai bun decât ea. Olivia reuşea să se descurce bine, dar nu va fi niciodată o dansatoare grozavă. Lumea spunea că era, dar asta doar pentru că era drăguţă.

Nu era cinstit, iar ea ar fi fost prima să o recunoască. Dar în Londra te puteai descurca foarte bine numai dacă erai drăguţă.

Desigur, asta însemna şi să nu fii deşteaptă. Toată viaţa ei cam aşa a fost. Lumea se aştepta întotdeauna de la ea să se poarte ca un fel de păpuşă de porţelan, să arate bine şi să fie expusă şi să *nu facă* absolut nimic.

Uneori, Olivia se întreba dacă nu cumva din cauza asta se purta ea câteodată cum nu trebuia. Nu, nimic la scară mare; era mult prea convenţională pentru asta. Dar era renumită că vorbea prea liber, că îşi exprima părerea prea insistent. Miranda spusese odată că ea una nu şi-ar

dori niciodată să fie atât de drăguţă, iar Olivia nu o înţelesese, nu chiar. Nu, până când nu plecase Miranda şi când nu mai avusese pe nimeni cu care să aibă o conversaţie cu adevărat minunată.

Se uită în sus la Sir Harry, încercând să-i studieze chipul fără să se trădeze. Era un bărbat frumos? Presupunea că da. Avea o cicatrice mică, abia vizibilă, lângă urechea stângă, iar pometii obrajilor erau o idee prea proeminenţi pentru o frumuseţe clasică dar totuşi, avea el ceva. Inteligenţă? Ardoare?

Pe la tâmple avea şi o boare de păr cărunt. Se întrebă ce vârstă avea.

— Sunteţi o dansatoare foarte graţioasă, spuse el.

Olivia îşi dădu ochii peste cap. Nu se putuse abţine.

— Aţi devenit imună la complimente, Lady Olivia?

Îi aruncă o privire aspră. Era ce merita. Şi tonul lui fusese la fel de aspru. Aproape ca o insultă.

— Am auzit, spuse el învârtind-o expert spre dreapta, că aţi presărat oraşul cu inimi zdrobite.

Olivia deveni rigidă. Era genul de lucruri pe care oamenilor le plăcea să i le spună, crezând că va fi mândră să le audă. Doar că ea nu era mândră. Şi ce era mai rău, o *durea* că lumea credea că ar fi.

— Nu prea este un lucru amabil sau cuvenit, de spus.

— Dumneavoastră spuneţi sau faceţi întotdeauna lucruri cuvenite, Lady Olivia?

Se uită la el, dar doar o secundă. Privirile îi întâlniră şi din nou citi în ochii lui – inteligenţă. Ardoare. Trebui să-şi ia repede privirea de la el.

Era o laşă. O scuză patetică, jalnică, fără coloană vertebrală pentru… pentru… mă rog, pentru ea însăşi. Niciodată nu cedase în faţa unei bătălii de voinţe. Şi ura că făcea asta tocmai acum.

Când îi auzi din nou vocea, era mai aproape de urechea ei, iar respiraţia lui era fierbinte, umedă.

— Şi sunteţi întotdeauna amabilă?

Strânse din dinţi. Voia să o înfurie. Şi cu toate că ar fi vrut să-i răspundă pe măsură, nu o făcu. În fond, asta şi

încerca el. Să-i răspundă, doar pentru ca el să poată face la fel.

În plus, nici nu-i trecea prin minte ceva suficient de şfichiuitor.

Mâna i se mişca pe spatele ei – o presiune subtilă, expertă, care o ghida în dans. Făcură o piruetă, apoi încă una şi o surprinse pe Mary Cadogan cu ochii mari, cu gura într-un oval mic, perfect.

Splendid. Mâine după-amiază se va şti în tot oraşul. Un singur dans cu un domn nu ar trebui să provoace un scandal, dar Mary era suficient de intrigată de Sir Harry – aşa că va găsi ea o cale să facă să sune totul teribil, surprinzător de *au courant.*

— Care sunt pasiunile dumneavoastră, Lady Olivia? întrebă el.

— Pasiunile mele? se auzi ea ca un ecou, gândindu-se dacă o mai întrebase cineva asta. În mod sigur, nu atât de direct.

— Cântaţi? Pictaţi acuarele? Înfigeţi acul în ţesătura aia prinsă într-un cerc?

— Se cheamă broderie, spuse ea uşor ţâfnos; tonul lui era aproape sarcastic, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat de la ea să aibă pasiuni.

— Şi faceţi asta?

— Nu.

Ura să brodeze. Dintotdeauna. Şi nici nu era bună la aşa ceva.

— Cântaţi la un instrument?

— Îmi place să trag cu puşca, spuse ea sec, sperând să pună capăt conversaţiei. Nu era chiar aşa, dar nici nu era o minciună propriu-zisă. Nu-i plăcea să tragă cu puşca.

— O femeie căreia îi plac armele… spuse el încetişor.

Dumnezeule Mare, seara asta nu se va sfârşi niciodată. Răsuflă prelung, a frustrare.

— Să fie oare valsul acesta neobişnuit de lung?

— Nu cred.

Ceva în tonul lui îi atrase atenţia şi se uită în sus, la timp ca să-i vadă buzele arcuindu-i-se, apoi spunând:

— Doar pare lung. Pentru că nu vă place de mine.

Olivia căscă gura. Era adevărat, desigur, dar el nu trebuia să spună asta.

Harry continuă, în şoaptă, aplecându-se exact cât să nu depăşească limitele proprietăţii:

— Am un secret, Lady Olivia. Nici mie nu-mi place de dumneavoastră.

*

Peste câteva zile, Olivia continua să nu-l placă pe Sir Harry. Nu conta că nu mai vorbiseră, că nici măcar nu se mai văzuseră. Ştia că el exista şi asta părea suficient. În fiecare dimineaţă, una dintre subrete intra în dormitorul ei şi trăgea larg draperiile şi în fiecare dimineaţă, de îndată ce fata pleca, Olivia se ducea desculţă la fereastră şi le trăgea înapoi. Nu voia să-i dea vreun motiv să o acuze că îl spiona din nou.

În plus, de ce să nu-l împiedice să o spioneze el, pe *ea?*

Din seara seratei muzicale nici măcar nu mai ieşise din casă. Pretextase o răceală (doar o luase de la Winston, nu?) şi rămăsese în casă. Nu pentru că se temea să nu se intersecteze cumva cu Sir Harry. În fond, care era probabilitatea să coboare în acelaşi timp treptele casei? Sau să se întoarcă de la o întâlnire? Sau să se întâlnească pe Bond Street? Sau la Günther’s? Sau la o petrecere?

Nu, nu se putea ciocni cu el. Aproape că nici nu se gândea la asta.

Nu, gândul ei era să îşi evite prietenele. Mary Cadogan o căutase prima zi după muzical şi apoi în ziua următoare şi în ziua următoare. În final, Lady Rudland i-a spus că o să-i trimită un bilet când Olivia se va simţi mai bine.

Nu se putea imagina relatându-i lui Mary Cadogan conversaţia ei cu Sir Harry. Era suficient de rău să şi-o amintească – ceea ce părea că făcea la intervale de un minut. Dar să mai trebuiască să o şi povestească unei alte

fiinţe…

Era aproape suficient să transforme o simplă răceală, în ciumă.

Totuşi, după trei zile de izolare autoimpusă, Olivia ardea de dorinţa de a depăşi graniţele casei şi grădinii ei. Decizând că dimineaţa devreme era cel mai bun moment să evite alţi oameni, îşi puse boneta şi mănuşile, înşfăcă ziarul tocmai sosit şi se îndreptă spre banca ei favorită din Hyde Park. Subreta ei, care spre deosebire de Olivia adora lucrul cu acele, o urmă, ţinându-şi broderia la care lucra şi plângându-se de ora matinală.

Era o dimineaţă splendidă – cer albastru, nori pufoşi, o uşoară adiere. O vreme perfectă, sincer, şi nimeni în jur.

— Vino, Sally, îşi strigă ea subreta care se târa la cel puţin o duzină de paşi în urma ei.

— E *devreme,* bombăni Sally.

— Este şapte şi jumătate, îi spuse Olivia oprindu-se câteva clipe, să-i permită lui Sally să o ajungă.

— Adică devreme.

— În mod normal, da. Sunt de acord cu tine, dar până una alta cred că întorc o nouă pagină în viaţa mea. Uite ce frumos este afară. Soarele străluceşte, aerul e plin de muzică…

— Eu nu aud nicio muzică, mormăi Sally.

— Păsările, Sally. Păsările cântă.

Sally nu părea convinsă.

— Pagina asta a dumneavoastră – vă gândiţi cumva să o întoarceţi înapoi?

Olivia zâmbi.

— Nu o să fie chiar atât de rău. Cum ajungem în parc, ne aşezăm şi ne bucurăm de soare. Eu o să-mi citesc ziarul, iar tu o să brodezi şi nimeni nu ne va deranja.

Doar că, nici peste cinci minute, Mary Cadogan se apropia de ele, alergând efectiv.

— Mama ta mi-a spus că eşti aici. Înseamnă că te simţi mai bine, da? spuse ea dintr-o suflare.

— Ai vorbit cu mama? întrebă Olivia nevenindu-i să creadă în atâta ghinion.

— Mi-a spus sâmbătă că-mi va da de ştire de îndată ce te vei simţi mai bine.

— Mama este remarcabil de promptă, nu? mormăi Olivia.

Sally îi făcu loc pe bancă, neluându-şi ochii de la broderia ei. Mary se instală între ele, foindu-se până când nu mai rămăsese decât un centimetru între fustele ei roz şi cele verzi ale Oliviei.

— Vreau să ştiu *totul,* spuse Mary cu o voce joasă şi înnebunită.

Olivia se gândi o clipă să facă pe neştiutoarea, dar la ce bun? Amândouă ştiau clar despre ce anume vorbea Mary.

— Nu sunt prea multe de spus, se grăbi Olivia, foşnindu-şi ziarul, în încercarea de a-i aminti lui Mary că scopul venirii ei în parc era să-l citească.

— M-a recunoscut ca vecina lui şi m-a invitat la dans. Totul a fost cât se poate de civilizat.

— A spus ceva despre logodnica lui?

— Fireşte că nu.

— Dar despre Julian Prentice?

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Tu chiar crezi că i-ar fi povestit unui străin absolut, şi încă o femeie pe deasupra, despre cum i-a învineţit ochiul unui alt domn?

— Nu, dar efectiv speram să fie aşa. Nu pot smulge niciun amănunt de la nimeni, spuse Mary nefericită.

Olivia îşi dădu silinţa să pară plictisită de toată discuţia asta.

Mary continuă, neîmpăcată de lipsa de reacţie a prietenei ei.

— Povesteşte-mi despre dans.

— Mary.

Sunase ca un mic geamăt, ca o mică izbucnire, dar Olivia dorea cu disperare să nu-i spună nimic lui Mary.

— Trebuie, insistă Mary.

— Precis că există în Londra şi altceva mai interesant decât dansul meu foarte scurt, foarte plictisitor, cu Sir

Harry Valentine.

— Nu chiar, răspunse Mary. Ridică din umeri, apoi îşi înăbuşi un căscat.

— Mama Philomenei a târât-o după ea la Brighton, iar Anne este bolnavă. Probabil că are aceeaşi răceală ca tine.

Poate că nu, îşi spuse Olivia.

— Nimeni nu l-a mai văzut pe Sir Harry de la muzical. Nu a mai participat la nimic altceva, adăugă Mary.

Ceea ce nu o surprinse pe Olivia. Mai mult ca sigur că stătea aplecat asupra biroului său, mâzgălind furios. Probabil, purtând pălăria aceea ridicolă.

Nu că ar fi ştiut asta. Nu se mai uitase pe fereastră toate zilele acestea. Nici măcar *la* fereastră nu se mai uitase. Mă rog, nu mai mult de şase sau de opt ori.

În fiecare zi.

— Atunci despre ce aţi vorbit? Ştiu că ai discutat cu el. Ţi-am văzut buzele mişcându-se.

Olivia se întoarse spre Mary cu ochii arzându-i de iritare.

— Mi-ai urmărit buzele?

— Ah, te rog. Ca şi cum tu n-ai fi făcut niciodată asta.

Nu doar că era adevărat, de netăgăduit, de vreme ce o făcuse şi ea, *cu* Mary. Dar un răspuns – nu, o ripostă – se cerea, aşa încât Olivia oftă scurt şi spuse:

— Niciodată *cu tine*.

— Dar ai face-o, spuse Mary convinsă.

Şi asta era adevărat, doar că Olivia nu intenţiona s-o recunoască.

— *Despre ce-aţi* vorbit? întrebă din nou Mary.

— Nimic ieşit din comun, minţi Olivia, foşnindu-şi din nou ziarul – mai tare, de data aceasta. Răsfoise paginile despre viaţa socială – întotdeauna începea cu partea din urmă a ziarului – dar voia să citească şi raportul parlamentului. În fiecare zi. Nici măcar tatăl ei nu-l citea zilnic, deşi era membru în Camera Lorzilor.

— Păreai furioasă, insistă Mary.

Acum chiar sunt, ar fi vrut ea să mârâie.

— Chiar erai?

Olivia scrâşni din dinţi.

— Sunt sigură că te-ai înşelat.

— Nu cred, spuse Mary, pe tonul acela cântat, atât de enervant, pe care-l folosea când considera că ştia ea bine ce ştia.

Olivia se uită la Sally care-şi petrecea acul prin material, pretinzând că nu asculta. Se uită înapoi la Mary, aruncându-i privirea aceea imperioasă, ca şi cum ar fi vrut să spună – *Nu în faţa servitorilor.*

Nu era o soluţie permanentă la problema lui Mary, dar cel puţin o mai amâna, o vreme.

Îşi foşni din nou ziarul, apoi se uită în jos la mâinile ei, îngrozită. Luase ziarul înainte ca majordomul să fi apucat să-l calce şi acum tot tuşul i se luase pe piele.

— Este dezgustător, spuse Mary.

Oliviei nu-i trecu altceva mai bun prin cap, decât:

— Unde este subreta *ta?*

— Ah, acolo, răspunse Mary făcând un semn cu mâna înspre vecinătatea generală din spatele lor. Şi atunci îşi dădu seama că-şi făcuse un calcul total greşit, pentru că Mary se întoarse imediat spre Sally şi-i spuse:

— O ştii pe Genevieve a mea, nu? De ce nu te duci să stai de vorbă cu ea?

Sally o ştia într-adevăr pe Genevieve a lui Mary dar ştia şi că priceperea acesteia la limba engleză era cât se poate de limitată, dar cum Lady Olivia nu putea sări în ajutorul ei, insistând să *nu se ducă* să stea de vorbă cu Genevieve, Sally se văzu nevoită să-şi lase jos broderia şi să plece în căutarea acesteia.

Mary anunţă imediat, cu mândrie:

— Aşa, am aranjat totul cum e mai bine. Şi acum spune-mi cum arată? Este frumos?

— Doar l-ai văzut.

— Nu, este frumos văzut de aproape? *Ochii* aceia… Mary se înfioră.

— Ah! sunt căprui, nu albastru-cenuşiu, exclamă Olivia, amintindu-şi.

— Nu se poate. Sunt sigură că…

— Te înşeli.

— Nu. Niciodată nu mă înşel cu astfel de lucruri.

— Mary, am fost atât de aproape de faţa lui – spuse Olivia micşorând corespunzător distanţa dintre ele. Crede-mă, ochii lui sunt căprui.

Mary părea îngrozită. Într-un târziu scutură din cap şi spuse:

— Trebuie să fie felul în care se uită la cineva. Sfredelitor. Eu am presupus că are ochi albaştri. Sau cenuşii.

Olivia îşi dădu ochii peste cap şi se uită drept în faţa ei, sperând că acesta avea să fie sfârşitul discuţiei, dar Mary era de neoprit.

— Încă nu mi-ai spus nimic despre el, sublinie ea.

— Mary, nu este nimic de spus, insistă Olivia. Se uită descurajată în jos, în poala ei. Ziarul devenise acum un morman şifonat, de necitit.

— M-a invitat la dans. Am acceptat.

— Dar… Şi Mary oftă.

— Dar ce? Olivia chiar că începea să-şi piardă răbdarea.

Mary o înşfăca de braţ. Efectiv o înşfăcă. Tare.

— Acum ce mai e?

Mary îndreptă un deget în direcţia Serpentinei.

— Uită-te acolo.

Olivia nu văzu nimic.

— Pe *cal*, sâsâi Mary.

Olivia îşi întoarse ochii spre stânga şi…

Ah, nu. Nu putea fi adevărat.

— Sir Harry, spuse Mary.

— Ştiu despre cine vorbeşti, se răsti Olivia.

Mary îşi întinse gâtul.

— Cred că *este* Sir Harry.

Olivia *ştia* că el era, nu doar pentru că semăna cu domnul în cauză, ci mai curând pentru că ăsta era norocul ei.

— Călăreşte bine, şopti Mary cu admiraţie.

Olivia decise că acesta era momentul să gândească

religios şi să se roage. Poate că nu le va vedea. Poate că le va vedea, dar va decide să le ignore…

— Cred că ne-a văzut, spuse Mary, toată numai încântare. Olivia, ar trebui să-i faci cu mâna. *Eu* i-aş face, doar că noi nu am fost prezentaţi.

— Nu-l încuraja, mârâi Olivia.

Mary se întoarse brusc spre ea.

— Am ştiut eu că nu-l placi.

Nefericită, Olivia închise ochii. Asta trebuia să fie o ieşire solitară, liniştită. Se întrebă cât va dura până când Mary va lua răceala lui Anne.

Apoi se întrebă dacă nu putea face ea ceva, să precipite molipsirea.

— Olivia, sâsâi Mary, înghiontind-o în coaste.

Olivia deschise ochii. Sir Harry se apropiase acum puţin de ele; călărind clar în direcţia lor.

Mary spuse, plină de speranţă:

— Mă întreb dacă şi domnul Grey se află aici. Ar putea fi moştenitorul Lordului Newbury, ştiai?

Olivia îşi lipi un mic zâmbet pe chip, în timp ce Sir Harry se apropia. Aparent, fără posibilul moştenitor, vărul lui. Într-adevăr călărea bine, remarcă ea, iar calul lui era superb – un cal cafeniu, cu glezne albe. Sir Harry era îmbrăcat pentru o plimbare călare – una adevărată, nu un trap maiestuos pe potecile parcului. Părul negru era suflat de vânt şi obrajii i se coloraseră puţin, ceea ce ar fi trebuit să-l facă ceva mai prietenos şi mai apropiat dar, îşi spuse Olivia cu dispreţ, pentru asta ar trebui să şi zâmbească.

Sir Harry Valentine *nu* zâmbea. Cel puţin nu înspre ea.

— Doamnelor, spuse el oprindu-se în faţa lor.

— Sir Harry. Atât reuşi Olivia să rostească, având în vedere că nu era dispusă să-şi descleştеze dinţii.

Mary o înghionti.

— Îmi permite-ţi să vi-o prezint pe domnişoara Cadogan, spuse Olivia.

Sir Harry îşi înclină graţios capul.

— Sunt încântat să vă cunosc.

Înclinând şi ea din cap, Mary spuse:

— Sir Harry… Ce dimineaţă plăcută, nu?

— Foarte plăcută. Nu sunteţi de acord, Lady Olivia?

— Desigur, spuse ea încordată. Se întoarse spre Mary, sperând că va face şi el la fel şi-şi va îndrepta întrebările spre *aceasta.*

Dar, firește, el nu făcu aşa.

— Lady Olivia, nu v-am mai văzut în Hyde Park până acum.

— De obicei nu mă aventurez atât de devreme.

— Nu. Îmi imaginez că aveţi lucruri foarte importante de făcut acasă, la ora aceasta din dimineaţă, spuse el murmurat.

Mary se uită curioasă la ea. Era o afirmaţie criptică.

— Lucruri de făcut, oameni de urmărit, continuă el.

— Vărul dumneavoastră călăreşte la fel de bine? întrebă repede Olivia.

Sprâncenele lui se ridicară ironic.

— Sebastian este rar de văzut înainte de amiază.

— Dar dumneavoastră sunteţi un călăreţ matinal?

— Întotdeauna.

Alt lucru de detestat la el. Oliviei nu-i păsa dacă se scula devreme dimineaţa, dar ura oamenii care erau fericiţi pentru asta.

Olivia nu mai comentă nimic, încercând să prelungească momentul, împingându-l spre stânjeneală. Poate că astfel el se va decide să plece. Oricine cu bun simţ ştia că era imposibilă o conversaţie între două doamne pe o bancă şi un domn călare. Gâtul începea deja să o doară de la uitatul în sus.

Îşi ridică mâna şi se frecă pe ceafă, sperând că el va înţelege aluzia. Dar apoi – pentru că era evident că toată lumea era împotriva ei, chiar şi ea însăşi – avu o extrem de inoportună răbufnire de memorie. Despre fierbinţelile ei imaginare. Şi despre ciumă. Cu varietatea ei bubonică. Şi, să-i fie cu iertare, izbucni în râs.

Doar că nu putea râde cu Mary alături şi cu Sir Harry, cu nasul lui arogant, privind în jos, aşa că închise brusc gura. Numai că *acest* lucru îi trimise aerul prin nas şi fornăi.

Cât se poate de neelegant. Şi asta o gâdilă.

Ceea ce o făcu să râdă cu adevărat.

— Olivia? o întrebă Mary.

— Nu-i nimic, spuse ea fluturându-şi mâna spre Mary, în timp ce se întorcea într-o parte, încercând să-şi acopere faţa.

— Serios.

Sir Harry nu spuse nimic, slavă Domnului. Deşi probabil că nu o credea întreagă la minte.

Numai că Mary – asta era o altă poveste – nu ştia niciodată când să renunţe.

— Eşti sigură, Olivia, pentru că…?

Olivia continua să se uite în jos, la umărul ei, ştiind că dacă nu făcea asta, izbucnea din nou în râs.

— Mi-am amintit doar de ceva, atâta tot.

— Dar…

În mod uimitor, Mary încetă să mai insiste.

Olivia s-ar fi simţit uşurată, deşi părea extrem de neobişnuit pentru Mary să dea dintr-odată dovadă de tact şi de bun simţ. Şi da, se dovedi că avea dreptate, pentru că Mary nu se oprise din simpatie pentru Olivia. Se oprise pentru că…

— Ah, priveşte, Olivia! Este fratele tău.

CAPITOLUL ŞASE

Harry intenţionase de fapt să se întoarcă acasă. Era obiceiul lui să facă o plimbare călare, dimineaţa devreme, chiar şi prin oraş şi fusese tocmai pe cale să iasă din parc când o zărise pe Lady Olivia pe bancă. Ceea ce i se păruse suficient de intrigant ca să se oprească şi să fie prezentat prietenei ei, dar după câteva momente de plicticoasă vorbărie, decisese că nu le găsise pe niciuna dintre ele destul de interesante ca să-l reţină de la munca lui.

Mai ales de vreme ce Lady Olivia Bevelstoke era motivul pentru care rămăsese atât de mult în urmă cu

munca.

Da, era adevărat, încetase să îl mai spioneze, dar răul fusese făcut. De câte ori se aşeza la birou, îi simţea ochii asupra lui, deşi ştia foarte bine că aceasta trăsese strâns draperiile. Dar cum realitatea avea puţin de a face cu toată povestea, se părea că tot ce reuşea să facă era să se uite cu orele la fereastra ei.

Se întâmpla astfel: privea spre fereastra ei pentru că fereastra era *acolo* şi nu reuşea să nu se uite decât dacă trăgea şi el draperiile, strâns, ceea cu un voia să facă, având în vedere timpul pe care îl petrecea în biroul lui. Aşa că vedea fereastra şi se gândea la ea pentru că, zău, la ce altceva se putea gândi, când îi vedea fereastra? Aici începeau necazurile pentru că, A) ea nu merita cheltuiala asta de energie, B) ea nici măcar nu se afla acolo şi C) el nu reuşea să mai lucreze nimic din cauza ei.

C) ducea întotdeauna spre un acces de şi mai adâncă iritare, de data aceasta îndreptată direct spre el însuşi, pentru că D) el chiar că trebuia să aibă o putere mai mare de concentrare, E) nu era decât o fereastră oarecare şi F) dacă tot devenea agitat din cauza unei femei, atunci măcar să fie una care cel puţin *să-i placă.*

F) era momentul când obişnuia să scoată un mârâit şi când se forţa să se întoarcă la traducerea lui. De obicei lucra vreme de un minut sau două, după care îşi ridica privirea, îi vedea fereastra şi tot acest nenorocit de cerc vicios, fără sens, îl trimitea înapoi la început.

Şi acesta a fost motivul pentru care, văzând expresia aceea de cumplită groază de pe chipul lui Lady Olivia Bevelstoke la menţionarea fratelui ei, decisese că nu, nu trebuia încă să se întoarcă la munca lui. După toate problemele pe care i le cauzase ea, lui, abia aştepta să o privească experimentând o suferinţă similară.

— Sir Harry, l-aţi cunoscut pe fratele Oliviei? îl întrebă domnişoara Cadogan.

Harry coborî de pe cal; probabil că va mai zăbovi o vreme aici.

— Nu am avut plăcerea.

Pe chipul lui Lady Olivia se aşternu o expresie de nefericire la auzul cuvântului „plăcere”.

— Este fratele ei geamăn, recent întors de la universitate, continuă domnişoara Cadogan.

Harry se întoarse spre Lady Olivia, spunându-i, cu umor:

— Nu mi-am dat seama că sunteţi geamănă.

Olivia ridică din umeri.

— Fratele dumneavoastră şi-a terminat studiile?

Olivia dădu scurt din cap.

Harry aproape că scuturǎ din cap, la atitudinea ei. Era, într-adevăr o femeie neprietenoasă. Păcat că era atât de drăguţă. Nu-şi merita norocul de a avea un chip atât de frumos. Harry îşi spuse că ar trebui să aibă un neg uriaş pe nas.

— Înseamnă că ar putea să-l cunoască pe fratele meu. Cred că au aceeaşi vârstă, comentă Harry.

— Cine este fratele dumneavoastră? întrebă domnişoara Cadogan.

Harry le spuse câte ceva despre Edward, oprindu-se o clipă înainte de sosirea fratelui Oliviei. Acesta înainta cu mersul dezinvolt al unui tânăr. Semăna foarte bine cu sora lui, remarcă Harry. Părul blond era cu câteva nuanţe mai închis, dar ochii scânteietori erau aceiaşi, atât la culoare cât şi la format.

Harry se înclină; la fel şi domnul Bevelstoke.

— Sir Harry Valentine, el este fratele meu, domnul Winston Bevelstoke: Winston, Sir Harry, spuse de Lady Olivia, cu o admirabilă lipsă de interes şi de inflexiune.

— Sir Harry, spuse Winston politicos, îl cunosc pe fratele dumneavoastră.

Harry nu îl recunoscu, dar presupuse că tânărul Bevelstoke era una dintre nenumăratele cunoştinţe ale lui Edward. Le întâlnise pe multe dintre ele în diverse ocazii; majoritatea erau tineri complet şterşi.

— Înţeleg că sunteţi noul nostru vecin, spuse Winston.

Harry confirmă cu o înclinare a capului şi cu o şoaptă.

— Dinspre sud.

— Întocmai.

— Mi-a plăcut dintotdeauna casa, spuse Winston pe un ton pontifical. Oricum, sunase ca o declaraţie pompoasă. Este din cărămidă, nu?

— Winston, ştii foarte bine că este din cărămidă, interveni Olivia, pierzându-şi răbdarea.

Winston flutură o mână.

— Mă rog, da. Sau să zicem că eram oarecum sigur. De obicei nu dau atenţie la aşa ceva iar dormitorul meu se află în cealaltă parte.

Harry simţi cum buzele începeau să i se destindă într-un zâmbet. Treaba mergea din ce în ce mai bine.

Winston se întoarse spre Harry şi spuse, fără niciun alt motiv aparent, decât acela de a-şi tortura sora:

— Camera Oliviei este orientată spre sud.

— Trebuie acum?

Olivia arăta ca şi cum ar fi vrut să…

— Trebuie, confirmă Winston, punând stop speculaţiilor lui Harry despre ce anume ar fi vrut Olivia să… Dar îşi spunea că arderea spontană nu era ceva de domeniul fanteziei.

— Probabil că i-aţi văzut fereastra. Efectiv nu o puteaţi rata. Este…

— *Winston!*

Harry se dădu efectiv înapoi, câţiva centimetri. Părea că se va lăsa cu violenţă. Şi în ciuda înălţimii şi a greutăţii mai mari ale lui Winston, îşi spuse că mai curând ar paria pe sora acestuia.

— Sunt sigură că Sir Harry nu este interesat de planul casei noastre, spuse muşcător Olivia.

Winston îşi mângâie gânditor bărbia.

— Nu mă gândeam la planul casei decât în ce priveşte faţada.

Harry se întoarse spre Olivia. Nu era convins că mai văzuse vreodată o stare de furie atât de bine ţinută sub control. Era impresionant.

— Îmi pare atât de bine că te-am văzut în dimineaţa asta, Winston. Obişnuieşti des să ieşi la plimbare atât de

devreme? interveni domnişoara Cadogan, care părea să nu-şi dea seama de tensiunea din familie.

— Nu. M-a trimis mama după Olivia.

Domnişoara Cadogan zâmbi larg şi îşi reîntoarse atenţia spre Harry.

— Înseamnă atunci că dumneavoastră sunteţi singurul vizitator permanent al parcului. Şi eu, tot după Olivia am venit. Nu ne-am mai văzut de secole. Ştiţi, a fost bolnavă.

— Nu am ştiut. Sper că vă simţiţi bine acum, spuse Harry.

— Şi Winston a fost bolnav. Mult mai bolnav decât mine, spuse Olivia.

— Ah, nu! Îmi pare atât de rău să aflu asta. Domnişoara Cadogan se întoarse spre Winston. Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi adus o tinctură.

— Data viitoare când o să se mai îmbolnăvească, o să am grijă să te informez, spuse Olivia. Se întoarse apoi spre Harry, coborî vocea şi spuse:

— Se întâmplă mult mai des decât am vrea. Este foarte trist. Aşa s-a născut, adăugă ea coborând şi mai mult vocea.

Domnişoara Cadogan se ridică în picioare, cu toată atenţia îndreptată asupra lui Winston.

— Te simţi mai bine acum? Într-adevăr, arăţi cam slăbit.

Harry îşi spuse că de fapt era imaginea sănătăţii.

— Sunt bine, izbucni Winston cu toată mânia îndreptată clar asupra surorii lui care continua să stea pe bancă, părând extrem de mulţumită de recenta ei realizare.

Domnişoara Cadogan se uită la Olivia care scutura din cap spunând cu buzele *„nu este”.*

— Da, chiar o să-ţi aduc tinctura aceea. Are un gust cam neplăcut, dar menajera noastră jură pentru ea. *Şi,* insist să te întorci imediat acasă, este cam răcorel afară.

— Chiar nu este nevoie, protestă Winston.

— Oricum voiam să plec şi eu. Mă poţi escorta, spuse domnişoara Cadogan, dovedind că tânărul Bevelstoke nu le putea face faţă la două femei hotărâte.

— Spune-i mamei că vin şi eu repede, îl rugă dulce Olivia.

Fratele ei o străfulgera cu privirea, dar era evident că fusese lucrat, aşa încât îi luă braţul domnişoarei Cadogan, să o conducă.

— Bine jucat, Lady Olivia, spuse Harry cu admiraţie, când ceilalţi doi se îndepărtaseră suficient.

Olivia îi aruncă o privire plictisită.

— Nu sunteţi singurul domn pe care-l găsesc enervant. Un asemenea comentariu nu putea fi trecut cu vederea, aşa încât Harry se trânti lângă ea, pe locul tocmai lăsat vacant de domnişoara Cadogan.

— Ceva interesant? întrebă el arătând spre ziar.

— Nu pot să ştiu. Sunt asaltată de întreruperi.

Harry chicoti.

— Este rândul meu să-mi cer scuze, sunt convins, doar că nu o să vă fac plăcerea asta.

Olivia îşi strânse buzele, probabil ca să-şi înghită o ripostă.

Harry se lăsă pe spate, petrecându-şi glezna dreaptă peste genunchiul stâng, poziţia lui leneşă transmiţând mesajul că se instala alături de era. Spuse, gânditor:

— De fapt, nu e ca şi cum v-aş încălca intimitatea. Stăm pe o bancă în Hyde Park. Afară, într-un loc public, etcetera, etcetera.

Se opri, oferindu-i şansa să comenteze. Dar ea nu o făcu, aşa încât el continuă.

— Dacă aţi fi vrut intimitate, ar fi trebuit să vă luaţi ziarul în dormitorul sau poate în biroul dumneavoastră. Nu acelea sunt locuri unde cineva poate lucra în intimitate?

Aşteptă. Din nou, ea refuză să se angajeze. Aşa încât Harry îşi coborî vocea la o şoaptă şi o întrebă:

— Aveţi un birou, Lady Olivia?

Nu credea că-i va răspunde, aşa cum privea drept în faţă, decisă să nu se uite la el. Dar, spre marea lui surpriza, Olivia scoase un mârâit:

— Nu am.

O admiră pentru asta, dar nu suficient ca să schimbe

tema. Şopti:

— Păcat. Eu consider cât se poate de avantajos să am un loc al meu, care să nu fie folosit pentru dormit. Ar trebui să vă gândiţi la un birou, Lady Olivia, dacă doriţi să aveţi un loc unde să vă citiţi ziarul departe de ochii curioşi ai altora.

Olivia se întoarse spre el cu o impresionant de indiferentă expresie.

— Staţi pe broderia subretei mele.

— Scuze. Harry se uită în jos, scoase ţesătura de sub el – abia dacă se aşezase pe marginea acesteia, dar decise să fie mărinimos şi refuză să comenteze – şi o puse deoparte.

— Unde *este* subreta dumneavoastră?

Olivia îşi flutură mâna într-o direcţie oarecare.

— A plecat să se întâlnească cu subreta lui Mary. Sunt sigură că se va întoarce dintr-o clipă într-alta.

Neavând răspuns la asta, Harry spuse:

— Interesantă relaţie mai aveţi cu fratele dumneavoastră.

Olivia ridică din umeri, vizibil decisă să scape de el.

— Fratele meu mă detestă, spuse Harry.

Ceea ce-i captă Oliviei interesul. Se întoarse spre el, îi zâmbi mult prea dulce şi spuse:

— Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Sunt sigur că o să-l cunoaşteţi. Nu vine des în biroul meu, dar când se scoală la o oră rezonabilă, ia micul dejun în sufragerie. Cele două ferestre sunt în continuarea biroului meu, spre faţa casei. Aţi putea încerca să-l căutaţi, uitându-vă acolo.

Olivia îi aruncă o privire necruţătoare. El îi întoarse un zâmbet amabil.

— De ce vă aflaţi aici? întrebă ea.

Harry arătă spre cal.

— Pentru o partidă de călărie.

— Nu, de ce *aici*? Pe banca asta? Lângă mine, mârâi ea.

Harry se gândi o clipă.

— Mă jigniţi.

Olivia strânse din buze, apoi spuse oarecum prea repede.

— Da, dar presupun că este doar corect.

Sentimentul era nobil din partea ei, chiar dacă nu şi tonul. În fond, doar cu câteva minute în urmă spusese că îl găsea enervant.

Sosi şi subreta ei. Harry o auzi înainte să o vadă, călcând apăsat, cu iritare, pe iarba udă, cu urme de accent Cockney în glas.

— De ce crede femeia asta că trebuie să învăţ franceza? *Ea* se află la Londra. Ah…

Văzându-l pe Harry se opri, privindu-l oarecum surprinsă. Când continuă, vocea şi accentul ei erau considerabil mai cultivate.

— Îmi pare rău, doamna mea. Nu mi-am dat seama că aveţi companie.

— Tocmai pleca, spuse Olivia, toată numai miere şi zahăr. Se întoarse spre el cu un zâmbet atât de ameţitor de luminos, încât Harry înţelese, în sfârşit, toate acele inimi frânte despre care auzise.

— Vă mulţumesc mult pentru compania dumneavoastră, Sir Harry.

I se opri respiraţia, dar pricepu că Lady Olivia era o excelentă mincinoasă. Dacă nu şi-ar fi petrecut ultimele zece minute cu doamna căreia în mintea lui îi spunea acum „Ursuzica”, poate că s-ar fi îndrăgostit şi el de ea.

— Aşa cum aţi sugerat, tocmai plecam, spuse el.

Ceea ce şi făcu, desigur cu intenţia de a nu o mai revedea vreodată.

Cel puţin nu în mod deliberat.

*

Târziu în dimineaţa aceea, cu gândurile despre Lady Olivia lăsate ferm în urmă, Harry se reîntoarse la munca lui, pierzându-se până după-amiază într-o mare de idiomuri ruseşti.

Se gândi câteva minute la asta, bătând alene cu tocul

în sugativă şi era gata să renunţe şi să meargă mai departe, când auzi un ciocănit în uşă.

— Intră.

Nu-şi ridică privirea. Trecuse atâta vreme de când reuşise să se concentreze asupra unui întreg paragraf; nu o să-şi întrerupă ritmul acum.

— Harry.

Tocul lui Harry se opri în loc. Se aşteptase să fie valetul cu poşta de după-amiază, dar vocea asta aparţinea fratelui său mai mic.

— Edward. Ce surpriză plăcută, spuse el asigurându-se că îşi va aminti locul exact unde rămăsese.

— A sosit asta pentru tine. Prin curier.

Edward traversă camera şi puse un plic pe birou.

Exteriorul plicului nu indica expeditorul, dar recunoscu sigiliul. Era de la Cancelaria de Război şi mai mult ca sigur era ceva important; rar îi trimiteau ei astfel de materiale direct acasă. Harry puse plicul deoparte, cu gândul să-l citească odată rămas singur. Edward ştia că el traducea documente, dar nu ştia pentru cine anume. Până acum, nu dăduse semne care să-i spună lui Harry că putea avea încredere în el.

Misiva mai putea totuşi aştepta câteva minute. În clipa asta, Harry era curios să afle care anume era motivul prezenţei fratelui său în birou. Nu era obiceiul lui Edward să-i aducă poşta. Chiar dacă a fost chiar el cel care primise scrisoarea, de obicei ar fi azvârlit-o pe tava din holul de la intrare, în aşteptarea valetului.

Edward nu interacţiona cu Harry decât forţat de o influenţă exterioară sau din necesitate. Iar necesitatea era de obicei de natură financiară.

— Cum îţi este astăzi, Edward?

Edward ridică din umeri. Arăta obosit, cu ochii roşii şi buhăiţi. Harry se întrebă când se întorsese astă-noapte din oraş.

— În seara aceasta la cină ne va ţine companie Sebastian, spuse Harry. Edward cina rar acasă, dar poate ştiind că va fi şi Seb aici, va rămâne totuşi.

— Am planuri… dar poate că o să le pot amâna, spuse Edward.

— Aş aprecia asta.

Edward stătea în picioare, în mijlocul biroului, întruchiparea unui tânăr posac, ursuz. Avea acum douăzeci şi doi de ani şi Harry presupunea că se credea deja bărbat, dar de fapt înfăţişarea lui era imatură şi ochii, încă tineri.

Tineri, dar nu plini de tinereţe. Harry era tulburat de cât de jigărit arăta fratele lui. Edward bea prea mult şi probabil că dormea prea puţin. Totuşi, nu era ca tatăl lor.

Harry nu putea pune exact degetul pe diferenţă, exceptând faptul că Sir Lionel era întotdeauna vesel.

Exceptând momentele când era trist şi pocăit. Dar de obicei, uita de asta a doua zi dimineaţa.

Dar Edward era altfel. Excesiva toleranţă nu-l făcea exuberant. Harry nu şi-l putea imagina suindu-se pe un scaun şi perorând poetic despre *şşşplendoarea şşşcolii.* Edward nu încerca să fie şarmant şi vesel în timpul rarelor ocazii când mâncau împreună. Rămânea închistat într-o tăcere glacială, răspundea strict la întrebări şi atunci, cu un minimum de cuvinte.

Harry era dureros de conştient că nu îşi cunoştea fratele, că nu ştia nimic despre gândurile şi preocupările lui. În toţi anii lui de formare fusese plecat pe Continent, luptând alături de Seb în batalionul 18 Husari. Când s-a întors, a reîncercat zadarnic să reaprindă flacăra relaţiei lor, dar Edward nici nu voia să audă de el. Se afla aici, în casa lui Harry, doar pentru că nu îşi putea permite un apartament al lui. Era chintesenţa fratelui mai mic, fără şanse de moştenire şi fără vizibile abilităţi. Se strâmbase la sugestia lui Harry de a îmbrăţişa şi el cariera militară, acuzându-l că nu vrea decât să scape de el.

Harry nu se obosise să-i sugereze cariera preoţească. Era greu de imaginat un Edward care să îndrume pe cineva spre corectitudine morală şi în plus, Harry *nu voia* să scape de el.

— Am primit săptămâna asta o scrisoare de la Anne, spuse Harry. Sora lor, care se măritase cu William Forbush

la şaptesprezece ani şi nu mai revenise niciodată acasă, a ajuns, din toate locurile, tocmai în Cornwall. Îi scria lunar lui Harry, cu noutăţi despre progeniturile ei. Harry îi scria înapoi în limba rusă, insistând că dacă Anne nu folosea limba, avea să o uite.

Drept răspuns, Anne decupase din scrisoare aceste cuvinte ale lui şi le lipise pe o coală nouă de hârtie, adăugând, în engleză, „Asta şi este intenţia mea, frăţioare”.

Harry râsese, dar nu încetase să-i scrie în rusă. Şi era clar că Anne îşi acorda timp ca să citească şi să traducă, pentru că adesea întrebările ei se referau la lucruri despre care îi scria el.

Era o corespondenţă plăcută; Harry îi aştepta întotdeauna cu nerăbdare scrisorile.

Anne nu îi scria lui Edward. La început da, dar văzând că Edward nu se ostenea să-i întoarcă gestul, renunţase.

— Copiii sunt bine, continuă Harry. Anne avea cinci, toţi băieţi, cu excepţia ultimului copil. Harry se întreba cum mai arăta acum. Nu o mai văzuse de la plecarea lui în armată.

Harry se lăsă pe spate, în fotoliu, aşteptând. Orice. Ca Edward să spună ceva, să se mişte, să dea un pumn în perete. Dar mai ales, aştepta să-i ceară un avans din renta lui, pentru că acesta era, cu siguranţă, motivul prezenţei sale aici. Dar Edward nu spunea nimic, îşi târa doar degetul de la picior pe duşumea, apucând marginea covorului închis la culoare, făcându-i vânt în sus şi trântindu-l înapoi, cu călcâiul.

— Edward?

— Mai bine ai citi scrisoarea. Au zis că este urgentă, spuse Edward dând să plece.

Harry îl aşteptă să iasă din cameră, apoi luă plicul primit de la Cancelaria de Război. Era neobişnuit pentru ei să-l contacteze astfel. Îşi folosi degetul mare să rupă sigiliul, apoi despături hârtia.

Misiva era scurtă, nu conţinea decât două propoziţii, dar era clară. Harry trebuia să se prezinte imediat la birourile Gărzilor Călare, din Whitehall.

Mârâi. Nu putea fi ceva de bine, dacă era nevoie de prezenţa lui. Ultima oară când l-au chemat, fusese ca să i se ordone să facă pe însoţitorul unei contese rusoaice, în vârstă. Vreme de trei săptămâni rămăsese lipit de ea. Contesa se plângea de căldură, de mâncare, de muzică... Singurul lucru de care nu se plângea era votca, pe care de altfel şi-o adusese singură.

Insista să o împartă cu el. Spunea că cineva care vorbea atât de bine rusa ca Harry nu putea bea poşircă englezească. Asta îi aducea puţin aminte de bunica lui.

Dar Harry nu bea, nici măcar un strop şi noapte de noapte îşi golea paharul într-un ghiveci cu flori.

În mod ciudat, planta prospera. Momentul apoteotic al acestei misiuni a fost când majordomul s-a încruntat uitându-se în jos la minunea botanică şi a exclamat:

— Nu am crezut că asta o să înflorească vreodată.

Totuşi, Harry nu avea nici cea mai mică dorinţă să reînnoiască experienţa. Din nefericire, rareori i se permitea luxul unui refuz... Ciudat. *Aveau* nevoie de *el,* devreme ce nu prea existau traducători de limba rusă pe aici. Şi totuşi, se aşteptau de la el să sară la orice ordin.

Harry se gândi o clipă să termine, înainte de plecare, pagina la care lucra dar decise să nu. Mai bine să ştie despre ce era vorba.

Şi în plus, Contesa se întorsese înapoi în St. Petersburg, probabil din cauza frigului de care se plângea, din cauza soarelui şi din cauza lipsei gentlemanilor englezi obligaţi să stea la mâna ei.

Orice ar fi vrut Cancelaria de la el, nu putea fi mai rău decât asta, nu?

CAPITOLUL ŞAPTE

Era mai rău.

— Prinţul care? întrebă Harry.

— Prinţul Alexei Ivanovici Gomarovski, răspunse

domnul Winthrop, legătura obişnuită a lui Harry cu Cancelaria. Winthrop o fi avut şi el un nume de botez, doar că lui Harry nu i-l spusese nimeni. Era, simplu, domnul Winthrop. De înălţime medie şi talie medie, cu păr mediu castaniu şi cu un chip care nu se remarca prin nimic. Din câte ştia Harry, nu părăsise niciodată clădirea Cancelariei.

— Nu ne place de el. Ne face nervoşi, spuse Winthrop aproape fără inflexiuni.

— Şi *noi* ce credem că ar putea să facă?

Winthrop răspunse, părând că nu remarcă sarcasmul lui Harry.

— Nu suntem siguri. Dar există numeroase aspecte ale vizitei lui, care ne dau de bănuit. În primul şi în primul rând este tatăl lui.

— Tatăl lui?

— Ivan Alexandrovici Gomarovski. Mort, acum. A fost un susţinător al lui Napoleon.

— Şi prinţul continuă să aibă o poziţie în societatea rusă?

Harry găsea asta greu de crezut. Trecuseră nouă ani de când francezii mărşăluiseră spre Moscova, dar relaţiile franco-ruse continuau să fie cât se poate de îngheţate. Ţarul şi oamenii lui nu apreciaseră invazia lui Napoleon. Iar francezii au memoria lungă; umilinţa şi dezastrul retragerii îi vor însoţi mulţi ani de acum înainte.

— Activităţile trădătoare ale tatălui său nu au fost niciodată descoperite. A murit anul trecut din cauze naturale, continuând să se creadă despre el că era un loial susţinător al ţarului.

— Şi atunci noi de unde ştim că a fost un trădător?

Winthrop făcu un semn vag cu mâna, trecând uşor peste întrebare.

— Avem informaţii.

Harry decise să accepte asta ca valoare nominală, de vreme ce tot nu va afla mai multe.

— Ne ridică întrebări şi momentul vizitei prinţului. Ieri au sosit la Londra trei cunoscuţi simpatizanţi ai lui Napoleon – doi dintre ei, supuşi britanici.

— Le permiteţi trădătorilor să rămână în libertate?

— Este adesea în folosul nostru să facem opoziţia să creadă că nu a fost descoperită.

Winthrop se aplecă apoi în faţă, sprijinindu-şi braţele de birou.

— Bonaparte este bolnav, probabil, pe moarte. Se topeşte văzând cu ochii.

— Bonaparte? întrebă Harry îndoit. Îl văzuse o dată pe tip. De departe, fireşte. Era scund, da, dar cu o burtă remarcabilă. Era greu să şi-l imagineze slab şi pricăjit.

— Am aflat – Winthrop răsfoi câteva hârtii de pe birou înainte de a găsi ce anume căuta – că pantalonii lui au trebuit să fie micşoraţi cu cincisprezece centimetri.

Harry era impresionat. Nimeni nu putea acuza Cancelaria de lipsă de atenţie pentru detalii.

Winthrop continuă:

— Nu poate evada din insula Sfânta Elena. Dar noi trebuie să rămânem vigilenţi. Vor exista mereu oameni care să comploteze în numele lui. Şi credem că Prinţul Alexei ar putea fi unul dintre aceştia.

Harry expiră. Iritat, pentru că voia ca Winthrop să ştie cât de mult nu-şi dorea să fie implicat în astfel de afaceri. El era un traducător, pentru numele lui Dumnezeu. Lui îi plăceau cuvintele. Hârtia. Cerneala. Lui nu-i plăceau prinţii ruşi şi nu-şi dorea câtuşi de puţin să-şi petreacă următoarele trei săptămâni prefăcându-se că da, îi plăceau.

— Ce anume îmi cereţi? Ştiţi foarte bine că eu nu mă implic în activităţi de spionaj.

— Şi nici noi nu vă cerem aşa ceva. Abilităţile dumneavoastră lingvistice sunt mult prea preţioase pentru noi ca să vă lăsăm să pândiţi în nu ştiu ce colţ întunecos, sperând că nu veţi fi împuşcat.

— Este greu de crezut că aveţi dificultăţi în a recruta spioni, spuse Harry încet.

Din nou, sarcasmul trecu neobservat de Winthrop.

— Autoritatea dumneavoastră în ce priveşte limba rusă, deopotrivă cu poziţia socială, vă fac ideal ca să staţi cu ochii pe Prinţul Alexei.

— Eu nu prea ies în societate, îi aminti Harry.

— Da, dar aţi putea.

Cuvintele lui Winthrop atârnară în încăpere ca o sabie. Harry ştia că în Departamentul de Război nu mai exista decât o singură altă persoană a cărei fluenţă în limba rusă rivaliza cu a lui. Ştia de asemenea că George Fox era fiul unui hangiu care se căsătorise cu o rusoaică venită în Anglia, ca slujnica unui diplomat. Fox era un om bun, inteligent şi curajos, doar că niciodată nu va avea acces la aceleaşi funcţii, ca un prinţ. Cinstit vorbind, Harry nu era prea sigur de asta nici pentru el.

Dar Sebastian, cu posibilul lui titlul de conte, ar putea. Harry se mai gândise şi altă dată la asta.

— Nu vă vom cere să acţionaţi direct, deşi, cu trecutul dumneavoastră la Waterloo, suntem convinşi că aţi fi mai mult decât capabil.

— Eu am terminat cu luptele, îl preveni Harry. Şi aşa era. Şapte ani pe continent erau de ajuns. Nu mai intenţiona să pună vreodată mâna pe sabie.

— Ştim. Tocmai de aceea nu vă cerem decât să fiţi cu ochii pe el. Să-i ascultaţi conversaţiile, când puteţi. Să ne raportaţi orice consideraţi dubios.

— Dubios, răspunse Harry ca un ecou. Credeau ei că prinţul îşi va răspândi secretele la clubul Almack's? Vorbitorii de limbă rusă erau puţini la Londra, dar sigur că prinţul nu va fi atât de prost încât să presupună că nimeni nu va înţelege ce spune.

— Vine de la Fitzwilliam, spuse Winthrop cu voce scăzută.

Harry îşi ridică brusc privirea. Fitzwilliam conducea Cancelaria de Război. Nu oficial, desigur. Oficial el nici măcar nu exista. Harry nu-i ştia numele adevărat şi nu era sigur că ştia cum arată; de cele două dăţi când s-au întâlnit, aspectul lui fusese atât de schimbat încât Harry nu putuse discerne ce era real şi ce era deghizare. Dar un lucru ştia: când Fitzwilliam ordona ceva, trebuia făcut.

Winthrop luă un dosar de pe birou şi i-l întinse lui Harry.

— Citeşte-l. Este dosarul nostru despre prinţ.

Harry luă documentul şi dădu să se ridice, dar Winthrop îl opri brusc.

— Chestia asta nu poate părăsi incinta.

Harry se opri, cu acea încetare exagerată a unei mişcări pe care o faci când ţi se porunceşte. Se aşeză înapoi, deschise dosarul, scoase din el cele patru coli şi începu să le citească.

Prinţul Alexei Ivanovici Gomarovski, nepotul lui Alexei Pavlovici Gomarovski, et cetera, et cetera, necăsătorit, nelogodit. La Londra, în vizită la ambasador, care este vărul lui de gradul şase.

— Sunt rude cu toţii. La naiba, poate că o fi rudă şi cu mine, mormăi Harry.

— Poftim?

Harry îi aruncă lui Winthrop o privire scurtă.

— Scuze.

Călătoreşte cu o suită de opt persoane, printre care un însoţitor diplomatic, uluitor de mătăhălos şi de ameninţător. Îi plac votca (desigur), ceaiul englezesc (ce deschidere la el) şi opera.

Harry dădea din cap în timp ce citea. Poate că nu o să fie chiar atât de rău. Şi lui îi plăcea opera, deşi părea să nu găsească niciodată timp pentru ea. Acum va fi o cerinţă. Excelent.

Întoarse pagina. Aici se afla o schiţă a prinţului. O ridică.

— Seamănă cu el?

— Nu prea, recunoscu Winthrop.

În fond, ce conta? Harry puse jos schiţa şi continuă să citească, adunând frânturi din povestea personală a prinţului. Tatăl lui a murit la vârsta de şaizeci şi trei de ani, de inimă. Nu s-a bănuit otrăvirea. Mama lui trăia încă, împărţindu-şi timpul între St. Petersburg şi Nijnîi Novgorod.

Ajunse la ultima pagină. Prinţul părea să fie un vânător de femei, cu preferinţă pentru blonde. În cele două săptămâni de când se află la Londra a vizitat de şase ori bordelul cel mai exclusivist. A participat de asemenea la

numeroase ocazii sociale, posibil în căutarea unei soţii britanice. Există zvonuri cum că averile lui din Rusia s-au diminuat şi că ar putea avea nevoie de o soţie cu o dotă considerabilă. Şi-a manifestat o atenţie deosebită pentru fiica lui…

— Ah. *Nu.*

— E o problemă? întrebă Winthrop.

Harry ridică foaia, nu că Winthrop ar fi putut citi peste birou.

— Lady Olivia Bevelstoke, spuse el, cu vocea încărcată de sălbatică neîncredere.

— Da.

Atâta tot. Doar un da.

— O cunosc.

— Ştim.

— Nu-mi place de ea.

— Ne pare rău să auzim asta.

După care Winthrop îşi drese glasul şi adăugă:

— Totuşi, nu ne pare rău să ştim că Rudland House se află imediat la nord de noua dumneavoastră rezidenţă.

Harry scrâşni din dinţi.

— Nu ne-am înşelat, nu?

— Nu, mârâi Harry.

— Bine. Pentru că este important să nu o scăpaţi nici pe ea din ochi.

Harry nu reuşi să-şi ascundă neplăcerea.

— O să fie o problemă în asta?

— Firește că nu, sir, spuse Harry, de vreme ce ştiau amândoi că întrebarea fusese retorică.

— Nu o suspectăm pe Lady Olivia că ar complota cu prinţul, dar presupunem că, având în vedere talentul lui recunoscut în arta seducţiei, aceasta i-ar putea cădea pradă şi ar putea fi manevrată de el.

— V-aţi documentat asupra talentelor lui de seducător, spuse Harry. Nici măcar nu voia să ştie cum reuşiseră asta.

Din nou, vaga fluturare de mână.

— Avem metodele noastre.

Harry era gata să spună că în cazul în care prinţul ar reuşi să o seducă pe Lady Olivia, ar fi o mare uşurare pentru Anglia, dar ceva îl opri. O bruscă, scurtă amintire, ceva poate în ochii ei…

Indiferent care erau păcatele ei, nu merita asta.

Numai dacă…

— Noi contăm pe dumneavoastră să o ţineţi pe Lady Olivia departe de necazuri, spuse Winthrop.

Ea *îl spionase.*

— Tatăl ei este o persoană importantă.

Spusese că-i plac armele. Şi nu spusese subreta ei ceva despre vorbitul în limba franceză?

— Este bine cunoscută şi iubită de societate. Dacă s-ar întâmpla ceva cu ea, scandalul ar fi ireparabil.

Dar ea nu putea şti că Harry lucra pentru Cancelaria de Război. Nimeni nu ştia că lucra pentru Cancelaria de Război. El nu era decât un traducător.

— Ne-ar fi imposibil să ne conducem investigaţiile cu scandalul public pe care l-ar declanşa un astfel de dezastru.

În sfârşit, Winthrop făcu o pauză. Apoi:

— Înţelegeţi despre ce vorbesc?

Harry înclină din cap. Tot nu credea că Lady Olivia era un spion, dar curiozitatea îi fusese stârnită. Dar nu s-ar simţi ca un prost, dacă totul s-ar dovedi greşit?

*

— My lady?

Olivia îşi ridică privirea din scrisoarea pe care i-o scria Mirandei. Se tot întrebase dacă să-i spună sau nu despre Sir Harry. Olivia nu-şi imagina pe nimeni altcineva căruia să-i poată – sau să vrea – să-i spună dar, din nou, nu era genul de escapadă care să aibă vreun sens pe hârtie.

Nu era sigură dacă avea, oricum, vreun sens.

Privi în sus. Majordomul stătea în uşă, cu o tavă de argint în mână, pe care se afla o carte de vizită.

— Un oaspete, my lady.

Olivia se uită în sus la ceasul de pe poliţa şemineului

din salon. Era cam devreme pentru vizitatori, iar mama ei era încă în oraş, după pălării.

— Cine este, Huntley?

— Sir Harry Valentine, my lady. Cred că este domnul care a închiriat casa de la sud.

Olivia îşi lăsă încet tocul jos. Sir Harry? Aici? *De ce?*

— Să-l introduc?

Olivia nu ştia de ce întreba el asta. Dacă Sir Harry se afla în holul de la intrare, putea să-l vadă pe Huntley vorbind cu ea. Nu putea pretinde că era indisponibilă, încuviinţă din cap, strânse paginile scrisorii şi le băgă într-un sertar, având sentimentul că trebuia să fie în picioare, la intrarea lui.

Peste câteva clipe acesta apăru în pragul uşii, îmbrăcat în obişnuitele lui nuanţe de negru. Sub braţ avea un mic pacheţel.

— Sir Harry, ce surpriză, spuse ea în grabă, ridicându-se în picioare.

Harry înclină din cap, în chip de salut.

— Mă străduiesc întotdeauna să fiu un vecin bun.

Olivia înclină şi ea din cap, privindu-l îngrijorată, cum intra în cameră.

Nu-şi putea imagina de ce venise. Ieri fusese cât se poate de dezagreabil cu ea, în parc, deşi adevărul era că nici ea nu fusese altfel. Nu-şi amintea când se mai purtase atât de urât cu cineva, dar acum era îngrozită că el va încerca să o şantajeze din nou, de data aceasta cu ceva mult mai periculos decât un dans.

— Sper că nu v-am întrerupt, spuse el.

— Câtuşi de puţin. Îi scriam surorii mele, spuse Olivia arătând spre birou.

— Nu am ştiut că aveţi o soră.

— De fapt, cumnata mea. Dar pentru mine este ca o soră. O ştiu de o viaţă.

Harry aşteptă până când ea se aşeză pe o sofa, apoi se aşeză şi el în scaunul în stil egiptean din faţa ei. Nu părea deloc incomodat, ceea ce Olivia găsi interesant. Ea una ura să se aşeze pe scaunul acela.

— V-am adus asta, spuse el înmânându-i pacheţelul.

— Ah. Mulţumesc. Îl luă cu oarecare stângăcie. Nu dorea cadouri de la acest bărbat şi în mod categoric nu avea încredere în motivele lui, să-i facă unul.

— Deschideţi-l, îi spuse el.

Era împachetat simplu şi degetele îi tremurau, spera că nu atât de tare încât să observe şi el. Îi luă câteva încercări să desfacă nodul panglicii, dar în final reuşi să îndepărteze hârtia.

— O carte, spuse ea cu uşoară surpriză. Ştiuse că asta trebuia să fie, după greutate şi după forma pachetului şi totuşi, era o alegere foarte ciudată.

— Flori poate aduce oricine, spuse el.

Olivia întoarse cartea – era cu faţa în jos când o despachetase – şi citi titlul *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun.* Acum chiar că era cu *adevărat* surprinsă.

— Mi-aţi adus un roman gotic?

— Un *strălucitor* roman gotic. Se pare că este genul care v-ar putea face plăcere.

Olivia se uită în sus la el, apreciindu-i comentariul.

El îi ţinu privirea, ca şi cum ar fi invitat-o să-i pună întrebări.

— Eu nu prea citesc, spuse ea şoptit.

Harry ridică din sprâncene.

— Adică pot să citesc, doar că nu-mi face prea multă plăcere, se grăbi ea tot mai enervată pe sine, dar şi pe el.

Sprâncenele lui rămaseră ridicate.

— Să presupun că nu trebuie să recunosc acest lucru? întrebă ea curajoasă.

Harry zâmbi încet şi trecu un moment agonizant de lung, până când spuse:

— Nu prea gândiţi înainte să vorbiţi, nu?

— Nu foarte des, recunoscu ea.

— Încercaţi. Am crezut că o să găsiţi romanul mai interesant decât ziarul, spuse Harry arătând spre carte.

Era exact genul de lucruri pe care le putea spune un bărbat. Nimeni nu părea vreodată să înţeleagă faptul că ea

prefera ştirile zilei, plăsmuirilor prosteşti ale imaginaţiei altcuiva.

— *Dumneavoastră* aţi citit-o? întrebă ea uitându-se în jos, deschizând cartea la întâmplare.

— Dumnezeule, nu. Dar mi-a recomandat-o sora mea cu căldură.

Olivia îşi ridică repede privirea.

— Aveţi o soră?

— Păreţi surprinsă să aflaţi asta.

Chiar era. Nu era sigură de ce anume, poate pentru că prietenelor ei li se păruse firesc să-i spună totul despre el, dar nu ştia de ce *amănuntul* acesta fusese lăsat deoparte.

— Locuieşte în Cornwall, înconjurată de stânci, de legende şi de o ceată de copilaşi.

— Ce descriere frumoasă.

Şi chiar credea asta.

— Sunteţi un unchi devotat?

— Nu.

Probabil că îi văzuse surpriza, pentru că adăugă repede:

— Eu nu am voie să recunosc asta?

Olivia râse.

— *Touchée,* Sir Harry.

Cu un zâmbet tot mai cald şi mai sincer, Harry spuse:

— Mi-ar plăcea să fiu un unchi devotat, doar că nu am avut încă ocazia să-i cunosc.

— Desigur, aţi fost atâţia ani pe continent, spuse ea şoptit.

Harry îşi înclină uşor capul într-o parte. Olivia se întrebă dacă făcea întotdeauna aşa, când era curios.

— Ştiţi destul de multe despre mine, spuse el.

— Toată lumea ştie asta despre dumneavoastră.

Zău aşa, de ce se mirase omul acesta?

— Nu există prea multă intimitate în Londra, nu?

— Aproape deloc.

Cuvintele îi ieşiseră din gură până să-şi dea seama ce spusese.

— Doriţi un ceai? întrebă ea schimbând brusc topica.

— Da, cu plăcere, mulţumesc.

După ce Olivia îl sună pe Huntley să-i dea instrucţiuni, Sir Harry spuse:

— Asta mi-a lipsit cel mai mult în armată.

— Ceaiul? Oliviei îi venea greu să creadă.

Harry încuviinţă din cap.

— Am *tânjit* după el.

— Nu vi se dădea ceai? Oliviei i se părea inacceptabil aşa ceva.

— Uneori. Alteori trebuia să ne descurcăm singuri.

Ceva în vocea lui – nostalgică şi tinerească – o făcu să zâmbească.

— Sper că ceaiul nostru va căpăta aprobarea dumneavoastră.

— Nu sunt mofturos.

— Adevărat? Aş fi spus că iubindu-l atât de mult, sunteţi un cunoscător.

— Mai curând, tocmai pentru că mi-a lipsit atât de mult, apreciez orice picătură.

Olivia râse.

— Chiar ceaiul a fost cel care v-a lipsit? Majoritatea domnilor pe care îi cunosc eu ar spune că brandy-ul. Sau porto-ul.

— Ceaiul, spuse el cu fermitate.

— Cafea beţi?

Harry scutură din cap.

— E prea amară.

— Ciocolată?

— Numai cu munţi de zahăr.

— Sunteţi foarte interesant, Sir Harry.

— Sunt convins că *dumneavoastră* mă găsiţi interesant.

Îi ardeau obrajii. Chiar începea să-i placă de omul acesta. Partea proastă era că el o avea la mână. Îl *spionase* ceea ce fusese un lucru urât. Totuşi, nu trebuia să se poarte astfel încât să o facă să se simtă prost.

Sosi ceaiul, oferindu-i Oliviei un respiro de la o

conversaţie plină de sensuri.

— Lapte? întrebă ea.

— Vă rog.

— Zahăr?

— Mulţumesc.

Nu-şi ridică privirea când îl întrebă:

— Serios? Fără zahăr? Chiar dacă vă îndulciţi ciocolata?

— Şi cafeaua, dacă sunt obligat să o beau. Ceaiul este însă cu totul şi cu totul altceva.

Olivia îi întinse ceaşca şi începu să-şi pregătească şi ea ceaiul. Simţea un anumit confort în a fi ocupată cu treburi familiare. Mâinile ei ştiau ce aveau de făcut, memoria muşchilor funcţiona perfect. Conversaţia venea şi ea de la sine. Simplă, fără sens, dar totuşi îi reda echilibrul. Atât de mult încât, în timp ce el lua a doua sorbitură, Olivia era în sfârşit capabilă să-l dezechilibreze ea pe el, zâmbind dulce în timp ce spunea:

— Se zice că v-aţi omorât logodnica.

Harry se înecă, ceea ce ei îi produse o mare plăcere (şocul lui, nu înecatul; spera că nu devenise *chiar atât de* nemiloasă).

— Aşa se zice?

— Da

— Se zice şi cum am omorât-o?

— Nu.

— Se zice şi când?

— Poate, dar nu am auzit eu, minţi Olivia.

— Hmmm.

Părea că se gândeşte la asta. Era o imagine deconcertantă, bărbatul acesta înalt, atât de masculin, stând în salonul mov al mamei ei, cu o delicată ceaşcă de ceai, în mână. Reflectând, probabil, asupra unei crime.

Harry mai luă o sorbitură.

— A pomenit cumva, cineva, numele ei?

— Al logodnicei?

— Da.

Era un „da” mătăsos, politicos, ca şi cum ar fi discutat

despre vreme sau poate despre posibilitatea ca echipa Trandafirii să ia Cupa Ascot de Ziua Femeii.

Olivia scuturǎ uşor din cap şi-şi duse şi ea ceaşca la buze.

Harry închise o clipă ochii, apoi se uită drept la ea, mişcându-şi trist capul dintr-o parte într-alta.

— Acum şi-a găsit liniştea, e singurul lucru care contează.

Olivia nu numai că se înecă cu ceaiul dar îl şi vărsă aproape în tot salonul. Iar el râdea, ticălosul.

— Sunteţi mizerabil.

— M-aţi acuzat de crimă!

— Nu v-am acuzat. Am spus doar ce a spus altcineva.

— Ah, da, este într-adevăr o *mare* diferenţă, spuse el ironic.

— Pentru simpla dumneavoastră informare, eu *nu* am crezut.

— Mă încălzeşte până în adâncul inimii sprijinul dumneavoastră.

— Nu este cazul. Nu a fost decât bunul simţ, spuse Olivia aspru.

Harry râse din nou.

— Pentru asta m-aţi spionat?

— Eu nu v-am…

Ah, pentru Dumnezeu, de ce continua să nege asta?

— Da. Dumneavoastră nu aţi fi făcut la fel?

— Eu poate că aş fi chemat mai întâi un poliţist.

— Eu poate că aş fi chemat mai întâi un poliţist, îl imită Olivia, folosind vocea pe care şi-o rezerva pentru fratele ei geamăn.

— Chiar că sunteţi ţâfnoasă.

Olivia se uită la el.

— În fine, măcar aţi descoperit ceva interesant?

— Da. Da, am descoperit, spuse ea făcând ochii mici. El aşteptă, apoi, într-un final, spuse sarcastic:

— Atunci spuneţi-mi şi mie.

— Explicaţi-mi ce-i cu pălăria aia.

Se uită la ea ca la o nebună.

— Despre ce vorbiţi?

— Pălăria! strigă ea făcând mişcări în jurul capului ei, ca şi cum ar fi sugerat silueta unei pălării. Era ridicolă! Avea pene! Şi o purtaţi în casă.

Harry îşi înăbuşi un chicot.

— Ah, Asta era. Ei bine, era pentru dumneavoastră, sincer.

— Nu ştiaţi că eram acolo!

— Scuzaţi-mă dar da, am ştiut.

Buzele i se îndepărtară şi arăta puţin rănită când întrebă:

— Când m-aţi văzut?

— Prima oară când aţi apărut la fereastră.

Harry ridică din umeri şi ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi spus – *încearcă doar să mă contrazici*.

— Nu sunteţi chiar atât de bună în a vă face nevăzută, pe cât credeţi.

Olivia se trase în spate, furioasă. Era absurd, grotesc, dar el presupunea că ea se simţise insultată.

— Şi hârtiile aruncate în foc? întrebă ea.

— Dumneavoastră nu aruncaţi niciodată hârtii în foc?

— Nu cu atâta furie şi grabă, nu.

— Ei bine, şi asta asta a fost pentru dumneavoastră. Vă dădeaţi atât de multă osteneală. Mi-am spus că nu strica să vă fac să credeţi că merita.

— Dumneavoastră…

Nu păru în stare să termine propoziţia, aşa încât continuă el, aproape repezindu-se:

— Am fost gata să mă urc pe birou şi să dansez, dar mi-am spus că ar fi fost prea evident.

— V-aţi bătut joc de mine tot timpul.

— Ei bine… Da.

Buzele Oliviei se îndepărtară. Părea revoltată şi lui aproape că îi venea să-şi ceară scuze – serios, trebuia să fie un reflex masculin să se simtă ruşinat când o femeie avea expresia asta. Doar că ea nu-şi câştigase dreptul acesta. Şi Harry sublinie:

— Îmi permiteţi să vă reamintesc că *dumneavoastră*

mă spionaţi pe *mine.* Dacă există o parte vătămată, atunci aceea sunt eu.

— Fie, dar vă asigur că v-aţi luat revanşa, răspunse ea cu cu afectare, ridicându-şi bărbia în aer.

— Ah, nu ştiu, Lady Olivia. Va trece multă vreme până când vom fi chit.

— Ce intenţionaţi? întrebă ea suspicioasă.

— Nimic… încă, zâmbi el.

Olivia scoase un sunet mic, comic de ţâfnos – chiar înduioşător, zău – şi Harry decise să-i dea acum lovitura câştigătoare:

— Ah, şi că tot veni vorba, nici măcar nu am fost logodit.

Olivia clipi, părând derutată de aparenta schimbare de topică.

— Logodnica moartă… o ajută el.

— Nu e chiar aşa de moartă, atunci?

— Nici n-a trăit vreodată, ca să începem cu începutul.

Olivia dădu încet din cap, apoi îl întrebă:

— De ce aţi venit azi aici?

Fireşte că Harry nu avea de gând să-i spună adevărul, anume că ea era acum misiunea lui şi că el trebuia să se asigure că ea nu va comite, desigur fără voie, vreun act de trădare.

— Aşa mi s-a părut politicos.

În următoarele câteva săptămâni avea să petreacă o mare parte din timp cu ea sau, dacă nu cu ea, atunci în proximitatea ei. Nu o mai suspecta că ar fi existat cine ştie ce infame scopuri în gestul ei de a-l spiona. De fapt, nu o bănuise niciodată de aşa ceva, dar ar fi fost o nebunie din partea lui să nu fie prudent. Iar povestea cu logodnica lui era atât de absurdă, încât trebuia să fie adevărată. Chiar părea motivul perfect pentru care o tânără plictisită şi-ar spiona un vecin.

Nu că ar fi ştiut el prea multe despre tinerele plictisite.

Dar presupunea că va şti în curând.

Îi zâmbi. Se amuza mult mai mult decât s-ar fi

aşteptat.

Ea arăta de ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi dea ochii peste cap şi nu ştia de ce, dar el chiar ar fi vrut să o facă. O plăcea mult mai mult când faţa ei era în mişcare, debordând de emoţii. La muzicalul Smythe-Smith fusese rece şi total rezervată. Exceptând câteva răbufniri nestăpânite de furie, fusese complet lipsită de expresie.

Îl iritase. Îi intrase sub unghii, ca o mâncărime pe care nu şi-o putea domoli.

Olivia îi mai oferi ceai şi el acceptă, ciudat de mulţumit să-şi prelungească vizita. Dar iată că, în timp ce ea îi turna ceaiul, intră din nou majordomul, cu o tavă de argint.

— Lady Olivia, aceasta a sosit pentru dumneavoastră, intonă el.

Majordomul se înclină, pentru ca Lady Olivia să poată lua cartea de vizită de pe tavă. Părea a fi o invitaţie, festivă şi impozantă, cu o fundă şi un sigiliu.

Un sigiliu?

Harry se răsuci uşor în scaunul lui, încercând să vadă mai bine. Să fie oare un sigiliu regal? Ruşii îşi iubeau zorzoanele regale. Presupunea că şi britanicii, dar nu era cazul. Olivia nu era curtată de Regele George.

Olivia se uită la cartea de vizită din mâna ei, apoi o puse pe măsuţa alăturată.

— Nu vreţi să o deschideţi?

— Sunt sigură că mai poate aştepta. Nu aş vrea să fiu nepoliticoasă.

— Să nu vă deranjeze prezenţa mea. Chiar arată interesant, spuse el uitându-se spre cartea de vizită.

Olivia clipi de câteva ori, privind mai întâi la cartea de vizită, apoi la el, cu o expresie curioasă.

— Impunătoare, clarifică Harry, gândindu-se că prima lui alegere de adjective nu fusese prea fericită.

— Ştiu de la cine este, spuse ea aparent neafectată de asta.

Harry îşi înălţă capul, sperând că mişcarea îi va servi drept întrebarea pe care ar fi fost nepoliticos să o

formuleze.

— Bine, fie... Dacă insistaţi, spuse ea, vârându-şi degetul sub sigiliu.

El nu insistase, pentru că nu avea de gând să spună ceva care ar fi putut-o face să-şi schimbe intenţia.

Aşa că aşteptă răbdător ca ea să citească, savurând jocul emoţiilor de pe chipul ei. Îşi dădu o dată ochii peste cap, expiră scurt dar enervată şi în sfârşit mormăi ceva.

— Veşti neplăcute? o întrebă Harry politicos.

— Nu. Doar o invitaţie pe care aş prefera să nu o accept.

— Atunci nu o acceptaţi.

Olivia zâmbi scurt. Sau poate jalnic. Harry nu putea fi sigur.

— Este mai curând o somaţie.

— Ei, haide. Cine poate fi autoritatea care să-i trimită somaţii ilustrei Lady Olivia Bevelstoke?

Tăcută, Olivia îi înmână cartea de vizită.

CAPITOLUL OPT

Motive pentru care un prinţ
Îmi acordă atenţie.
De Lady Olivia Bevelstoke

Ruină
Căsătorie

Niciuna dintre opţiuni nu era prea măgulitoare. Ruină, din motive clare şi căsătorie, din... ei bine, o droaie de motive.

Motive pentru care eu nu m-aş căsători cu un prinţ rus.

De Lady Olivia Bevelstoke

Nu vorbesc rusa.
Nici măcar cu franceza nu mă descurc prea bine.
Nu vreau să mă mut în Rusia.
Am auzit că e foarte frig acolo.
Aş duce dorul familiei mele.
Şi ceaiului.

Oare în Rusia se bea ceai? Se uită la Sir Harry care încă mai studia cartea de vizită. Îşi spuse, nu ştia bine de ce, că el ar putea şti. Călătorise mult, sau cel puţin acolo unde avusese armata nevoie de el, şi îi plăcea ceaiul.

Iar lista ei nici măcar nu începuse să cuprindă aspectele *regale* ale căsătoriei cu prinţul. Protocolul. Formalitatea. Suna ca un coşmar absolut.

Un coşmar într-un climat foarte friguros.

Sincer, începea să creadă că ruina era cel mai mic dintre cele două rele.

— Nu am crezut că vă mişcaţi în cercuri atât de rarefiate, spuse Sir Harry de îndată ce terminase cu lectura atentă a invitaţiei.

— Nu mă mişc. L-am întâlnit de două ori. Nu – se gândi la ultimele câteva săptămâni – de trei ori. Atâta tot.

— Trebuie să-l fi impresionat profund.

Olivia oftă plictisită. Ştia că prinţul o găsise atrăgătoare. Fusese curtată de suficienţi bărbaţi, înainte, ca să recunoască semnele. Încercase să-l domolească cât de politicos putuse, dar efectiv nu-l putea respinge de tot. Era un prinţ, Dumnezeule Mare. Dacă aveau să urmeze tensiuni între cele două naţiuni, *ea* nu avea de gând să fie motivul.

— O să vă duceţi? întrebă Sir Harry.

Olivia se strâmbă. Prinţul, care aparent nu cunoştea obiceiul englezesc potrivit căruia domnii le vizitau pe doamne, îi ceruse ca ea să-i facă o vizită. Mersese atât de departe încât menţionase şi când anume, peste două zile mai exact, la ora trei după-amiaza, ceea ce o făcea pe Olivia să aibă sentimentul că acesta interpretase destul de

larg cuvântul „solicitare”.

— Nu văd cum aş putea refuza.

— Nu. Nu puteţi. Harry se uită din nou în jos, la cartea de vizită, scuturând din cap.

Olivia oftă.

— Majoritatea femeilor ar găsi asta flatant.

— Presupun că da. Adică da, sigur că da. Doar *este* un prinţ.

Încercase să aducă puţină emoţie în voce. Dar nu credea că reuşise.

— Şi totuşi nu vreţi să vă duceţi.

— Este enervant. Dumneavoastră aţi fost vreodată prezentat la curte? Nu? Este groaznic.

Harry râse, dar ea era prea preocupată ca să se întrerupă.

— Rochia trebuie să fie cu cercuri şi paniere, chiar dacă nimeni nu mai poartă aşa ceva de ani de zile. Reverenţa ta trebuie să aibă exact înclinarea corectă şi Doamne fereşte să zâmbeşti în momentul nepotrivit.

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că Prinţul Alexei se aşteaptă să vă vadă cu cercuri şi paniere.

— Ştiu că nu se aşteaptă, dar tot o să fie grotesc de formal, iar eu habar n-am de protocolul rusesc. Ceea ce înseamnă că mama va insista să găsească pe cineva care să mă înveţe, deşi unde să găsească pe cineva, într-un timp atât de scurt? Prin urmare, viitoarele două zile va trebui să mi le petrec învăţând cât de adâncă trebuie să fie o reverenţă rusească şi ce subiecte sunt considerate nepoliticos de discutat şi ah!…

Încheie cu acest ah, pentru că, sincer, toată povestea îi provoca dureri de stomac. Nervi. Şi ea ura nervii.

Se uită în sus la Sir Harry. Acesta stătea foarte liniştit, cu o expresie de nepătruns.

— Nu vreţi să-mi spuneţi că nu va fi atât de groaznic? întrebă ea.

Harry scutură din cap.

— Nu. Va fi groaznic.

Olivia se prăbuşi. Dacă ar fi văzut-o aşa, pleoştită

toată în faţa unui domn, mama ei i-ar fi dat să miroasă săruri. Dar zău, nu putea şi el minţi, spunându-i că o să petreacă un timp minunat? Dacă ar fi minţit-o, ar fi rămas şi ea dreaptă pe sofa.

Şi dacă o făcea să se simtă mai bine dacă dădea vina pe altcineva, atunci aşa să fie.

— Bine măcar că aveţi câteva zile înainte de prezentare, spuse el cu indulgenţă.

— Numai două. Şi probabil că o să-l văd şi în seara asta, spuse ea cu tristeţe.

— În seara asta?

— La balul Mottram. Veniţi şi dumneavoastră?

După care Olivia îşi flutură mâna prin dreptul obrazului.

— Nu, fireşte că nu veniţi.

— Pardon?

— Ah, îmi cer scuze.

Simţi cum se înroşeşte. Cum o luase gura pe dinainte.

— N-am vrut să spun decât că dumneavoastră nu obişnuiţi să ieşiţi. Nu că nu aţi putea. Pur şi simplu nu alegeţi să ieşiţi. Sau cel puţin acesta presupun eu că ar fi motivul.

O privi atât de îndelung şi de intens, încât Olivia se simţi obligată să continue.

— Nu uitaţi că v-am urmărit vreme de cinci zile.

— Este ceva ce n-aş putea uita vreodată.

Probabil că începuse să i se facă milă de ea, pentru că nu mai dezvoltă ideea. Spuse, în schimb:

— Întâmplător, eu chiar mă gândesc să merg la balul Mottram.

Olivia zâmbi, mai mult decât surprinsă de fluturarea de plăcere pe care o simţea în trupul ei.

— Atunci o să vă văd acolo.

— Pentru nimic în lume nu aş rata ocazia.

*

Întâmplător, Harry nu îşi propusese să meargă la balul

Mottram. Nu era sigur nici măcar dacă primise o invitaţie, dar nu era nicio problemă să se lipească de Sebastian, care se va duce în mod sigur. Ceea ce însemna că va trebui să suporte interogatoriul lui Seb – *de ce* voia el dintr-odată să iasă şi *cine* putea fi responsabil pentru această schimbare? Dar Harry avea suficientă experienţă să se eschiveze de la întrebările lui Sebastian şi odată ajunşi acolo, înghesuiala se dovedi a fi atât de mare, încât îşi pierdu imediat vărul.

Harry rămase în perimetrul sălii de bal, studiind apreciativ mulţimea. Era greu să stabilească numărul participanţilor. Trei sute? Patru? Nu-i va fi greu să treacă neobservat, sau să conducă o scurtă conversaţie, fără suspiciuni din partea nimănui.

Harry scutură mintal din cap. Începuse să judece ca un nenorocit de spion, Dumnezeule Mare. Ceea ce el nu era nevoit să facă. Ordinele lui fuseseră să nu-i piardă din ochi pe Lady Olivia şi pe prinţ, împreună sau separat. Nu trebuia să încerce să prevină nimic sau să oprească nimic, efectiv, *nimic.*

Să urmărească şi să raporteze, atâta tot.

Nu o văzu pe Olivia şi pe cineva care să pară vag regal, aşa încât îşi luă un pahar cu punci şi sorbi din el cale de câteva minute, amuzându-se cu Sebastian care se plimba prin încăpere, fermecând pe toată lumea din calea lui.

E un talent, acesta. Unul care, în mod clar, lui îi lipsea.

După vreo treizeci de minute de urmărit şi aşteptat (deci nimic de raportat), se auzi o mică agitaţie la intrarea de est, aşa încât Harry începu să-şi croiască drum într* acolo. Ajunse cât putu el mai aproape, apoi se aplecă spre domnul de lângă el, întrebându-l:

— Aveţi idee de ce este toată agitaţia asta?

— Nu ştiu ce prinţ rus… Bărbatul ridică din umeri, neimpresionat. Se află în oraş, de vreo două săptămâni.

— Dar ce agitaţie provoacă, spuse Harry.

Bărbatul – Harry nu-l ştia, dar părea genul care-şi petrece serile la astfel de evenimente – fornăi.

— Doamnele au înnebunit după el.

Harry îşi reîntoarse atenţia spre micul nod de oameni de la intrare. Era mişcarea obişnuită de trupuri şi din când în când surprindea câte o frântură din bărbatul din centru, dar nu suficient de mult ca să îl poată privi ca lumea.

Prinţul era cât se poate de blond, asta reuşise să vadă şi mai înalt decât media, deşi poate că nu la fel de înalt ca el, remarcă Harry cu satisfacţie.

Nu exista niciun motiv pentru care Harry să-i fie prezentat prinţului dar nici cineva care să se gândească să o facă, aşa încât rămase în urmă, încercând să-l studieze pe prinţ în timp ce-şi făcea drum prin mulţime.

Era arogant, asta era clar. Cel puţin zece tinere doamne îi fură prezentate şi de fiecare dată el nici măcar nu-şi înclină capul. Bărbia lui rămânea ridicată şi le saluta pe toate doar cu o privire aspră, de sus în jos.

Cu acelaşi dispreţ îi trata şi pe domni, adresându-li-se doar la trei dintre aceştia.

Harry se întreba dacă exista cumva printre participanţi cineva care să nu i se pară sub demnitatea lui.

— Păreţi foarte serios în seara aceasta, Sir Harry.

Se întoarse şi zâmbi. Lady Olivia se strecurase nu ştiu cum lângă el, frumoasă să-ţi frângă inima, în catifea bleumarin.

— Doamnele nemăritate nu trebuie oare să poarte culori pastel? întrebă el.

Sprâncenele ei se ridicară la această impertinenţă, dar ochii îi scânteiară, amuzaţi.

— Da, doar că eu nu mai sunt chiar atât de nouă în societate. Ştiţi, este deja al treilea sezon de când ies. Practic, bună de pus pe raft.

— Într-un fel îmi vine greu să cred că asta poate fi din vina altcuiva şi nu a dumneavoastră.

— Ah…

Harry îi zâmbi.

— Şi cum v-aţi petrecut seara până acum?

— Nu am nimic de povestit. Noi abia am sosit.

Firește, el ştia asta. Dar cum nu-i putea spune că de fapt o urmăreşte, zise:

— Prinţul dumneavoastră este aici.

Olivia părea că e gata să scoată un oftat.

— Ştiu.

Harry se aplecă şi-i spuse, cu un zâmbet conspirativ:

— Vreţi să vă ajut să îl evitaţi?

Ochii Oliviei se aprinseră.

— Credeţi că puteţi?

— Sunt un om cu multe talente, Lady Olivia.

— În ciuda pălăriilor ciudate?

— În ciuda pălăriilor ciudate.

După care izbucniră amândoi în râs. Deodată. Sunetul se auzea simultan, ca o coardă perfectă. Clar şi sincer. Şi atunci, tot dintr-odată, amândoi părură să-şi dea seama că momentul era semnificativ, deşi niciunul dintre ei nu ştia de ce anume.

— De ce vă îmbrăcaţi în culori atât de întunecate? îl întrebă ea.

Harry se uită în jos, la costumul lui de seară.

— Nu vă place haina mea?

— Îmi place, este foarte elegantă. Dar vă întreb doar că s-a comentat asta.

— Gustul meu la îmbrăcăminte?

Ea înclină din cap.

— A fost o săptămână plină de bârfe. În plus şi dumneavoastră *mi-aţi* comentat rochia.

— Adevărat. Fie, mă îmbrac în culori închise pentru că îmi fac viaţa mai uşoară.

Olivia nu spuse nimic, aşteptând doar, cu o privire întrebătoare, care parcă spunea: precis mai există şi altceva.

— O să vă mărturisesc un secret înfiorător, Lady Olivia.

Se aplecă în faţă, ea făcu la fel şi apăru din nou unul dintre momentele acelea. Acord perfect.

— Sunt bâtă în materie de culori. Cu preţul vieţii şi tot nu aş putea deosebi roşul de verde, spuse el cu o voce gravă.

— Adevărat? Vocea ei fusese puţin cam sonoră şi

Olivia se uită în jur, înainte de a continua, pe un ton mai domol: nu am auzit niciodată despre lucruri dintr-astea.

— Nu sunt singurul, mi s-a spus, dar eu nu am cunoscut pe cineva atât de rău atins ca mine.

— Dar cu siguranţă nu trebuie să purtaţi culori închise tot timpul.

Suna – şi părea – teribil de captivată. Ochii îi străluceau şi glasul îi era plin de interes.

Dacă ar fi ştiut că dificultatea lui în a distinge culorile îl putea face atât de interesant pentru doamne, de mult ar fi bătut toba despre asta.

— Valetul dumneavoastră nu vă poate alege ţinuta? întrebă ea.

— Ba da, dar asta ar însemna să am încredere oarbă în el.

— Şi nu aveţi? Părea intrigată. Amuzată. Poate o combinaţie dintr-amândouă.

— Are un simţ al umorului destul de sec şi ştie că nu-l pot concedia.

Harry ridică din umeri.

— Mi-a salvat viaţa odată. Şi poate cel mai important, şi pe a calului meu.

— Atunci e clar că nu-l puteţi concedia. Calul dumneavoastră este splendid.

— Ţin foarte mult la el. La cal. Şi probabil şi la valet.

Olivia încuviinţă din cap.

— Atunci trebuie să fiţi fericit că vă prind bine culorile închise. Nu pe toţi îi prinde negrul.

— Lady Olivia, să fie acesta un compliment?

— Nu atât un compliment pentru dumneavoastră, cât o insultă pentru toţi ceilalţi, îl asigură ea.

— Slavă Cerului pentru asta. Nu ştiu cum ar fi fost viaţa mea într-o lume în care dumneavoastră împărţiţi complimente.

Olivia îl atinse uşor pe umăr – flirtant, îndrăzneţ şi total ironic.

— Şi eu simt *exact* la fel.

— Perfect. Şi acum că suntem de acord, ce o să facem

cu prinţul dumneavoastră?

Îl privi pieziş.

— Ştiu că muriţi să mă auziţi spunând că nu este prinţul meu.

— Da, am aşteptat să spuneţi asta, şopti el.

— Ca să vă dezamăgesc, ar trebui să spun că este prinţul meu la fel ca pentru oricine altcineva de aici. Apoi Olivia îşi strânse buzele, în timp ce se uita prin sală.

— Exceptând ruşii, presupun.

Oricând altă dată, Harry i-ar fi spus că şi el era rus, cel puţin un sfert. Ar fi făcut o remarcă splendidă, poate ceva cum că nu voia să-şi revendice prinţul, după care ar fi uluit-o cu limba lui rusă.

Dar nu putea face asta. Şi, ca să spună adevărul, era uimit de cât de mult ar fi vrut s-o facă.

— Îl puteţi vedea? întrebă ea. Îşi întinsese gâtul, stând pe vârfuri, dar cu toate că era uşor mai înaltă decât media, nu avea cum să vadă peste mulţime.

Dar Harry putea.

— E acolo, spuse el arătând cu capul spre uşile care duceau afară în grădină. Prinţul stătea în picioare, în mijlocul unui mic grup de oameni, părând groaznic de plictisit de atenţiile acestora, dar în acelaşi timp ca şi cum se aştepta la asta ca la ceva ce i se cuvenea.

— Ce face? întrebă Olivia.

— Îi este prezentat…

La naiba, nu ştia cui îi era prezentat.

— …Cuiva.

— Bărbat sau femeie?

— Femeie.

— Tânără sau bătrână?

— Este un interogatoriu?

— Tânără sau bătrână? Eu cunosc pe toată lumea de aici. Este vocaţia mea să cunosc pe toată lumea, la asemenea evenimente.

— Este ceva cu ce te mândreşti în mod special?

— Nu, nu chiar.

— Este de vârstă medie.

— Cu ce e îmbrăcată?

— Cu o rochie.

— Mi-o poţi descrie? întrebă ea nerăbdătoare. Apoi:

— Sunteţi la fel de rău ca fratele meu.

— Mie îmi place fratele dumneavoastră, spuse el mai mult ca să o enerveze.

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

— Fiţi liniştit, o să-l cunoaşteţi mai bine şi o să vă schimbaţi părerea.

Harry zâmbi. Nu se putuse abţine. Cum a fost în stare să o creadă rece şi distantă? Dacă nu altceva, dar deborda de mici răutăţi şi de umor. Şi singurul lucru de care avea nevoie, era compania unui prieten.

— Ei? Ce fel de rochie poartă? întrebă ea.

Harry îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, ca să vadă mai bine.

— Ceva pufos, cu… Şi Harry arătă spre umerii lui, în speranţa de a descrie ţinuta femeii. Apoi scutură din cap.

— Nu-ţi pot spune culoarea.

— Interesant. Asta înseamnă că trebuie să fie roşie sau verde?

— Sau oricare dintre miile de nuanţe.

Atitudinea ei se schimbă complet.

— Este cu adevărat fascinant, ştiaţi?

— De fapt, eu am considerat asta întotdeauna mai mult ca pe o pacoste.

— Cred că aveţi dreptate, confirmă Olivia, apoi întrebă:

— Femeia cu care stă de vorbă…

— Ah, nu stă de vorbă cu ea, spuse Harry cu puţin mai mult sentiment decât ar fi vrut.

Olivia se ridică din nou pe vârfuri, nu că asta i-ar fi îmbunătăţit vederea.

— Ce vreţi să spuneţi?

— El nu stă de vorbă cu nimeni. Mă rog, sau aproape cu nimeni. Cel mai mult se uită în jos, de-a lungul nasului.

— Foarte ciudat. Cu mine a stat o mulţime, de vorbă.

Harry ridică din umeri. Nu ştia ce să spună la asta

altceva decât evidenţa, care era că prinţul o voia în patul lui. Ceea ce pe moment nu părea cuvenit să-i spună.

Sau poate că trebuia să-i acorde prinţului creditul că avea bun gust.

— Bine. Femeia cu care nu stă de vorbă… Poartă un diamant mai curând strident?

— La gât?

— Nu, în nas. Fireşte că la gât.

Harry îi aruncă o privire apreciativă.

— Nu sunteţi persoana care am crezut că sunteţi.

— Având în vedere părerea dumneavoastră iniţială despre mine, probabil că acesta este un lucru bun. Are un diamant?

— Da.

— Atunci este Lady Mottram. Gazda noastră. Ceea ce înseamnă că prinţul va fi ocupat pentru următoarele câteva minute. Ar fi nepoliticos să o ignore.

— Eu unul nu aş conta pe eventualitatea ca prinţul să devieze de la modul său de a înţelege să fie politicos.

— Fiţi liniştit. Nu o să plece. Lady M are *tentacule.* Şi două fete nemăritate.

— Să ne îndreptăm în direcţia opusă?

Sprâncenele ei se ridicară poznaş.

— Haidem.

Olivia o luă înainte, făcându-şi cu pricepere loc prin mulţime. Harry îi urmă sunetul râsului şi, de fiecare dată când ea se întorcea să se asigure că era acolo, ameţitorul ei zâmbet.

Ajunseră în final într-un alcov şi ea se prăbuşi pe o banchetă, jucăuşă şi cu sufletul la gură. El rămase în picioare lângă ea, considerabil mai puţin agitat. Nu voia să se aşeze. Nu încă. Trebuia să-l supravegheze pe prinţ.

— Nu o să ne găsească aici! spuse ea veselă.

Şi nici nimeni altcineva, îşi spuse Harry. Nu exista nimic riscant în ce privea alcovul; era deschis cum se cuvine, spre sala de bal. Dar felul în care era plasat – după colţ, cu toţi pereţii rotunjindu-se ca un pântece – cineva trebuia să se afle în punctul potrivit ca să vadă înăuntru.

Nu s-ar fi putut niciodată consuma aici o scenă de seducţie sau ceva de genul acesta, dar era remarcabil de intim. Era şi bine amortizat, pentru zgomotul petrecerii.

— A fost amuzant, spuse Olivia.

Rămase surprins să constate că era de acord cu ea.

— A fost, nu-i aşa?

Olivia oftă uşor.

— Presupun că nu o să reuşesc să-l evit toată seara.

— Puteţi încerca.

Ea scutură din cap.

— O să mă găsească mama.

— Încearcă să vă mărite cu el? o întrebă, venind să se aşeze lângă ea, pe bancheta din lemn, curbată.

— Nu, nu ar vrea să plec undeva atât de departe. Dar e prinţ. Este o onoare. Atenţia lui, vreau să spun. Şi Olivia se uită în sus spre el, cu o expresie uşor fatalistă.

Harry încuviinţă din cap. Nu a consimţământ, doar a simpatie.

— Şi mai mult… Olivia se întrerupse, apoi îşi redeschise buzele ca pentru a reîncepe. Dar nu o făcu.

— Pot avea încredere în dumneavoastră?

— Puteţi, dar sunt convins că ştiţi deja că nu trebuie să aveţi încredere într-un domn care spune că puteţi avea încredere în el.

Asta îi aduse pe chip o umbră de zâmbet.

— Adevărat, dar totuşi…

— Haideţi, spuse el cu blândeţe.

— Bine…

Ochii ei priveau undeva departe, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele, sau poate că le găsise, dar propoziţiile sunau prost. Şi când în sfârşit vorbi, nu se uită la el.

Deşi nu putea spune că îl evita efectiv.

— Eu am… respins avansurile mai multor domni.

Harry era surprins de atent alesul ei cuvânt „respins”, dar nu o întrerupse.

— Nu pentru că mă consideram superioară lor. Mă rog, poate că faţă de câţiva, da, presupun.

Şi Olivia se întoarse spre el, privindu-l drept în faţă.

— Câţiva dintre ei au fost groaznici.

— Am înţeles.

— Dar cei mai mulţi… nu era *nimic rău* cu cei mai mulţi. Doar că nu s-au purtat cum trebuia. Olivia oftă, un oftat puţin trist.

Harry ura asta.

— Fireşte, nimeni nu mi-o va spune în faţă… continuă ea.

— Dar aţi câştigat reputaţia de a fi extrem de excesivă?

Îi aruncă o privire tristă.

— „Mofturoasă” este cuvântul pe care l-am auzit. Mă rog, unul dintre ele. Singurul pe care-l pot repeta.

Harry se uită în jos la mâna lui stângă şi vedea cum i se strângea într-un pumn. Olivia făcea tot posibilul să minimalizeze, dar fusese rănită de bârfe.

Olivia se lăsă pe peretele din spatele ei. Respiraţia şuierătoare i se auzea în aer.

— Iar asta… ah, asta chiar că o să le dea satisfacţie, pentru că…

Îşi scutură capul, ochii ei priveau în sus, ca şi cum ar fi căutat un sfat, sau iertare. Sau poate doar înţelegere.

Se uită apoi afară, peste mulţime şi zâmbi, dar un zâmbet trist, oarecum nedumerit.

— Pentru că unii chiar au spus, „Pe cine crede ea că aşteaptă? Un prinţ?

— Ah.

Olivia se întoarse spre el cu sprâncenele arcuite, cu o expresie cumplit de sinceră.

— Vedeţi dilema?

— Desigur.

— Dacă îl voi respinge, o să fiu… Olivia îşi muşcă buza, căutând cuvântul corect.

— …Nu de batjocură… Nu ştiu cum o să fiu. Dar nu o să fie plăcut.

Niciun muşchi nu păru să se mişte pe faţa lui, dar expresia îi era dureros de blândă când spuse:

— Cu siguranţă că nu trebuie să vă măritaţi cu el doar

ca să fiţi binevoitoare cu societatea.

— Nu, fireşte că nu. Dar trebuie să fiu văzută oferindu-i toată curtoazia cuvenită. Dacă îl resping de la bun început… Olivia oftă. Ura asta. Ura toate astea şi nu vorbise niciodată cu nimeni despre asta, pentru că i s-ar fi spus ceva groaznic şi nesincer, cum ar fi – *De-am avea noi problemele tale.*

Ori ea *ştia* că era norocoasă, ştia că fusese binecuvântată, că nu avea dreptul să se plângă de nimic în viaţa ei şi nici nu se plângea, nu chiar.

Doar că uneori, o făcea totuşi.

Şi uneori chiar dorea ca domnii să înceteze să-i mai acorde atenţie, să înceteze să-i mai spună că este frumoasă şi adorabilă şi plină de graţie (ceea ce nu era), îşi dorea ca ei să înceteze să o mai viziteze, şi să înceteze să-i ceară tatălui ei permisiunea de a o curta, pentru că niciunul dintre ei nu a fost cum trebuie şi, la naiba, ea nu voia să se stabilească la cel mai bun dintre acceptabili.

— Aţi fost întotdeauna răsfăţată? o întrebă el calm.

Ce întrebare ciudată. Ciudată şi puternică şi nu genul de întrebare la care ea ar fi răspuns vreodată, doar că, nu ştia cum…

— Da.

Nu ştia cum, dar cu el, părea totul corect.

Harry încuviinţă din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu. Faţa dumneavoastră cere asta.

Se întoarse spre el cu un ciudat de reînnoit elan.

— V-am povestit despre Miranda?

— Nu cred.

— Prietena mea. Care s-a măritat cu fratele meu.

— Ah, da. Îi scriaţi o scrisoare, în după-amiaza aceasta.

Olivia încuviinţă din cap.

— Era un fel de răţuşca cea urâtă. Era atât de slabă şi avea picioarele atât de lungi. Obişnuiam să glumim cu ea şi să-i spunem că îi intrau în gât. Dar eu nu am văzut-o niciodată aşa. Era doar prietena mea, scumpa, nostima, cea

mai adorabilă prietenă. Învăţam împreună. Făceam totul împreună.

Se uită în sus la el, încercând să-i măsoare interesul. Majoritatea bărbaţilor s-ar fi cărăbănit deja – o tânără sporovăind despre prieteniile din copilărie. Dumnezeule Mare.

Dar el încuviinţă doar din cap. Şi ea ştiu că o înţelegea.

— Când aveam unsprezece ani – de fapt era de ziua mea – am avut o petrecere – împreună cu Winston, desigur – la care au venit toţi copiii. Presupun că era considerată o invitaţie râvnită. În sfârşit, se afla acolo o fată – nici numele nu mi-l mai amintesc – dar a spus nişte lucruri oribile despre Miranda. Nu cred că până în ziua aceea i-a trecut măcar prin cap Mirandei că nu era considerată o fată drăguţă. Ştiu că mie nu îmi trecuse.

— Copiii pot fi foarte cruzi, spuse el încet.

— Da, mă rog, ca şi adulţii. În sfârşit, este una dintre amintirile de care nu am scăpat.

Rămaseră tăcuţi câteva momente, apoi el spuse:

— Nu v-aţi terminat povestea.

Ea se întoarse surprinsă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu v-aţi terminat povestea – repetă el – ce-aţi făcut?

Olivia întredeschise doar uşor gura.

— Nu pot crede că nu aţi făcut nimic. Nici măcar a unsprezece ani, *nu* eraţi omul care să nu facă nimic.

Un zâmbet lent i se întinse pe faţă, crescând… crescând… până când îl putu simţi în obraji, pe buze şi apoi în inimă.

— Cred că i-am spus câteva cuvinte fetei ăleia.

Ochii lui îi prinseră pe ai ei într-o ciudată înrudire.

— A mai fost vreodată de atunci invitată la ziua voastră?

Ea continua să zâmbească. Mulţumită.

— Nu cred că a mai fost.

— Pun pariu că ea *nu* v-a uitat numele.

Olivia se simţi debordată de veselie.

— Sunt sigură că nu.

— Iar prietena dumneavoastră, Miranda, a fost cea care a râs ultima. S-a căsătorit cu viitorul Conte de Rudland. Se afla pe acolo, cumva, o partidă mai bună?

— Nu.

— Uneori avem într-adevăr ceea ce merităm, spuse el gânditor.

Olivia stătea lângă el, liniştită, fericită în gândurile ei. Apoi, brusc, din senin, se întoarse spre el şi spuse:

— Eu *sunt* o mătuşă bună.

— Fratele dumneavoastră şi Miranda au copii?

— O fetiţă. Caroline. Este favorita mea absolută, pe lumea asta. Uneori îmi vine efectiv s-o mănânc. De ce zâmbiţi? îl întrebă, privindu-l.

— Tonul vocii dumneavoastră.

— Ce e cu el?

Harry scutură din cap.

— Nu ştiu. Păreţi ca şi cum... ca şi cum... Nu ştiu, parcă aţi aştepta desertul.

Olivia râse.

— Va trebui să învăţ cum să-mi împart atenţiile. Aşteaptă încă un copil.

— Felicitările mele.

— Nu am crezut că îmi plac copiii, dar îmi *ador* nepoata.

Olivia tăcu din nou, gândindu-se cât de plăcut era să fie cu cineva cu care nu trebuia să vorbească încontinuu. Dar fireşte că începu din nou să vorbească, pentru că nu putea sta prea multă vreme tăcută.

— Ar trebui să vă vizitaţi sora, în Cornwall. Să vă cunoaşteţi nepoatele şi nepoţii, spuse ea.

— Ar trebui.

— Familia este importantă.

Rămase tăcut, poate puţin mai mult decât s-ar fi aşteptat ea, înainte de a spune:

— Da, este.

Nu era chiar adevărat. Ceva în glasul lui sunase a gol.

Ea spera că nu. Ce dezamăgire ar fi pentru ea dacă s-ar dovedi că el era unul dintre acei oameni cărora nu le păsa de familie.

Dar ea nu voia să se gândească la asta. Nu chiar acum. Dacă el ar avea defecte sau secrete sau orice altceva, dincolo de ceea ce vedea ea în acest moment, nu voia să le ştie.

Nu în seara aceasta.

În mod categoric, nu în seara aceasta.

CAPITOLUL NOUĂ

Nu puteau rămâne în alcov toată noaptea aşa încât, cu mult regret, Olivia se sculă, îşi aranjă ţinuta, apoi se uită peste umăr la Harry şi spuse:

— La zidul spart să dăm iar iureş, dragă prietene.

Harry se ridică şi el, privind-o cu o expresie caldă, ciudată.

— Parcă spuneaţi că nu vă place să citiţi.

— Nu-mi place, dar Dumnezeule, este *Henric al V-lea.* Nici măcar mie nu-mi putea scăpa. Olivia aproape că se cutremură, amintindu-şi de Guvernanta Patru, cea care insistase să înveţe toţi *Henricii.* În mod inexplicabil, în ordine inversă.

— Şi am încercat. Credeţi-mă, am încercat.

— De ce am oare sentimentul că nu eraţi o elevă model?

— Eu nu încercam decât să o fac pe Miranda să pară mai bună, în comparaţie cu mine.

Nu era adevărul adevărat, dar Oliviei nu-i păsase că acesta fusese rezultatul prostului ei comportament. Nu că nu îi plăcea să înveţe, doar că nu îi plăcea să i se spună *ce anume* să înveţe. Miranda, care stătea tot timpul cu nasul în cărţi, era fericită să absoarbă orice cunoştinţe alegea guvernanta *du jour să* le împărtăşească. Olivia era cea mai fericită în perioadele dintre două guvernante, când erau

lăsate în voia lor.

Atunci, în loc să fie forţate să înveţe tocind şi memorizând, ajunseseră la tot felul de jocuri şi de asocieri. Olivia nu era niciodată atât de bună la matematică decât când nu avea pe nimeni să o înveţe.

— Încep să cred că Miranda asta trebuie să fie o sfântă, spuse Sir Harry.

— Ah, are şi ea momentele ei. Nu cred că există cineva mai încăpăţânat ca ea.

— Mai rău ca dumneavoastră?

— Mult mai rău.

*

Olivia îl privi surprinsă. Ea nu era încăpăţânată. Impulsivă, da, şi adesea îndrăzneaţă, dar nu încăpăţânată. Ea ştia întotdeauna când să cedeze. Sau când s-o lase baltă.

Îşi întoarse capul într-o parte, privindu-l cum studia mulţimea. Ce bărbat interesant se dovedise a fi. Cine ar fi crezut că avea un simţ al umorului atât de dat naibii? Sau să fie atât de dezarmant de receptiv? Stând cu el de vorbă, era ca şi cum şi-ar fi găsit un prieten pe care-l cunoştea de o viaţă. Ceea ce era uluitor. Prietenă cu un domn – cine ar fi crezut posibil aşa ceva?

Încercă să se imagineze recunoscând faţă de Mary sau de Anne sau de Philomena că ştia că era o răsfăţată. Nu, niciodată n-ar fi făcut asta. Miranda, da, ar fi înţeles. Dar din păcate Miranda nu prea mai venea la Londra în ultima vreme şi Olivia începea să înţeleagă ce gol uriaşii lăsase în viaţă absenţa ei.

— Păreţi foarte serioasă, spuse Harry şi Olivia îşi dădu seama că se adâncise atât de mult în gândurile ei încât nu observase că acesta se întorsese spre ea. O privea intens, cu ochi atât de calzi, atât de concentraţi… asupra ei.

Se întrebă ce anume vedea el.

Şi se întrebă dacă făcea faţă.

Şi mai mult ca orice, de ce conta asta atât de mult.

— Nu-i nimic, spuse, înţelegând că el aştepta un fel de răspuns.

— Bine, atunci. Şi Sir Harry îşi întoarse capul înapoi spre mulţime şi intensitatea momentului se evaporă.

— Mergem să vă găsim găsim prinţul?

Olivia îi aruncă o căutătură îndrăzneaţă, recunoscătoare ocaziei de a-şi readuce gândurile în sfere mai sigure.

— Pot în sfârşit să îndrăznesc şi să protestez că nu este prinţul *meu*?

— V-aş fi cât se poate de recunoscător.

— Bine, atunci, nu este prinţul meu, recită ea îndatoritoare.

Harry păru mai curând dezamăgit.

— Asta e tot?

— Vă aşteptaţi cumva la o mare dramă?

— Cel puţin, şopti el.

Chicoti în sinea ei şi intră demnă în sala de bal, privind peste lume. Era o seară excepţional de frumoasă; nu ştia de ce nu-şi dăduse seama de asta mai devreme. Sala de bal era înţesată, ca toate sălile de bal, doar că aerul era parcă diferit. Să fi fost de la lumânări? Poate că erau mai multe sau poate că ardeau mai strălucitor. Dar toată lumea era scăldată într-o lumină flatantă, caldă.

Ce frumos. Şi cât de fericită părea toată lumea.

— Este acolo, în colţul acela. În partea dreaptă, îl auzi pe Harry spunând.

Vocea lui suna blând şi cald în urechea ei, alunecând prin ea ca o mângâiere ciudată, făcând-o să se înfioare. Îi venea să se lase pe spate, să simtă aerul care-i înconjura trupul, dar totuşi…

Păşi în faţă. Astea nu erau gânduri sigure. Nu în mijlocul unei încăperi înţesate. Şi categoric, nu cu Sir Harry Valentine.

— Eu cred că ar trebui să aşteptaţi aici. Să vină el la dumneavoastră, spuse Harry.

Olivia încuviinţă din cap.

— Nu cred că o să mă vadă.

— O să vă vadă. În curând.

Într-un fel, cuvintele lui sunară ca un compliment şi îi veni să se întoarcă şi să-i zâmbească. Dar nu o făcu şi nici nu ştia de ce.

— O să mă duc la părinţii mei. Ar fi mai cum se cuvine decât... în fine, decât orice altceva am făcut în seara aceasta.

Şi Olivia se uită în sus la el – la Sir Harry Valentine, noul ei vecin şi incredibil, noul ei prieten.

— Vă mulţumesc pentru această minunată aventură.

Harry se înclină.

— Plăcerea a fost a mea.

Dar simţea că despărţirea fusese mult prea formală şi Olivia nu suporta să se despartă pe acest ton. Aşa încât îi zâmbi – cu zâmbetul ei adevărat, nu cel pe care şi-l lipea pe obraz pentru amabilităţile sociale şi întrebă:

— V-ar deranja foarte tare dacă mi-aş redeschide draperiile de la cameră? Este al naibii de întuneric în dormitorul meu.

Harry râse tare, cu suficient volum ca să atragă câteva priviri.

— O să mă spionaţi?

— Numai când veţi purta pălării caraghioase.

— Nu am decât una singură şi nu o port decât marţea.

Da, acesta părea modul perfect de a pune capăt întâlnirii. Ea făcu o mică reverenţă, îşi luă la revedere şi se îndepărtă în mulţime, înainte ca vreunul dintre ei să mai apuce să spună ceva.

*

Nu trecură cinci minute de când Olivia îşi localizase părinţii, că Prinţul Alexei Gomarovski al Rusiei o localiză pe ea.

Era, trebuia să recunoască, un bărbat extrem de atrăgător. Foarte chipeş, într-un fel rece, slavic, cu ochi albaştri ca gheaţa şi cu părul exact de culoarea părului ei. Ceea ce era chiar remarcabil; nu vezi prea des un

asemenea blond la un bărbat matur. Îl făcea să se distingă în mulţime.

Ei bine, asta şi enorma suită care îl urma, se aflau aici. Palatele din Europa puteau fi periculoase, îi spusese prinţul. Un om cu renumele lui nu putea călători fără gardă.

Olivia stătea în picioare între părinţii ei şi urmărea mulţimea care se dădea deoparte ca să-i facă loc prinţului. Acesta se opri drept în faţa ei, lovindu-şi călcâiele în ciudata modă militară. Ţinuta lui era uluitor de dreapta şi Olivia avu bizara imagine că peste mulţi ani de acum înainte, când nu-şi va mai putea aminti detaliile chipului său, îşi va aminti felul în care se ţinea, înalt şi mândru şi corect.

Se întreba dacă luase parte la război. Harry luase parte, iar dacă da, prinţul trebuie să fi fost pe continent cu armata rusă, nu?

Nu că asta ar fi contat.

Prinţul îşi întoarse o idee capul într-o parte şi zâmbi, cu buzele strânse, ceea ce nu era chiar atât de neprietenos cât de condescendent.

Sau poate că era doar o diferenţă de cultură. Ştia că nu trebuia să se grăbească să judece. Poate că oamenii zâmbeau altfel în Rusia. Şi chiar dacă nu – el avea sânge regesc. Greu de crezut că un prinţ îşi putea dezvălui sufletul în faţa atâtor oameni. Poate că era un bărbat amabil, continuu neînţeles. Ce viaţă singuratică trebuia să aibă.

Olivia detesta asta.

Prinţul spuse, în limba engleză, cu un accent destul de moderat:

— Lady Olivia. Sunt profund încântat să vă revăd în seara aceasta.

Olivia se aplecă într-o reverenţă potrivită – mai adâncă decât ar fi făcut în mod normal într-o astfel de ocazie, dar nu într-atât încât să pară slugarnică şi deplasată.

— Înălţimea Voastră, spuse ea încet.

Când se ridică, el îi luă mâna şi depuse o sărutare ca

o mângâiere de fulg, pe degetele ei. Aerul scârţia de şoapte în jurul lor şi Olivia era neplăcut de conştientă de faptul că se afla în centrul atenţiei. De parcă toată lumea din sală se dăduse un pas înapoi, creând în jurul lor un şanţ de pustiu – ca să vadă mai bine desfăşurarea dramei.

Prinţul îi eliberă încet mâna, apoi spuse cu vocea joasă, ca un murmur:

— Sunteţi, ştiţi, cea mai adorabilă femeie de aici.

— Vă mulţumesc, înălţimea Voastră. Îmi faceţi o mare onoare.

— Nu fac decât să spun adevărul. Sunteţi întruchiparea frumuseţii.

Olivia zâmbi şi încercă să fie statuia drăgălaşă a ceea ce voia el să fie. Nu prea ştia cum trebuia să reacţioneze la repetatele lui complimente. Încercă să şi-l imagineze pe Sir Harry folosind acest limbaj exuberant. Probabil că ar izbucni în râs, încercând doar să pronunţe prima propoziţie.

— Îmi zâmbiţi, Lady Olivia, spuse prinţul.

Se gândi repede – foarte repede.

— Este doar bucuria complimentelor înălţimii Voastre.

Dumnezeule, dacă ar auzi-o Winston, s-ar tăvăli pe jos de râs. Miranda, la fel.

Dar prinţul o aprobă, pentru că ochii i se aprinseră de căldură şi îi întinse braţul.

— Veniţi să ne plimbăm prin sala de bal, *milaya.* Poate că vom dansa.

Olivia nu avu altă alegere decât să-şi aşeze braţul pe braţul lui. Purta o uniformă oficială, de un stacojiu închis, cu patru butoni de aur pe fiecare mânecă. Ţesătura de lână zgâria şi Olivia nu se putea gândi decât cât de cumplit de cald trebuia să-i fie, în sala plină de lume. Dar prinţul nu arăta nici urmă de disconfort. Părea chiar că radiază o oarecare răceală, ca şi cum s-ar fi aflat acolo ca să fie admirat, dar nu atins.

Prinţul ştia că toată lumea îl urmărea. Probabil că era obişnuit cu o asemenea atenţie. Olivia se întrebă dacă el şi dădea seama cât de neplăcut se simţea ea în acest tablou. Şi era obişnuită să ştie ochii aţintiţi asupra ei. Ştia că era

populară; ştia că celelalte tinere se uitau la ea ca la un arbitru al modei şi al stilului. Dar asta – asta era cu totul altceva.

— Îmi place vremea din Anglia, spuse prinţul în timp ce dădeau un colţ. Olivia constată că trebuia să se concentreze asupra ţinutei ei, să rămână în poziţia corectă alături de el. Fiecare pas era atent măsurat, fiecare zgomot de pas, extrem de precis, toc şi vârf în exact aceeaşi mişcare, de fiecare dată.

— Spuneţi-mi, este mereu atât de cald aici, în această perioadă a anului?

— Am avut mai mult soare ca de obicei. În Rusia este foarte frig?

— Da. Este… cum spuneţi voi… Prinţul se opri şi o foarte scurtă clipă Olivia văzu pe faţa lui lupta, în încercarea de a găsi cuvintele corecte. Buzele i se presară una de alta, a iritare, apoi o întrebă:

— Vorbiţi franceza?

— Mă tem că foarte prost.

Prinţul păru vag agasat de deficienţa ei.

— Păcat. Eu sunt mai…

— Fluent? se oferi ea.

— Da. În Rusia se vorbeşte mai ales limba franceză. Unii o vorbesc chiar mai mult decât rusa.

Oliviei i se păru foarte intrigant acest lucru, dar consideră nepoliticos să comenteze.

— Aţi primit invitaţia mea, în după-amiaza aceasta?

— Da, am primit-o. Sunt onorată să o accept.

Nu era onorată. Mă rog, onorată, poate, dar cu siguranţă nu încântată. Cum era de aşteptat, mama ei insistase să o accepte şi Olivia petrecuse deja trei ore în probe de urgenţă, pentru noua ţinută. Trebuia să fie din mătase de un albastru de gheaţă, exact aceeaşi culoare, îşi dădu Olivia brusc seama, ca aceea a ochilor Prinţului Alexei.

Spera că el nu-şi va imagina că o făcuse intenţionat.

— Cât intenţionaţi să staţi la Londra? îl întrebă ea, sperând că sunase mai mult curioasă decât disperată.

— Nu ştiu. Depinde de… de multe lucruri.

Cum prinţul nu părea dispus să-şi extindă comentariul criptic, Olivia zâmbi – nu zâmbetul ei, era prea tensionată pentru asta. Dar el nu o cunoştea prea bine ca să citească prin zâmbetul ei de societate. Şi Olivia spuse, cu amabilitate:

— Sper să vă placă şederea, indiferent cât de lungă alegeţi să fie.

Prinţul încuviinţă regal din cap, declinând orice comentariu.

Dădură roată unui alt colţ. Olivia îşi putea vedea acum părinţii, în acelaşi loc. O urmăreau, la fel ca toţi ceilalţi. Până şi dansul se oprise. Oamenii vorbeau, dar cu glas scăzut. Parcă erau nişte insecte zumzăitoare.

Doamne, cât îşi dorea să plece acasă. Prinţul putea fi un bărbat absolut plăcut. De fapt, spera să fie aşa. Asta ar fi făcut povestea cu atât mai frumoasă – dacă ar fi fost o persoană simpatică, prinsă în închisoarea formalismului şi a tradiţiei. Şi dacă el *ar fi fost* perfect de cumsecade, atunci ea ar fi fost perfect de fericită să facă cunoştinţă cu el şi să stea de vorbă cu el, dar nu, Dumnezeule, în felul acesta, în faţa întregii *societăţi*, cu sute de perechi deochi urmărind-o clipă de clipă.

Ce s-ar întâmpla dacă ar face un pas greşit? Dacă s-ar împiedica în timp ce dădeau ocol colţului sălii? Ar putea-o face uşor – doar cu o mică pendulare. Sau, cel mai rău, s-ar putea întinde pe jos, într-o grămadă nebună. Da, ar fi un spectacol.

Sau spectaculos de cumplit. Şi de fapt nu conta, pentru că oricum nu avea curajul să o facă.

Încă doar câteva minute, îşi spuse. Se aflau pe ultima latură. Va fi returnată părinţilor ei. Sau poate că va trebui să danseze, dar nici asta nu ar fi atât de cumplit. Cu siguranţă că nu vor fi singuri pe ring. Ar fi mult prea evident, chiar şi pentru mulţimea asta.

Încă doar câteva minute şi se va termina totul.

*

Harry urmărea cuplul auriu cât de aproape putea, dar decizia prinţului de a da ocol sălii îi făcuse misiunea cu atât mai dificilă. Nu era imperativ să rămână aproape de ei; prinţul sigur că nu avea de gând să facă sau să spună ceva relevant pentru Cancelaria de Război. Doar că Harry nu era dispus să o scape din ochi pe Olivia.

Asta poate doar pentru faptul că Winthrop fusese suspicios, dar lui Harry îi displăcuse prinţul de la prima vedere. Nu-i plăcea ţinuta lui mândră, chiar dacă proprii lui ani în armată îl lăsaseră şi pe el cu umeri remarcabil de drepţi. Nu-i plăceau ochii prinţului şi nici felul în care şi-i micşora de câte ori se întâlnea cu cineva. Şi nu-i plăcea felul în care îşi mişca gura când vorbea, cu buza de sus curbată într-un mârâit perpetuu.

Harry mai întâlnise oameni ca prinţul. Nu de sânge regesc, adevărat, dar mari duci şi alţii la fel, fălindu-se prin Europa ca şi cum le-ar fi aparţinut.

Ceea ce era adevărat, dar tot o adunătură de proşti erau, în opinia lui.

— Ah, aici erai? Te-ai şi plictisit?

Era Sebastian, în mână cu o cupă aproape goală de şampanie. Harry nu o scăpa pe Olivia din ochi.

— Nu.

— Interesant, spuse încet Seb. Îşi termină şampania, puse paharul pe o măsuţă alăturată, apoi se aplecă spre Harry.

— După cine ne uităm?

— După nimeni.

— Nu. Am greşit. *La* cine ne uităm?

— La nimeni, spuse Harry făcând o jumătate de pas înapoi, încercând să vadă pe după extrem de voinicul conte care tocmai îi blocase vederea.

— Ah. Văd că mă ignoraţi, Sir Harry… din ce motiv, oare?

— Nu te ignor.

— Şi totuşi nu te uiţi la mine.

Harry trebui să se recunoască înfrânt. Sebastian era

diabolic de tenace şi de două ori mai enervant. Se uită drept în ochii vărului său.

— Te-am mai văzut.

— Şi totuşi mie-mi face tot timpul plăcere să fiu privit. Pierde mult cine nu se uită la mine, spuse Sebastian oferindu-i un zâmbet enervant.

— Eşti gata de plecare?

— Nu, încă.

Seb ridică din sprâncene.

— Vorbeşti serios?

— Mă distrez, spuse Harry.

— Te distrezi. La un bal.

— Tu reuşeşti asta.

— Da, dar eu sunt eu. Tu eşti tu. Ţie nu-ţi plac chestiile astea.

Harry o întrezări pe Olivia cu colţul ochiului. Olivia îl văzu. Apoi se uită în ochii lui şi apoi, simultan, amândoi se uitară în altă parte. Ea trebuia să se ocupe de prinţ iar el de Sebastian, care se dovedise a fi o pacoste mai mare ca de obicei.

— Ai schimbat acum priviri cu Lady Olivia? întrebă Sebastian.

— Nu.

Harry nu era un mincinos patentat, dar dacă se rezuma la monosilabe, se descurca binişor.

Sebastian îşi frecă mâinile.

— Seara asta începe să devină interesantă.

Harry îl ignoră. Sau cel puţin încercă să o facă.

— Oamenii au şi început să-i spună Prinţesa Olivia, continuă Sebastian.

— Cine sunt „oamenii”, mă rog? „Oamenii” spun că mi-am ucis logodnica, spuse Harry întorcându-se în loc, să-l privească în faţă pe Sebastian.

Sebastian clipi des.

— Când te-ai logodit?

Harry spuse răstit:

— Rămâne cum am spus. Iar ea nu o să se mărite cu idiotul ăla…

— Pari aproape gelos.

— Nu fi caraghios.

Sebastian zâmbi, cunoscător.

— Mi s-a părut că te-am văzut mai devreme cu ea.

Harry nu se obosi să nege.

— Am purtat o conversaţie politicoasă. Este vecina mea. Nu-mi spui tu întotdeauna să fiu mai sociabil?

— Deci aţi reglat toată povestea aia cu te-spiona-de-la-fereastra-dormitorului-ei?

— A fost o neînţelegere.

— Hmmm.

Harry deveni dintr-odată alert. Ori de câte ori Sebastian părea că se gândeşte – gândul acela vreau-să-pun-ceva-afurisit-la-cale, nu un gând amabil şi grijuliu – era momentul să fie atent.

— Aş vrea să-l cunosc pe prinţ, spuse Sebastian.

— Dumnezeule Mare. Ce ai de gând?

Sebastian îşi frecă bărbia.

— Nu sunt foarte sigur. Dar sunt convins că o să ştiu exact, la momentul potrivit.

— Adică vrei să te decizi pe parcurs?

— De obicei funcţionează foarte bine.

Harry ştia că nu avea cum să-l oprească.

— Ascultă-mă, sâsâi el apucându-l de braţ cu destulă insistenţă ca să-i atragă atenţia. Harry nu-i putea spune nimic despre misiunea lui, dar Seb trebuia să ştie că aici era vorba de ceva mai mult decât atracţia lui pentru Lady Olivia. Altfel ar putea strica totul, cu o simplă referire la Grandmère Olga.

Îi spuse, cu voce joasă:

— În seara asta *nu* o să vorbesc ruseşte cu prinţul. Şi nici tu.

E drept, Sebastian vorbea fluent rusa.

Harry îl privi intens.

— Înţelegi?

Seb îl fixă cu privirea, apoi încuviinţă din cap – o dată. Cu o gravitate pe care rareori le permitea altora să i-o vadă. După care, făcându-i cu ochiul, gravitatea dispăru şi

el îşi reluă aerul degajat, cu zâmbetul acela într-o parte.

Harry se dădu înapoi, reluându-şi urmărirea. Olivia şi prinţul terminaseră trei pătrimi din plimbarea lor oficială şi se îndreptau acum direct spre ei. Mulţimea de participanţi se dădea la o parte din drumul lor, ca mărgelele de ulei pe apă şi Sebastian rămase liniştit, frecându-şi doar degetele mâinii stângi, cu degetul mare peste celălalt.

Se gândea. Seb făcea întotdeauna aşa, când se gândea.

Şi apoi, cu o cronometrare atât de perfectă încât nimeni nu ar fi putut crede vreodată că nu a fost un accident, Sebastian înşfăcă un alt pahar cu şampanie de pe tava de argint a unui valet în trecere, îşi dădu capul pe spate ca să soarbă şi atunci…

Harry nu pricepea cum de reuşise, dar totul era pe jos – un zgomot de spart, cioburi de sticlă şi şampanie înspumată pe parchet.

Olivia sări în spate; tivul rochiei ei era stropit.

Prinţul părea furios.

Harry nu spuse nimic.

Şi atunci Sebastian zâmbi.

CAPITOLUL ZECE

— Lady Olivia! Îmi pare atât de rău. Vă rog să-mi acceptaţi scuzele. Ce stângăcie din partea mea.

— Într-adevăr, spuse ea scuturându-şi discret un picior, apoi pe celălalt. Nu face nimic. Doar puţină şampanie, mai adăugă ea şi îi zâmbi, acel zâmbet liniştitor, de nu-este-nici-o-problemă. Am auzit că face bine la piele.

Olivia nu auzise nimic de genul acesta, dar ce altceva putea spune? Nu era genul lui Sebastian Grey să fie atât de stângaci şi zău aşa, nu erau decât câţiva stropi pe pantofiorii ei. Totuşi, lângă ea, prinţul clocotea de furie. Putea simţi asta din postura lui. El fusese stropit mai mult decât ea deşi, sincer vorbind, stropii aterizaseră doar pe

cizmele lui şi nu auzise ea că unii bărbaţi îşi spălau cizmele cu şampanie?

Oricum, indiferent ce anume bombănise prinţul în rusă, simţea ea că nu erau complimente.

— La piele? Adevărat? întrebă Sebastian, dovedind un interes pe care ea era cât se poate de sigură că de fapt nu îl avea. Nu am mai auzit asta. Este fascinant.

— Am aflat într-un magazin de pantofi pentru doamne, minţi ea.

— Lady Olivia, vreţi să mă prezentaţi prietenului dumneavoastră? spuse Prinţul Alexei aspru.

— Si… sigur, se bâlbâi Olivia, surprinsă de cererea acestuia. Nu se dovedise interesat să cunoască multă lume în Londra exceptând ducii, pe cei cu sânge regesc şi, da, pe ea. Poate că nu era chiar atât de superior de mândru pe cât credea ea.

— Înălţimea Voastră, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Sebastian Grey. Prinţul Alexei Gomarovski, din Rusia.

Cei doi bărbaţi îşi făcură plecăciunile, a lui Sebastian considerabil mai adâncă decât a prinţului, atât de superficială încât era aproape nepoliticoasă.

Odată terminate plecăciunile, Sebastian spuse:

— Lady Olivia, l-aţi cunoscut pe vărul meu, Sir Harry Valentine?

Buzele Oliviei se îndepărtară a surpriză. Ce punea la cale?

— Lady Olivia, spuse Harry, venind brusc în faţa ei. Ochii li se întâlniră şi Olivia citi într-ai lui o flacără pe care nu o putea identifica. Scânteie prin trupul ei, făcând-o să se înfioare. Apoi dispăru, ca şi cum nu ar fi fost nimic mai mult decât nişte simple cunoştinţe. Harry o salută cu o graţioasă înclinare a capului şi apoi îi spuse vărului său:

— Ne-am cunoscut deja.

— Ah, da, desigur, uitasem. Sunteţi vecini, spuse Sebastian.

— Înălţimea Voastră, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Sir Harry Valentine. Locuieşte chiar la sud de mine.

— Desigur, spuse prinţul după care, în timp ce Harry se înclina, i se adresă într-o rusească rapidă unuia dintre însoţitorii lui.

— Aţi stat împreună de vorbă ceva mai devreme, în seara aceasta, spuse prinţul.

Olivia încremeni. Nu-şi dăduse seama că prinţul o urmărise. Şi nici nu ştia prea bine de ce o preocupa lucrul acesta. Şi spuse, pentru că nu avea niciun motiv să nege:

— Da. Îl număr pe Sir Harry printre numeroasele mele cunoştinţe.

— Lucru pentru care vă sunt atât de recunoscător, spuse Harry. Era ceva în vocea lui în totală nepotrivire cu gentileţea vorbelor. Ciudat de nemişcat, îl fixase cu privirea pe prinţ tot timpul cât a vorbit.

Acesta răspunse, neluându-şi nici el privirea de la Harry:

— Da. Aşa şi ar trebui, nu?

Olivia se uită la Harry, apoi la prinţ, apoi din nou la Harry care continua să se uite în ochii prinţului, spunând:

— Aşa ar trebui.

Interveni Sebastian.

— Este o petrecere frumoasă, nu? Lady Mottram s-a depăşit pe sine, anul acesta.

Olivia aproape că izbucni într-un chicot neadecvat. Era ceva în comportamentul lui – atât de excesiv de vesel – care ar fi trebuit să taie ca un cuţit tensiunea instaurată. Dar nu o tăie. Harry îl observa pe prinţ cu o rece rezervă iar prinţul – îl observa pe Harry cu un dispreţ glacial.

— Este cumva răcoare aici? întrebă ea, pe nimeni în particular.

— Puţin, răspunse Sebastian. De vreme ce se părea că erau singurii care vorbeau.

— De multe ori m-am gândit că este greu să fii femeie, cu toate rochiile astea vaporoase, lipsite de substanţă.

Rochia Oliviei era din catifea, dar cu mâneci scurte şi pielea de pe braţe i se făcuse ca de găină.

— Da, răspunse ea, pentru că nimeni altcineva nu mai

vorbea. Apoi îşi dădu seama că nu mai avea nimic de spus despre asta, aşa încât îşi drese glasul şi zâmbi, mai întâi către Harry, apoi către prinţ, care continuau să nu se uite la ea, apoi celor din spatele lor, care *toţi* se uitau la ea, deşi se prefăceau că nu.

— Sunteţi unul dintre nenumăraţii admiratori ai lui Lady Olivia? îl întrebă Prinţul Alexei pe Harry.

Olivia se întoarse spre Harry cu ochi mari. Ce Dumnezeule ar putea el răspunde, la o întrebare atât de directă?

— Toată Londra o admiră pe Lady Olivia, replică Harry cu dibăcie.

— Este una dintre doamnele noastre cele mai admirate, adăugă Sebastian.

Poate că Olivia ar fi trebuit să spună ceva plăcut şi modest în urma unor asemenea aprecieri, doar că totul părea atât de ciudat de bizar – prea cumplit de bizar – aşa încât nu spuse nimic.

Ei nu discutau despre ea. Îi pronunţau numele şi îi făceau complimente, dar totul făcea parte dintr-un ciudat şi stupid dans al dominării.

Ar fi fost flatant dacă nu ar fi făcut-o să se simtă atât de prost.

— Aud cumva muzică? Poate că o să reînceapă în curând dansul. Dumneavoastră dansaţi în Rusia? spuse Sebastian.

Prinţul îi aruncă o privire de gheaţă.

— Aţi spus ceva?

Sebastian se corectă, deşi nu părea din cale afară de penitent:

— Înălţimea Voastră, dumneavoastră dansaţi în Rusia?

— Desigur, spuse prinţul muşcător.

— Nu în toate societăţile se obişnuieşte, reflectă Sebastian.

Olivia nu ştia dacă era adevărat sau nu. Înclina mai curând spre nu.

— Ce vă aduce la Londra, Înălţimea Voastră? întrebă

Harry intrând pentru prima oară în conversaţie. Răspunsese la întrebări, dar nimic mai mult. În rest, rămăsese observator.

Prinţul îl privi cu duritate, dar era greu de spus dacă apreciase întrebarea drept impertinentă.

— Îmi vizitez vărul. Este ambasadorul nostru.

— Ah… Nu am făcut cunoştinţă cu el.

— Fireşte că nu.

Era o insultă, clară şi directă, dar Harry nu păru câtuşi de puţin afectat.

— Am întâlnit mulţi ruşi cât timp am fost în serviciul Majestăţii Sale. Compatrioţii dumneavoastră sunt cât se poate de respectabili.

Prinţul primi complimentul cu o scurtă înclinare a capului.

— Nu l-am fi putut înfrânge pe Napoleon dacă nu ar fi fost ţarul dumneavoastră. Şi ţara dumneavoastră, continuă Harry.

În sfârşit, Prinţul Alexei îl privi în ochi.

— Mă întreb dacă lui Napoleon nu i-ar fi fost mai bine dacă în anul acela iarna nu ar fi venit atât de devreme. A fost brutal, continuă Harry.

— Poate, pentru cei slabi, răspunse prinţul.

Harry se întrebă cu glas tare:

— Câţi francezi au pierit în timpul retragerii? Nu-mi pot aminti. Tu îţi aminteşti? întrebă el întorcându-se spre Sebastian.

— Peste nouăzeci la sută, spuse Olivia înainte de a-şi da seama că poate nu ar fi trebuit să intervină.

Toţi trei bărbaţii se uitară la ea. Nu existau grade diferite de surpriză; toţi trei rămăseseră aproape înmărmuriţi.

— Îmi place să citesc ziarele, spuse ea simplu.

Tăcerea care urmă îi spuse că aceasta nu era o explicaţie suficientă, aşa încât adăugă:

— Sunt convinsă că presa nu a relatat majoritatea detaliilor, dar oricum, a fost fascinant. Şi foarte trist, desigur.

Olivia se întoarse apoi spre prinţul Alexei şi îl întrebă:

— Aţi fost acolo?

Prinţul răspunse brusc:

— Nu. Marşul era îndreptat asupra Moscovei, casa mea se află în Nijnîi. Şi nu aveam vârsta să intru în serviciul militar.

Olivia se întoarse spre Harry.

— Dumneavoastră eraţi în armată, pe atunci?

El încuviinţă din cap, făcând semn spre Sebastian.

— Amândoi tocmai intrasem în armată. Am fost în Spania, sub Wellington.

— Nu am ştiut că aţi servit împreună, spuse Olivia.

— Regimentul 18 Husari, spuse Sebastian, în glas cu nedisimulată mândrie.

Urmă o tăcere stânjenitoare, aşa încât Olivia spuse:

— Ce impresionant.

Părea să fie exact ce aşteptau de la ea să spună şi Olivia înţelesese de mult deja că în momente ca acesta conta să faci ce era de aşteptat.

— Nu spunea oare Napoleon că era surprins dacă vreun husar ajungea la treizeci de ani? spuse prinţul încet, apoi, întorcându-se spre Olivia: au ei o reputaţie pentru… cum spuneţi voi…

Şi îşi mişcă degetele circular în dreptul feţei, ca şi cum ar fi vrut să-şi trezească memoria.

— Ah, da, nesocotinţă, asta este, spuse el, continuând: este mare păcat. Se spune despre ei că sunt foarte curajoşi, dar cel mai adesea – şi făcu un semn dintr-o parte într-alta a gâtului – sunt ucişi.

Se uită apoi la Harry şi la Sebastian (dar mai ales la Harry) şi le zâmbi cu blândeţe.

— Aţi constatat să fie adevărat asta? întrebă el – încet, înţepător.

— Nu, spuse Harry.

Nici mai mult nici mai puţin, doar *nu.*

Ochii Oliviei alergau de la unul la celălalt. Orice altceva ar fi spus Harry – un protest, o remarcă sarcastică – nu l-ar fi putut irita mai mult pe prinţ.

— Aud oare muzică? întrebă Olivia. Dar nimeni nu-i dădu atenţie.

— Ce vârstă aveţi, Sir Harry? întrebă prinţul.

— Ce vârstă aveţi dumneavoastră?

Olivia înghiţi nervos. Asta nu era o întrebare potrivită pentru un prinţ. Şi *ştia* că nici tonul nu fusese potrivit, încercă să schimbe o privire îngrijorată cu Sebastian, dar acesta îi urmărea pe cei doi bărbaţi.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, spuse Alexei pe un ton periculos şi, în spatele lui, garda de corp făcu o mişcare ameninţătoare.

— Douăzeci şi opt de ani, spuse Harry, apoi, cu o pauză suficient de lungă să se înţeleagă clar că ideea îi venise mai târziu, adăugă:

— Înălţimea Voastră.

Gura Prinţului Alexei se deschise într-un zâmbet minuscul.

— Mai avem deci doi ani ca să adeverim predicţia lui Napoleon, nu?

— Numai dacă plănuiţi să declaraţi război Angliei. Altfel, eu m-am retras din cavalerie, spuse Harry pe un ton degajat.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul pentru ceea ce părea a fi o eternitate când, brusc, Prinţul Alexei izbucni în râs.

— Mă amuzaţi, Sir Harry, spuse el, dar muşcătura din vocea lui contrazicea cuvintele. Noi doi ar trebui să ne mai duelăm.

Harry înclină politicos din cap, cu toată deferenţa cuvenită.

Prinţul îşi puse mâna peste cea a Oliviei, care încă se mai odihnea pe braţul lui.

— Dar asta va trebui să mai aştepte. După ce voi fi dansat cu Lady Olivia, spuse el, oferindu-i lui Harry un zâmbet victorios.

*

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Olivia era epuizată. Nu se întorsese acasă de la balul Mottram decât abia pe la patru dimineaţa, apoi mama ei refuzase să o lase să doarmă târziu, târând-o în Bond Street pentru ultimele probe la ţinuta de prezentare în faţa prinţului. Apoi fireşte, nu a existat un somn de după-amiază pentru cei extenuaţi, pentru că trebuia să plece ca să fie prezentată, ceea ce i se părea un nonsens, de vreme ce îşi petrecuse cea mai mare parte a serii precedente în compania prinţului.

Oare oamenii nu erau „prezentaţi" cuiva pe care nu-l *cunoscuseră* până atunci?

Împreună cu părinţii ei, Olivia a plecat la reşedinţa Prinţului Alexei, un set de apartamente din locuinţa ambasadorului. Totul a fost teribil de grandios, teribil de formal şi, sincer, teribil de plictisitor. Rochia ei, care necesitase un corset care ar fi fost mult mai potrivit în secolul trecut, era neconfortabilă şi prea călduroasă – exceptând braţele, care erau goale şi-i îngheţau.

Se pare că ruşii nu credeau în încălzirea locuinţelor.

Întregul calvar a durat trei ore, în care timp tatăl ei a băut câteva cupe de spirt curat, care-l făcuseră extrem de somnoros. Prinţul îi oferise şi ei un pahar, dar tatăl ei care gustase deja dintr-al lui, i l-a smuls repede din mână.

Olivia ar fi trebuit să iasă şi în seara aceasta – Lady Bridgerton găzduia o mică soirée – dar a invocat epuizarea şi, spre surprinderea ei, mama ei nu a mai insistat. Olivia a presupus că era şi ea obosită. Iar cât despre tatăl ei, nici nu se punea problema că ar mai fi putut ieşi.

Cină în camera ei (după un pui de somn, o baie şi un alt, scurt, pui de somn) şi plănuia să citească ziarul în pat, dar în timp ce se întindea după el, văzu, pe noptieră, cartea *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun.*

Era atât de ciudat, îşi spuse ea luând cărticica subţire. De ce să-i fi dat Sir Harry o astfel de carte? Oare spunea ceva despre ea cartea asta, de l-a făcut pe Sir Harry să-şi imagineze că o să-i placă?

Răsfoi cartea, citind ici, colo, câte un pasaj. I se părea puţin cam frivolă. Însemna asta oare că el o credea *frivola*?

Se uită la fereasta mascată de draperiile trase strâns peste noapte. Oare încă o mai credea frivolă? Acum că o cunoştea cu adevărat?

Se întoarse la cartea din mâinile ei. Oare ar mai alege-o drept cadou, acum că o cunoştea? Un roman gotic strălucitor, aşa îl descrisese el.

Oare asta gândea despre ea?

Închise cu zgomot cartea, apoi o aşează în poală, cu cotorul în jos.

— Unu, doi, trei, spuse ea retrăgându-şi repede mâinile, ca să o lase pe *Domnişoara Butterworth* să se deschidă la ce pagină voia ea.

Căzu pe o parte.

— Carte idioată, mormăi ea încercând încă o dată. Pentru că, sincer, nu era într-atât de interesată încât să aleagă singură o pagină.

Cartea căzu din nou pe aceeaşi parte.

— Ah, este caraghios.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Una peste alta, Harry era gata să spună că avusese o zi de lucru decentă.

Într-o zi normală ar fi tradus de două ori pe cât reuşise astăzi, poate chiar mai mult, dar fusese cu gândurile aiurea.

Se pomenea uitându-se în sus la fereastra Oliviei, deşi ştia că ea nu era acolo. Era ziua în care urma să meargă în vizită la prinţ. La ora trei după-amiază. Ceea ce însemna că plecase poate de acasă puţin înainte de două. Reşedinţa ambasadorului Rusiei nu era foarte departe, dar contele şi contesa nu ar fi riscat să întârzie. Era întotdeauna trafic, sau îşi puteau pierde o roată sau cine ştie ce ştrengar al străzii putea ţâşni în drum… Nimeni cu puţină prudenţă nu ar fi plecat de acasă fără să-şi ia un timp pentru eventuale întârzieri.

Olivia va fi fost probabil blocată acolo vreo două ore. Posibil trei; nimeni nu se pricepea mai bine să tragă de timp, ca ruşii. Apoi, o jumătate de oră să se întoarcă acasă şi…

Mă rog, acum era acasă, cu siguranţă. Doar dacă nu ieşise din nou undeva, dar nu observase plecând trăsura Rudland.

Nu că s-ar fi uitat. Dar draperiile lui erau deschise. Şi din poziţia asta putea vedea cea mai mică luminiţă strecurându-se din stradă. Şi fireşte, orice trăsură care ar fi trecut pe acolo.

Se îndreptă şi se întinse, ridicându-şi mâinile şi făcând cercuri cu capul, dintr-o parte într-alta. Plănuise să mai traducă o singură pagină în seara asta – ceasul de pe şemineu arăta abia nouă şi jumătate – dar acum avea nevoie să-şi mai pună puţin sângele în mişcare. Se ridică de la birou şi se duse la fereastră.

Şi iat-o acolo.

O fracţiune de secundă îngheţară amândoi, prinşi în clipa în care se întrebau – *Oare să mă prefac că nu văd?*

Şi Harry îşi spuse – *fireşte că nu.*

Şi flutură mâna spre ea. Ea îi zâmbi. Şi îi făcu înapoi cu mâna. Şi apoi…

Harry se pomeni privind plin de surprindere. Ea deschidea fereastra.

Aşa încât făcu şi el la fel.

— Ştiu că mi-aţi spus că nu aţi citit chestia asta – dar măcar aţi răsfoit-o? întrebă ea fără preambul.

— Bună seara. Cum l-aţi găsit pe prinţ?

Olivia scutură nerăbdătoare din cap.

— Cartea, Sir Harry, Aţi citit *ceva* din ea?

— Mă tem că nu. De ce?

Olivia ridică cartea cu amândouă mâinile în faţa capului ei, apoi o trase într-o parte pentru ca el să o poată vedea.

— E ridicolă.

El încuviinţă din cap.

— M-am gândit eu că ar putea fi aşa.

— Mama domnişoarei Butterworth a murit ciugulită de porumbei!

Harry se luptă cu un chicot de râs.

— Ştiţi, asta ar putea-o face considerabil mai interesantă pentru mine.

— Porumbei, Sir Harry! Porumbei!

Harry îi zâmbi. Se simţea puţin ca Romeo şi Julieta lui, minus familiile feudale şi otrava.

Şi porumbeii.

— Pe mine nu m-ar deranja partea asta. Pare plină de suspans, spuse el.

Olivia se încruntă la el, îşi înlătură de pe faţă o şuviţă de păr suflată de vânt şi spuse:

— Asta s-a întâmplat înainte de începutul cărţii. Dacă avem noroc, domnişoara Butterworth va fi şi ea ciugulită înainte de sfârşit.

— Deci aţi citit-o, da?

— Am răsfoit-o. Atâta tot. Începutul capitolului patru şi – se uită în jos, dând repede paginile – pagina o sută nouăzeci şi trei.

— V-aţi gândit vreodată să începeţi cu începutul?

Urmă o pauză. Una destul de lungă. După care, cu dispreţ:

— Nu-mi propusesem să o citesc.

— Pur şi simplu v-a prins, da?

— Nu! Câtuşi de puţin.

Olivia îşi încrucişă braţele şi mişcarea făcu să-i pice cartea. O clipă dispăru din vedere, apoi reapăru, cu *Domnişoara Butterworth* în mână.

— Era atât de enervantă încât nu m-am putut opri.

Harry se sprijini de tocul ferestrei, zâmbindu-i.

— Sună captivant.

— Este absurdă, asta este. Între Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun, eu îl salut pe baron.

— Ah, haideţi. Este un roman. Sigur că trebuie să-i ţineţi partea doamnei.

— Este o idioată.

Şi Olivia îşi coborî din nou privirea spre carte, răsfoind

paginile cu o remarcabilă viteză.

— Nu pot spune dacă baronul este şi ucigaş şi nebun, dar dacă este aşa, chiar sper că va reuşi.

— Asta nu o să se întâmple, îi spuse Harry.

— Ce vă face să credeţi asta?

Îşi trecu din nou mâna prin păr, încercând să şi-l îndepărteze de pe nas. Briza sufla tot mai tare şi Harry găsea totul foarte amuzant.

— Autorul este cumva o femeie? întrebă el.

Olivia confirmă din cap.

— Sarah Gorely. Nu am auzit niciodată de ea.

— Şi trebuie să fie o poveste de dragoste?

Olivia confirmă din nou din cap.

Harry îşi scutură capul.

— Ea n-o să-şi ucidă niciodată eroina.

Olivia îl privi lung, apoi întoarse paginile cărţii la sfârşit.

— Ah, nu faceţi asta. Stricaţi totul.

— Nu am de gând să o citesc. Şi ce pot strica eu?

— Aveţi încredere în mine. Când o poveste de dragoste este scrisă de un bărbat, eroina moare. Când scrie o femeie una, totul se termină curat şi dulce.

Olivia deschise gura ca şi cum nu ar fi fost sigură dacă să ia asta ca pe o ofensă. Harry încercă să nu zâmbească.

— Cum poate fi romantic dacă moare eroina? întrebă ea suspicioasă.

Harry ridică din umeri.

— Nu am spus că are sens, ci doar că acesta este adevărul.

Olivia nu ştia ce să răspundă la asta, iar Harry găsi ci era cât se poate de mulţumit doar să stea acolo şi să o privească uitându-se în jos la cartea din mâinile ei. Era înnebunitor de adorabilă stând acolo sus, la fereastră, chiar şi în halatul acela de un albastru atroce. Părul îi cădea pe spate într-o singură coadă groasă şi se întrebă de ce îşi dădea abia acum seama că întreaga scenă era nelalocul ei. Nu-i cunoscuse părinţii, dar nu-şi putea imagina că aceştia ar fi fost de acord cu pălăvrăgeala ei cu un bărbat

neînsurat, în întuneric, de la fereastră la fereastră.

În halat.

Dar se distra mult prea mult ca să îi pese, aşa încât decise că dacă nu începea ea să-şi facă probleme, atunci nu-şi va face nici el.

Olivia făcu ochii mici, apoi se uită din nou în carte, mişcându-şi tiptil degetele spre ultimele pagini.

— Nu faceţi asta, o preveni el.

— Vreau doar să văd dacă aveţi dreptate.

— Atunci începeţi cu începutul, spuse el, mai mult pentru că ştia că asta o va irita.

Olivia scoase un geamăt.

— Nu vreau să citesc toată cartea.

— De ce nu?

— Pentru că nu o să-mi placă şi o să fie doar pierdere de timp.

— Nu ştiţi dacă nu o să vă placă.

— Eu ştiu, spuse Olivia cu fermă convingere.

— De ce, nu vă place să citiţi? o întrebă el.

— Pentru asta, exclamă ea, scuturând-o puţin pe *Domnişoara Butterworth.* Este o prostie absolută. Dacă-mi daţi un ziar, ei bine, o să-l citesc. De fapt, asta şi fac. Fiecare cuvânt. În fiecare zi.

Harry era impresionat. Nu pentru că îşi închipuia că femeile *nu* citesc ziarele. El pur şi simplu nu se gândise la asta. Sigur, mama lui nu o făcuse niciodată iar dacă sora lui o făcea, nu-i dădea niciun indiciu, în scrisorile ei lunare.

— Citiţi cartea. Poate o să aveţi surpriza să vă placă, spuse el.

— De ce mă convingeţi să citesc ceva ce nici pe dumneavoastră nu vă interesează? îl întrebă ea, nu fără suspiciune.

— Pentru că... Dar se opri, pentru că nu ştia de ce o făcea. Doar că i-o dăduse. Şi că îi făcea plăcere să o tachineze cu ea.

— O să fac un târg cu dumneavoastră, Lady Olivia.

Olivia îşi lăsă puţin capul într-o parte, în aşteptare.

— Dacă o s-o citiţi – toată, de la început la sfârşit –

atunci o să fac şi eu la fel.

— O să citiţi *Domnişoara Butterworth şi Baronul Nebun*? întrebă ea îndoită.

— O s-o citesc. Imediat după ce o terminaţi dumneavoastră.

Olivia îl privi ca şi cum ar fi vrut să accepte şi chiar deschise gura să vorbească. Dar apoi îngheţă şi ochii i se micşorară ameninţători.

Asta, îşi aminti el, este o femeie cu doi fraţi. O să ştie cum să lupte. Necinstit.

— Eu cred că ar trebui să o citiţi *împreună* cu mine, spuse ea.

Propunerea ei îi declanşă lui Harry fel de fel de gânduri, majoritatea alimentate de obiceiul lui de a citi înainte de culcare.

Culcare.

— Mai cumpăraţi un exemplar, spuse ea.

Micuţul, adorabilul lui vis cu ochii deschişi pocni şi se dezintegră.

— Va trebui să comparăm notele. Va fi ca un fel de club de lectură. Unul din acele saloane literare, la care am refuzat întotdeauna să mă duc.

— Sunt flatat peste măsură.

— Aşa şi ar trebui. Nu am mai invitat niciodată pe nimeni să facem aşa ceva.

— Nu ştiu dacă mai au şi un alt exemplar, spuse el.

— O să vă găsesc eu unul. Aveţi încredere, *ştiu* cum să târguiesc, spuse ea cu un mic zâmbet de superioritate.

— De ce mi s-a făcut dintr-odată frică? spuse el încet.

— Poftim?

Se uită la ea şi spuse, mai tare:

— Mă îngroziţi.

Olivia păru încântată.

— Citiţi-mi un pasaj.

— Acum? Serios?

Harry se instală pe pervaz, sprijinindu-se de tocul ferestrei.

— Începutul, dacă sunteţi amabilă.

Olivia se uită câteva clipe în jos, la el, apoi ridică din umeri.

— Foarte bine. Să începem.

Îşi drese glasul.

— *„Era o noapte neagră şi vântoasă”.*

— Parcă am mai auzit asta înainte, comentă Harry.

— Mă întrerupeţi.

— Scuze. Continuaţi.

Se uită la el, apoi reluă:

„Era o noapte neagră şi vântoasă şi domnişoara Priscilla Butterworth ştia că ploaia va începe dintr-o clipă într-alta, revărsându-se în şuvoaie din ceruri, udând tot ce se afla în orizontul ei. Olivia îşi ridică privirea.

— Este cumplit. Şi nu sunt convinsă că autoarea a folosit corect cuvântul „orizont”.

— Merge, spuse Harry, deşi era de acord cu ea.

— Continuaţi.

Olivia dădu din cap dar se supuse. „*Desigur*, *era ferită de vreme în cămăruţa ei, dar cercevelele ferestrelor zornăiau atât de tare încât nu credea că va mai putea* adormi *în noaptea asta. Ghemuită în patul ei mic, rece...*” bla, bla, bla, staţi aşa. O să reiau când devine interesant.

— Nu puteţi face asta, o mustră el.

Olivia o ridică pe *Domnişoara Butterworth.*

— Eu ţin cartea.

— Aruncaţi-o, spuse el dintr-odată.

— Ce?

Harry sări de pe pervaz înapoi pe duşumea, scoţându-şi afară pe fereastră partea superioară a trupului.

— Aruncaţi-o.

Olivia părea îndoită.

— O s-o prindeţi?

Harry acceptă provocarea.

— Dacă dumneavoastră puteţi să o aruncaţi, atunci eu pot s-o prind.

— Ah, eu ştiu cum să arunc, ripostă ea vădit insultată.

Harry zâmbi cu superioritate.

— N-am mai întâlnit vreo fată care să ştie să arunce.

La asta, ea i-o aruncă şi numai datorită reflexelor lui iuţi, ascuţite în ani de zile pe câmpul de luptă, reuşi să ajungă în locul de unde să o poată prinde.

Şi o prinse. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne. Nu era sigur că ar mai fi putut trăi dacă rata.

— Data viitoare să încercaţi o aruncare mai blândă, mormăi el.

— Unde-ar mai fi distracţia, atunci?

Harry uită de *Romeo şi Julieta*. Asta era mult mai aproape de *Îmblânzirea Scorpiei.* Se uită în sus. Olivia îşi trăsese un scaun şi stătea acum aşezată în dreptul ferestrei, aşteptând cu o expresie de exagerată răbdare.

— Da, aici suntem, spuse el găsind locul unde se întrerupsese ea. *„Ghemuită în patul ei micuţ*, rece, *nu se putea opri să nu-şi rememoreze toate întâmplările care o aduseseră în acest punct negru, în această noapte neagră. Dar nu aici, dragă cititorule, începe cartea noastră”.*

— Urăsc când scriitorii fac asta, anunţă Olivia.

— Şşt. *„Trebuie să începem cu începutul, care nu este atunci când domnişoara Butterworth ajunge la Thimmerwall Hall şi nici măcar când ajunge la Fitzgerald Hall, casa ei înainte de Thimberwell Hall. Nu, trebuie să începem cu ziua în care s-a născut, într-o iesle*...

— O iesle! aproape că strigă Olivia.

Îi zâmbi.

— Am vrut doar să mă asigur că mă ascultaţi.

— Sunteţi un urâcios.

Harry chicoti şi citi mai departe: *„... ziua în care s-a născut*, *într-o căsuţă din Hampshire, înconjurată de trandafiri şi de fluturi*, *în ultima zi înainte ca orăşelul să fie devastat de variolă”.*

Harry îşi ridică privirea.

— Nu, nu vă opriţi. Abia începe să devină interesant. Ce fel de variolă credeţi că a fost?

— Sunteţi o fetişcană însetată de sânge, ştiaţi?

Olivia îşi lăsă capul pe o parte, într-un gest de recunoaştere.

— Sunt fascinată de molime. Întotdeauna am fost.

Harry parcurse repede pagina.

— Mă tem că sunteţi destinată dezamăgirii. Autoarea nu oferă descrieri medicale.

— Poate pe pagina următoare? întrebă ea plină de speranţă.

— Citesc mai departe, anunţă el. *„Epidemia i l-a luat pe mult iubitul ei tată; dar în mod miraculos i-a iertat pe mamă şi pe prunc. Deşi, printre cei pierduţi, se aflau bunica din partea tatălui, amândoi bunicii, trei mătuşi, doi unchi, o soră şi încă un văr.*

— Iar vă bateţi joc de mine, îl acuză.

— Nu-i adevărat! Jur, e totul aici. Ce epidemie a fost atunci în Hampshire! Dacă nu mi-aţi fi aruncat cartea, v-aţi fi putut convinge singură.

— Nimeni nu scrie atât de prost.

— Se pare totuşi că da.

— Nu ştiu cine este mai rău, autorul că scrie prostiile astea, sau noi că le citim.

— Eu unul mă distrez la nebunie, declară el. Şi chiar aşa era. Ce putea fi mai neobişnuit decât să stea aici, la fereastra lui, citindu-i un roman disperat de prost lui Lady Olivia Bevelstoke, cea mai râvnită tânără din *societate.* Dar briza era minunată şi el stătuse închis în casă toată ziua şi uneori, când se uita în sus, o vedea zâmbind. Nu la el, deşi mai făcea şi asta. Nu, zâmbetele care păreau să-l furnice erau acelea de pe chipul ei când nu ştia că era văzută, când pur şi simplu savura momentul, zâmbindu-i nopţii.

Nu era numai drăguţă, era frumoasă, cu genul acela de faţă care-i făcea pe bărbaţi să lăcrimeze: în formă de inimă, cu o piele perfectă, ca de porţelan. Şi ochii ei – femeile ar fi în stare să ucidă pentru nişte ochi de culoarea asta, acest uluitor albastru de floare de albăstrele.

Era frumoasă şi ştia asta, dar nu-şi mânuia frumuseţea ca pe o armă. Aceasta era pur şi simplu o parte din ce era ea, la fel de firească, de naturală.

Era frumoasă şi o dorea.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Sir Harry? îl strigă Olivia ridicându-se în picioare. Se aplecă peste pervaz, scrutând întunericul, uitându-se cum stătea la fereastra lui, o siluetă în lumina tremurătoare. Devenise atât de liniştit, aşa, dintr-odată.

Harry tresări la auzul vocii ei şi se uită în sus, dar nu chiar la ea.

— Scuzaţi-mă, spuse el încet şi se întoarse repede la carte, căutând locul unde rămăsese.

— Nu, nu, nu-i nimic, îl asigură ea. Chiar că arăta puţin ciudat, ca şi cum mâncase tocmai ceva ce nu-i priise.

— Sunteţi bine?

Se uită la ea şi atunci – era chiar imposibil de descris sau de înţeles – ce se petrecea. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi cu toate că era întuneric şi ea nu le putea distinge culoarea, ciocolatiul acela bogat, cald – ea ştiu. Şi le căzu pradă. Şi atunci, efectiv îşi pierdu răsuflarea. Pur şi simplu şi-o pierdu. Şi echilibrul. Se prăbuşi înapoi pe scaun şi rămase o clipă aşa, întrebându-se de ce îi bătea nebuneşte inima.

El nu făcuse decât să se uite la ea.

Şi ea… Şi ea…

Şi ea, leşinase.

Oh, cerule, o proastă, asta trebuia el să gândească despre ea. Niciodată până atunci nu mai leşinase în toată viaţa ei şi – şi, mă rog, nu chiar leşinase, dar asta era ce simţise, chestia aia ciudată, de plutire, bizară, iar acum el o să creadă că era ca toate doamnele acelea care trebuiau să care mereu după ele sticluţa cu oţet.

Era cu atât mai rău cu cât ea îşi pierduse jumătate din viaţă bătându-şi joc de doamnele acelea. Ah, nu, ah, nu. Se chinui să se ridice din nou în picioare şi-şi scoase capul pe fereastră.

— Sunt bine. Mi-am pierdut doar echilibrul, spuse ea.

Harry înclină încetişor din cap şi Olivia înţelese că nu era în totalitate cu ea. Gândurile lui erau departe, departe. Apoi, ca şi cum liniştea s-ar fi reîntors, el se uită în sus şi îşi ceru iertare.

— Căzusem pe gânduri. Este târziu.

— Este, şopti ea, deşi nu credea că trecuse cu mult de zece. Şi dintr-odată înţelese că nu va suporta ca el să-i spună noapte bună, că trebuia să o facă ea, prima. Pentru că… pentru că… în sfârşit, nu ştia ea prea bine de ce, ştia doar că aşa trebuia. Şi spuse repede:

— Voiam să vă spun că acum chiar trebuie să plec. Mă rog, nu *să plec,* presupun, pentru nu am unde să plec, de vreme ce sunt deja aici, în camera mea şi nu mă duc decât în patul meu, care este doar la câteva picioare de aici.

Îi zâmbi, ca şi cum asta ar fi putut anula nonsensurile rostite.

— Aşa cum spuneaţi, este târziu.

Harry dădu din nou din cap, încuviinţând.

Şi ea trebuia să mai spună ceva, de vreme ce el nu o făcea.

— Bine, noapte bună, atunci.

El îi întoarse urarea, dar cu o voce atât de scăzută încât aproape că nu îl auzi, citi mai mult pe buzele lui.

Şi din nou, ca adineauri când el se uitase în sus la ea, simţi. A început cu vârfurile degetelor, plutind în sus de-a lungul braţelor, până când se înfiora şi expiră puternic, ca şi cum ar fi putut elibera, odată cu răsuflarea, acel sentiment ciudat.

Dar acesta rămase cu ea, furnicându-i plămânii, dansând de-a lungul pielii.

Înnebunea. Asta trebuia să fie. Sau poate că era prea obosită. Prea tensionată după o zi cu un prinţ cu sânge regesc.

Intră în cameră, întinzându-se să închidă fereastra, când…

— Ah! Sir Harry! strigă ea scoţându-şi capul afară.

Acesta se uită în sus. Nu se mişcase din locul lui.

— Cartea. Este încă la dumneavoastră, spuse ea.

Se uitară deodată la distanţa dintre clădiri.

— Nu o să meargă să mi-o aruncaţi, nu-i aşa? spuse ea.

Harry scutură din cap şi zâmbi, doar o idee, ca şi cum ar fi ştiut că nu o s-o facă.

— Va trebui să vă fac mâine o vizită, să vi-o dau înapoi.

Şi din nou sentimentul acela care-i tăia respiraţia, straniu, spumant.

— Vă aştept, spuse ea, şi închise fereastra.

Şi trase draperiile.

Şi scoase un mic chiot, strângându-şi corpul cu braţele.

Ce seară perfectă a fost, până la urmă.

*

În după-amiaza următoare, Harry o luă sub braţ pe *Domnişoara Butterworth* şi se pregăti să facă extrem de scurtul drum spre salonul lui Lady Olivia. Distanţa era, îşi spuse el mergând, aproape aceeaşi pe orizontală ca şi pe verticală. Doisprezece paşi în jos, până la parterul lui, alţi şase până în stradă, opt în sus, până la intrarea din faţă a reşedinţei ei.

Data viitoare va număra şi paşii pe orizontală. Era interesant să compare distanţele.

Tocmai depăşise nebunia trecătoare a nopţii dinainte. Lady Olivia Bevelstoke era uluitor de frumoasă; nu era doar părerea lui, era un fapt acceptat. Orice bărbat ar fi dorit-o, mai ales unul care a trăit ca un călugăr în ultimele câteva luni.

Cheia pentru sănătatea lui mintală, încercă el să se convingă, era să-şi amintească *de ce anume* urca acum treptele de la intrarea casei ei. Cancelaria de Război. Prinţul. Securitatea naţională… Ea era misiunea lui. Winthrop nu îi ordonase să se insinueze în viaţa ei.

Nu, Winthrop îi *ordonase* să se insinueze în viaţa ei.

El urma doar ordinele, îşi spuse ridicând mâna spre ciocănelul de la uşă. O după-amiază cu Olivia. Pentru rege şi ţară.

Şi zău că era o privelişte mai plăcută decât contesa aceea rusă, cu toată votca ei.

Fiind atât de preocupat de datorie, oricine ar fi zis că intrând în salon şi văzând că Lady Olivia nu era singură, Harry ar fi fost încântat. Celălalt vizitator al ei, Prinţul Alexei al Rusiei, stătea acolo, în faţa ei, cu ţinuta lui incredibilă, mulţumit de sine.

Ar fi trebuit să-i pară bine. Dar nu, era enervat.

Zâmbindu-i larg când l-a văzut că intră pe uşă, Olivia spuse:

— Vi-l amintiţi pe Prinţul Alexei, da?

Cum să nu. La fel de bine cum şi-l amintea pe bodigardul lui, gigantul uriaş care stătea pleoştit într-un colţ.

Harry se întreba dacă tipul îl urma pe prinţ şi în dormitor. Asta ar fi trebuit să fie groaznic, pentru doamne.

— Ce aveţi în mână? îl întrebă prinţul.

— O carte, spuse Harry punând-o pe *Domnişoara Butterworth* pe o măsuţă. O carte pe care i-am promis-o lui Lady Olivia.

— Ce carte?

— Un roman stupid. Nu cred că o să-mi placă, dar mi-a fost recomandat de o prietenă, interveni Olivia.

Prinţul nu părea impresionat.

— Înălţimea Voastră, ce vă place să citiţi? îl întrebă ea.

— Lecturi străine dumneavoastră, spuse el pe un ton de concediere.

Harry o privea intens pe Olivia. Era bună la asta, la a se preface, în societate. Reuşise să-şi suprime repede scânteia de iritare din ochi, cu o expresie atât de perfect de plăcută şi de senină, care *trebuia* să fie sinceră.

Doar că el ştia că nu era.

— Şi totuşi mi-ar plăcea să aud despre preferinţele dumneavoastră în ce priveşte lectura. Îmi place să învăţ

despre alte culturi, spuse ea cordial.

Prinţul se întoarse spre ea şi făcând astfel, îi întoarse spatele lui Harry.

— Unul dintre strămoşii mei a fost un mare poet şi filosof. Prinţul Antioh Dimitrievici Cantemir.

Foarte interesant, îşi spuse Harry; se ştia bine (de către cei care cunoşteau cultura rusă) că acel Cantemir murise celibatar.

— Am mai citit recent toate fabulele lui Ivan Krîlov. Orice rus educat trebuie să facă asta.

— Şi noi avem asemenea scriitori. Shakespeare. Toată lumea îl citeşte pe Shakespeare. Cred că ar fi aproape nepatriotic să n-o faci, comentă Olivia.

Prinţul ridică din umeri. Aparent, asta fiind opinia lui despre Shakespeare.

— L-aţi citit pe Shakespeare? îl întrebă Olivia.

— Am citit ceva din el în franceză. Dar prefer să citesc în rusă. Literatura noastră este mult mai profundă decât a voastră.

— Eu am citit *Sărmana Liza,* spuse Harry, cu toate că ştia că trebuia să-şi ţină gura închisă. Dar prinţul acesta era un fund atât de pompos. Era greu să nu încerci să-l mai dezumfli puţin.

Prinţul Alexei se întoarse spre el cu nedisimulată surpriză.

— Nu am ştiut că *Bednaia Liza* a fost tradusă în engleză.

Nici Harry nu ştia; o citise în rusă, cu ani în urmă. Dar făcuse deja o greşeală în după-amiaza asta. Nu avea de gând să mai facă una, aşa încât spuse:

— Cred că mă gândesc la cartea care trebuie. Autorul este... ah, nu-mi vine acum... începe cu un Ka, parcă. Karmazanon?

— Karamzin, spuse aspru prinţul. Nikolai Karamzin.

— Da, el este. Biata ţărăncuţă, distrusă de un nobil, nu?

Prinţul încuviinţă din cap.

Harry ridică din umeri.

— Cineva trebuie să o fi tradus, atunci.

— Poate o să încerc eu să găsesc un exemplar. Mi-ar prinde bine pentru engleza mea.

— Este foarte cunoscută? Mi-ar plăcea să o citesc, dacă vom putea găsi un exemplar în engleză, spuse Olivia.

Harry îi aruncă o privire mirată. Era aceeaşi femeie care pretindea că nu-i plăceau nici *Henric V* şi nici *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun?*

Cum conversaţia începuse puţin să lâncezească, Olivia spuse:

— Comandasem tocmai ceaiul, înaintea sosirii dumneavoastră, Sir Harry. Vreţi să ne ţineţi companie?

— Cu cea mai mare plăcere. Harry se aşează pe un scaun vizavi de prinţ, zâmbindu-i cu amabilitate.

— Trebuie să mărturisesc, spuse Olivia, că eu sunt groaznică la limbi. Guvernantele mele disperaseră să mai creadă că voi învăţa vreodată franceza. Îi admir atât de mult pe cei care pot vorbi mai mult decât o limbă. Engleza dumneavoastră este cu adevărat superbă, Înălţimea Voastră.

Prinţul îi primi complimentul cu o înclinară a capului.

— Prinţul Alexei vorbeşte la fel de bine şi limba franceză, îi spuse Olivia lui Harry.

— Şi eu, răspunse Harry, de vreme ce nu exista niciun motiv să ascundă asta. Prinţul ar putea scăpa el ceva în rusă, dar în franceză nu ar face-o niciodată; erau mult prea mulţi vorbitori de franceză în Londra. În plus, după atâţia ani pe continent, ar fi părut ciudat să nu prindă câte ceva din limbă.

Olivia spuse:

— Nu mi-am dat seama. Poate că voi doi aţi putea conversa în franceză. Sau nu. Mi-e groază de ce-aţi putea spune despre mine.

— Numai cele mai profunde sentimente, spuse prinţul încet.

— Mă îndoiesc că abilităţile mele pot concura cu ale Înălţimii Voastre. Ar fi o conversaţie frustrantă pentru amândoi, sunt sigur, minţi Harry.

Din nou o lâncezeală şi din nou Olivia acoperi breşa.

— Poate ne spuneţi ceva în limba rusă. Nu cred că am auzit vreodată vorbindu-se limba asta. Dumneavoastră, Sir Harry?

— Cred că da, spuse el încet.

— Ah, fireşte că dumneavoastră aţi auzit, în timpul şederii pe continent. Îmi închipui că aţi auzit multe limbi.

Harry încuviinţă politicos din cap, dar ea se şi întorsese spre Alexei.

— *Vreţi să* ne spuneţi ceva? Franceza o pot recunoaşte, chiar dacă abia înţeleg câteva cuvinte. Dar rusa – nici măcar nu ştiu cum sună. Aduce puţin cu germana?

— *Niet,* spuse prinţul.

— Ni… ah! Asta trebui să însemne nu. Olivia era toată numai zâmbet.

— *Da,* spuse prinţul.

— Şi asta trebuie să fie da!

Harry nu era sigur dacă se amuza sau se îngreţoşa.

— Spuneţi ceva mai mult. Din cuvinte cu o singură silabă nu-mi pot da seama de ritmul limbii, îl rugă Olivia.

— Foarte bine. Ia să văd…

Aşteptară răbdători în timp ce el se gândea la ceva ce să spună. După câteva momente, vorbi.

Şi Harry decise că nu urâse niciodată mai mult pe cineva decât pe Prinţul Alexei Gomarovski al Rusiei.

— Ce-aţi spus? îl întrebă Olivia cu un zâmbet curios.

— Doar că sunteţi mai frumoasă decât oceanele, decât cerul, decât ceaţa.

Sau, depinde de traducere, *O să-ţi trag la pompe până când o să începi să urli.*

— Ce poetic, spuse Olivia încet.

Harry se temu să vorbească.

— Mai puteţi spune ceva? îl întrebă Olivia.

Prinţul şovăi.

— Nu mă pot gândi la ceva mai – cum îi spuneţi?

Ofensator.

— Delicat, termină prinţul, părând extrem de

mulţumit cu alegerea cuvântului.

— Suficient de delicat pentru dumneavoastră.

Harry tuşi. Dacă nu tuşea, trebuia să-şi pună căluş. Sau poate că sunase puţin din ambele, pentru că Olivia se uită la el cu o expresie de panică. Nu putea face altceva decât să-şi dea şi el ochii peste cap. Ce bărbat rezonabil ar asculta prostiile astea fără să reacţioneze în vreun fel?

— Ah, soseşte ceaiul, spuse Olivia, vocea trădându-i uşurarea.

— Mary, vom avea nevoie de încă o ceaşcă. Sir Harry s-a decis să ne ţină companie.

După ce Mary puse tava jos şi plecă să mai aducă o ceaşcă, Olivia se uită la Harry şi spuse:

— Nu vă supăraţi, nu, dacă încep să torn?

— Sigur că nu, spuse el aruncându-i o privire întâmplătoare prinţului, care se uita la el cu un zâmbet superior.

Harry îi aruncă şi el o privire pe măsură. Nu se putuse abţine. Şi, îşi spuse el, asta îl va ajuta să-şi confirme ideea că nu era decât un alt bărbat gelos. Dar serios, Alexei chiar credea că Olivia îi semnala astfel un favor, înainte ca Harry să aibă şi el o ceaşcă?

Olivia întrebă:

— Vă face plăcere ceaiul nostru englezesc, Înălţimea Voastră? Deşi presupun că nu este chiar englezesc. Dar cred că l-am făcut ca şi al nostru.

— Găsesc că este un obicei plăcut, spuse prinţul.

— Îl beţi cu lapte?

— Vă rog.

— Cu zahăr?

— Da.

Îi pregăti ceaşca, vorbind în timp ce amesteca zahărul cu linguriţa.

— Sir Harry mi-a spus de curând că ceaiul a fost cel care i-a lipsit cel mai mult în armată.

— Chiar aşa? întrebă Prinţul Alexei.

Harry nu era sigur cui i se adresase prinţul, dar decise totuşi să răspundă.

— Au fost multe nopţi când aş fi fost în stare să ucid pentru o băutură fierbinte.

— Oricum, presupun că au fost multe nopţi când aţi ucis, spuse prinţul.

Harry îi aruncă o uitătură rece.

— Eram întotdeauna înarmat, cu sabie, cu puşcă şi baionetă, depinde. Ucideam frecvent.

Prinţul îi întâlni privirea, cu aceeaşi răceală.

— După cum vorbiţi, se pare că vă făcea plăcere.

— Niciodată, spuse Harry scurt.

Un colţ al gurii prinţului se curbă uşor.

— Uneori este nevoie de rău, ca să înflorească binele, *da*?

Harry încuviinţă doar printr-o înclinare a capului.

Prinţul sorbi din ceai, chiar dacă Harry nu fusese încă servit.

— Duelaţi, Sir Harry?

— Doar mediocru.

Era adevărat. Nu avuseseră un bun maestru de duel la Hesslewhite. Drept urmare, îndemânarea în mânuirea sabiei era pentru el mai mult militară decât competitivă. Era mediocru la apărare, dar ştia cum să străpungă, să omoare.

— A sosit şi ceaşca suplimentară, anunţă Olivia, luând-o de la subreta care tocmai se întorsese.

— Sir Harry, dumneavoastră îl beţi fără zahăr, da?

— V-aţi amintit, spuse el încet.

Olivia îi zâmbi, un zâmbet fericit, sincer, care pluti deasupra lui ca o briză caldă. Şi îi zâmbi înapoi, spontan, neprefăcut. Ea se uită la el şi el la ea şi pentru o ameţitoare clipă, se aflau singuri în încăpere.

Dar apoi ea se întoarse, spunând ceva încet, despre ceai. Îşi făcu de lucru pregătindu-i ceaşca şi Harry se pomeni privindu-i încremenit mâinile, frumoase şi elegante, dar nu chiar graţioase. Îi plăcea asta. Orice zeiţă avea nevoie de imperfecţiuni.

Olivia îşi ridică din nou privirea şi văzu că o studia. Îi zâmbi din nou şi el trebui să facă la fel şi…

Şi atunci blestematul ăla de prinţ trebui să deschidă gura.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Cinci lucruri care chiar îmi plac
La Sir Harry Valentine.
De Olivia Bevelstoke

Zâmbetul
Spiritul
Ochii.
Îmi vorbeşte de la fereastră.

— Vladimir! lătră dintr-odată prinţul, scurtând cu un punct enumerarea Oliviei.

Vladimir traversă imediat camera spre Prinţul Alexei, care îi adresă, în rusă, ceea ce părea a fi un ordin. Vladimir îşi mormăi încuviinţarea, apoi îşi adăugă propriul, incomprehensibilul val de cuvinte.

Olivia se uită la Harry. Acesta se încrunta. Presupunea că şi ea făcea la fel.

Vladimir scoase un nou mormăit şi se întoarse la colţul lui, iar Harry, care urmărise întreaga scenă, se uită la prinţ şi spuse:

— Este foarte convenabil.

Prinţul Alexei îi aruncă o privire plictisită.

— Nu înţeleg.

— Vine, pleacă. Face tot ce-i cereţi…

— Acesta este scopul lui.

— Da, desigur.

Harry îşi înclină uşor capul într-o parte, cu o imperceptibilă ridicare din umeri.

— Nici nu am spus altceva.

— Cei cu statut regal trebuie să călătorească asistaţi.

— Sunt total de acord, răspunse Harry, dar tonul lui

amabil nu păru decât să-l înţepe mai tare pe prinţ.

— Ceaiul dumneavoastră, interveni Olivia, întinzându-i o ceaşcă. Harry o luă, mulţumindu-i înainte de a lua o sorbitură.

— Şi eu beau ceaiul ca Sir Harry, spuse ea, nimănui în particular.

— Înainte îl beam cu zahăr, dar am descoperit că nu-mi mai place aşa.

Harry o privi cu o expresie curioasă. Olivia nu păru surprinsă; nu-şi mai amintea de când nu mai avusese o conversaţie atât de plictisitoare. Dar precis că el îşi dădea seama că nu avea variantă.

Olivia inspiră adânc, încercând să navigheze prin curenţii subterani ai conversaţiei. Cei doi bărbaţi se detestau reciproc, asta era clar, dar se mai aflase în încăperi cu oameni care se urau. De obicei nu era atât de palpabil.

Şi chiar dacă îi plăcea să creadă că totul era din cauza geloziei, nu se putea împiedica să nu simtă că mai era şi altceva, aici.

— Astăzi încă nu am ieşit din casă. Este cald? spuse ea. Vremea era întotdeauna un divertisment de nădejde, într-o conversaţie.

— Cred că o să plouă, spuse prinţul.

— Ah, mă rog, asta înseamnă Anglia pentru dumneavoastră, nu? Dacă nu plouă, toarnă. Şi dacă nu toarnă…

Dar prinţul îşi îndreptă din nou atenţia spre rivalul său.

— Unde locuiţi dumneavoastră, Sir Harry?

— În ultima vreme, alături, spuse Harry vesel.

— Eu credeam că aristocraţii au palate grandioase, la ţară.

— Au, răspunse Harry afabil, doar că eu nu sunt aristocrat.

— Cum este ceaiul? întrebă Olivia, aproape disperată.

Ambii bărbaţi mormăiră un răspuns. Niciunul cu mai mult de o silabă. Şi niciuna dintre silabe nu fusese prea

inteligibilă.

— Dar vi se spune Sir, continuă Prinţul Alexei.

— Adevărat, dar asta nu mă face aristocrat.

Harry răspunsese fără să pară deloc preocupat de lipsa lui de statut.

Buzele Prinţului Alexei se curbară imperceptibil.

— Baroneţii nu sunt consideraţi ca făcând parte din aristocraţie, explică Olivia, aruncându-i lui Harry o privire ispăşită. Chiar era urât din partea prinţului să insiste cu lipsa de rang a lui Harry, dar trebuia să ţii cont de diferenţele de cultură.

— Ce înseamnă „baronet”? întrebă prinţul.

— La nesfârşit, între. Un fel de purgatoriu, serios, spuse Harry cu un oftat.

Alexei se întoarse spre Olivia.

— Nu înţeleg ce spune.

— Vrea să spună, sau cel puţin asta cred eu că vrea să spună – Olivia îi aruncă lui Harry o privire iritată, pentru că nu ştia ce voia el să facă, întreţinând intenţionat această stare conflictuală cu prinţul – că baroneţii nu fac parte din aristocraţie, deşi au un titlu. De aceea li se spune Sir.

Prinţul Alexei continua să pară confuz, aşa încât Olivia continuă:

— În ordinea rangului, sub regalitate, desigur, sunt ducii şi ducesele, marchizii şi marchizele, conţii şi contesele, viconţii şi vicontesele şi în sfârşit, baronii şi baronesele.

Olivia făcu o mică pauză.

— Apoi baroneţii şi soţiile lor, dar ei sunt consideraţi ca făcând parte din mica nobilime.

— Deci foarte jos. Cu mile şi mile mai jos faţă de cei ca dumneavoastră, spuse încet Harry, amuzându-se acum.

Prinţul se uită o fracţiune de secundă la el, dar suficient ca Olivia să vadă dezgustul din ochii lui.

— În Rusia, aristocraţia asigură structura societăţii. Fără marile noastre familii, ne-am destrăma.

— Mulţi simt ca dumneavoastră, spuse Olivia curtenitor.

— Ar fi… cum spuneţi dumneavoastră…

— Revoluţii? se oferi Harry.

— Haos? presupuse Olivia.

— Haos, alese Alexei, da, asta este. De revoluţie nu mă tem.

— Am fi cu toţii înţelepţi dacă am învăţa din experienţele francezilor, spuse Harry.

Prinţul Alexei se întoarse spre el cu flăcări în ochi.

— Francezii au fost nişte proşti. Au permis prea multe libertăţi burgheziei. Noi nu facem greşeala asta, în Rusia.

— Nici nouă nu ne este teamă de revoluţie, în Anglia, deşi presupun că din alte motive, spuse Harry încet.

Olivia îşi ţinu respiraţia. Vorbise cu o convingere atât de calmă în contrast cu vorbăraia lui superficială, de dinainte. Tonul lui serios captură momentul. Până şi Prinţul Alexei se opri şi se întoarse spre el cu o expresie care era… mă rog, nu chiar respect, pentru că în mod evident, el nu aprecia comentariul. Dar poate că era un fel de recunoaştere, o confirmare că Harry era un oponent de valoare.

Olivia declară:

— Conversaţia noastră devine prea serioasă. Este mult prea devreme pentru asemenea discuţii.

Şi cum ei nu îi oferiră un răspuns imediat, adăugă:

— Nu pot suporta discuţiile politice când afară străluceşte soarele.

Cinstit, ce nu suporta ea era faptul că se dovedea a fi o ageamie. Ea adora discuţiile politice la orice oră din zi.

Şi oricum, soarele nu strălucea.

— Suntem cât se poate de nepoliticoşi, spuse Prinţul Alexei ridicându-se în picioare. Veni spre ea şi căzu într-un genunchi, lăsând-o fără cuvinte. *Ce făcea* omul ăsta?

— Ne puteţi ierta? şopti el luându-i mâna.

— Eu… Eu…

Îi duse degetele la buze.

— Vă rog…

— Desigur, spuse ea în sfârşit, nu este…

— Nimic. Presupun că acesta este cuvântul pe care-l

căutaţi? interveni Harry.

Olivia s-ar fi uitat la el dacă l-ar fi putut vedea pe după Alexei, care efectiv îi umplea tot câmpul vizual.

— Fireşte că sunteţi iertat, Înălţimea Voastră. M-am purtat prosteşte.

— Este dreptul femeilor frumoase să se poarte prosteşte când vor ele.

Şi prinţul se îndepărtă şi Olivia îi putu arunca o privire lui Harry. Arăta de parcă îi venea să se sufoce.

— Trebuie să aveţi multe întâlniri aici, în Londra, spuse Harry de îndată ce Alexei îşi reluă locul.

— Mi s-au oferit câteva distincţii, spuse el, părând confuz şi enervat de schimbarea subiectului.

Olivia sări să traducă.

— Eu cred că Sir Harry vrea să spună că trebuie să aveţi multe obligaţii sociale, mulţi oameni cu care să vă întâlniţi.

— Da, spuse Alexei.

— Zilele dumneavoastră trebuie să fie foarte ocupate, adăugă Harry, cu vocea doar uşor impresionată şi linguşitoare.

Olivia se încruntă. Avea senzaţia că ştia ce intenţiona el şi că nu o să se termine bine.

— Trebuie să aveţi o viaţă foarte fascinantă, spuse ea repede, încercând să schimbe cursul conversaţiei.

Dar Harry nu era de abătut.

— Astăzi, de exemplu, trebuie să fi avut un program teribil. Cât de onorată se simte Lady Olivia că v-aţi făcut timp să o vizitaţi.

— Întotdeauna îmi voi face timp pentru Lady Olivia.

— Sunteţi întotdeauna generos cu compania dumneavoastră. De la ce anume v-am smuls în după-amiaza asta?

— *Dumneavoastră* nu m-aţi smuls de la nimic.

Harry îi oferi un scurt zâmbet cunoscător, atât cât să arate că insulta, deşi remarcată, nu îl înţepase.

— Unde în altă parte aţi fi putut fi în după-amiaza asta, Înălţimea Voastră? Cu ambasadorul? Cu regele?

— Pot fi unde doresc eu.

— Acesta este privilegiul aristocraţiei, medită Harry.

Olivia îşi muşcă nervoasă buza. Vladimir începuse să se apropie încetişor de ei. Şi dacă s-ar fi lăsat cu violenţă, nu Harry ar fi fost cel victorios.

— Sunt atât de onorată de prezenţa dumneavoastră, spuse ea – absolut singura propoziţie care-i veni atât de repede în minte.

— Vă mulţumesc, spuse Harry în zeflemea.

— *Încetaţi,* îi spuse Olivia, mişcând doar buzele.

— *De ce?* îi răspunse, la fel, Harry.

— Presupun că vorbiţi cu mine, spuse Alexei furios. Vladimir se apropie mai mult.

Olivia îl asigură:

— Fireşte că nu. Încercam doar să-i amintesc lui Sir Harry că vărul lui… ăă… îl aşteaptă… ăă… la o întâlnire.

Alexei părea cât se poate de îndoit.

— Aţi spus toate astea?

Olivia simţea că-i arde pielea.

— Doar o parte, bălmăji ea.

— Eu chiar trebuie să plec, spuse Harry abrupt, ridicându-se.

Olivia se ridică şi ea.

— Permiteţi-mi vă rog să vă conduc, spuse ea, încercând să nu pară ca şi cum ar fi vorbit printre dinţi încleştaţi.

— Vă rog, nu vă deranjaţi. Nici prin cap nu mi-ar trece să îi cer unei doamne atât de frumoase să se ridice.

Olivia păli. Oare Alexei îşi dădea seama că Harry îşi bătea joc de el? Se uită discret la prinţ. Nu părea să se fi simţit jignit; de fapt, părea chiar încântat. Adică părea încântat în felul lui ţeapăn şi rezervat. Poate că satisfăcut, era o descriere mai bună.

Harry ieşi singur, lipsind-o pe Olivia de ocazia de a-i spune exact ce credea ea despre comportamentul lui copilăresc. Olivia strânse cu putere perna sofalei, clocotind. Nu o să scape el aşa uşor. Nu ştia el ce însemna să laşi furia unei femei să mocnească. Indiferent ce avea ea să-i

spună, va fi ceva cu mult mai puţin amabil diseară, decât fusese în după-amiaza aceasta.

Totuşi, între timp, mai exista prinţul de care trebuia să se ocupe. Stătea vizavi de ea, cu o expresie undeva între satisfacţie şi îngâmfare. Era încântat că Harry plecase şi probabil şi mai încântat că acum se afla singur cu ea.

Şi cu Vladimir. Nimeni nu putea uita de Vladimir.

— Mă întreb unde este mama, spuse Olivia pentru că, într-adevăr, era ciudat că aceasta nu îşi făcuse apariţia. Uşa de la salon rămăsese tot timpul deschisă cum se cuvine, deci prezenţa ei nu era necesară ca însoţitoare, dar Olivia îşi spunea că poate ar fi vrut şi ea să-l salute pe prinţ.

— Este nevoie să fie aici?

— În fine, nu tocmai. Huntley este chiar acolo, în hol… adăugă ea uitându-se prin uşa deschisă.

— Eu sunt fericit că suntem singuri.

Olivia înghiţi, nesigură ce să spună.

Prinţul zâmbi puţin, dar privirea îi deveni mai grea.

— Sunteţi nervoasă pentru că sunteţi numai cu mine?

Nu am fost până acum.

— Fireşte că nu. Ştiu că sunteţi un gentleman. Şi în plus, nu suntem singuri.

Prinţul clipi de câteva ori, apoi izbucni brusc în râs.

— Vă referiţi la Vladimir?

Olivia îşi simţi ochii săgetând prin cameră, de la prinţ la bodigardul lui şi înapoi, de câteva ori.

— Da spuse ea şovăielnic, este chiar… acolo. Şi…

Alexei flutură din mână, înlăturându-i preocuparea.

— Vladimir este invizibil.

Starea ei de stânjeneală crescu.

— Nu înţeleg.

— Este ca şi cum nu ar fi aici… Dacă asta îmi doresc eu.

Îi zâmbi, dar nu într-un mod care să o facă să se simtă bine.

Buzele Oliviei se depărtară, deşi nu avea absolut nimic să-i spună.

Alexei continuă:

— De exemplu, dacă ar fi să vă sărut…

Olivia icni.

— Ar fi acelaşi lucru ca şi când am fi singuri. El nu va spune nimănui, iar dumneavoastră nu ar trebui să vă simţiţi… cum se spune… jenată.

— Cred că ar trebui să plecaţi, Înălţimea Voastră.

— Mai întâi ar trebui să vă sărut.

Olivia se ridică în picioare, lovindu-se de masă cu fluierul piciorului.

— Nu este necesar.

Alexei se scula şi el în picioare.

— Nu. Eu cred că este necesar. Ca să vă demonstrez.

— Să-mi demonstraţi ce? spuse ea nevenindu-i să creadă că pusese întrebarea.

Alexei făcu un semn spre Vladimir.

— Că este ca şi cum nu ar fi aici. Eu trebuie să am tot timpul protecţie. El este întotdeauna cu mine. Chiar şi când – nu ar trebui să spun asta în faţa unei doamne.

Fuseseră deja destule pe care nu ar fi trebuit să le spună în faţa unei doamne. Olivia începu să se prelingă de-a lungul sofalei, încercând să iasă din zona de stat şi să se apropie de uşă, dar el îi blocă drumul.

— O să vă sărut mâna, spuse el.

— C… ce?!

— Ca să vă dovedesc că sunt un gentleman. Dumneavoastră credeţi că mă gândesc să fac altceva, dar eu vă voi săruta mâna.

Parcă i se strânsese gâtul. Avea gura deschisă dar nu avea aer. Prinţul ăsta o scosese total din minţi.

Prinţul îi luă mâna, dar Olivia era încă prea şocată ca să şi-o retragă, i-o sărută, mângâind-o cu degetele în timp ce i-o elibera.

— Data viitoare o să vă sărut pe gură, spuse el.

Ah, Dumnezeule Mare.

*

— Vladimir! Alexei spuse scurt ceva în rusă şi sluga

veni imediat lângă el. Olivia îşi spuse cu groază că uitase de prezenţa acestuia, dar asta precis din cauză că fusese atât de surprinsă de revoltătoarea conversaţie a prinţului.

— O să vă văd diseară, spuse Alexei.

— Diseară? spuse ea ca un ecou.

— Frecventaţi opera, da? *Flautul Fermecat* Este primul spectacol al sezonului.

— Eu… Eu…

Oare frecventa ea opera? Nu se putea gândi cum trebuia. Un prinţ regal încercase să o seducă în propriul ei salon. Sau cel puţin *un fel de* încercare. În prezenţa matahalei lui de servitor.

Cum să n-aibă dreptul să se simtă buimăcită?

— Până atunci, Lady Olivia.

Şi prinţul Alexei dispăru din salon, cu Vladimir în urma lui. Şi singurul lucru care îi trecu Oliviei prin cap a fost: Trebuie *să-i spun asta lui Sir Harry.*

Doar că era furioasă pe el.

Era, da?

CAPITOLUL PAISPREZECE

Harry era într-o stare proastă. Ziua începuse perfect de bine şi chiar promitea tot felul de lucruri frumoase, până când intrase în salonul din Casa Rudland şi dăduse peste Prinţul Alexei Gomarovski, aparent descendent al celui mai faimos poet rus, holtei.

Sau, dacă nu cel mai faimos, atunci suficient de faimos.

Apoi, a trebuit să o privească pe Olivia gudurându-se pe lângă bădăranul ăla.

Apoi, a trebuit să stea ca lemnul acolo şi să pretindă că nu a înţeles când ticălosul a spus în rusă că vrea să o violeze. După care a încercat să traducă obscenităţile alea cu un nonsens despre cer şi ceaţă.

Apoi – în timp ce se gândea cum să transmită cea de

a doua propoziţie în rusă a prinţului, un ordin dat fermecătorului Vladimir să-l investigheze – a primit ordin de la Cancelarie să se ducă la premiera din seara aceasta, cu *Flautul Fermecat,* ceea ce ar fi fost minunat dacă nu ar fi trebuit, în loc să urmărească ce se petrecea pe scenă, să o urmărească pe noua lui cea mai displăcută persoană, mai sus menţionatul Alexei al Rusiei.

Apoi, afurisitul de prinţ părăsise opera mai devreme. *Plecase*, exact în clipa când Regina Nopţii începea să-şi cânte aria. Doar era „Răzbunarea iadului clocoteşte în inima mea”. Dumnezeule Mare. Cine pleacă tocmai când începe această arie?

Răzbunarea Iadului, decise Harry, clocotea şi în inima lui.

Îl urmărise pe prinţ (şi pe veşnic prezentul şi tot mai ameninţătorul Vladimir) tot drumul până la Madame LaRoux, unde Prinţul Alexei avea probabil să se bucure de favorurile a vreo două sau trei doamne de acolo.

În acel moment, Harry decise că avea tot dreptul să se întoarcă acasă.

*

Ceea ce şi făcu, dar nu înainte de a se fi udat leoarcă într-o furtună pe cât de scurtă, pe atât de violentă.

De aceea, ajuns acasă, singurul lui gând în timp ce-şi scotea haina şi mănuşile ude fleaşcă, a fost la o baie fierbinte. O şi vedea cu ochii minţii, cu aburi înălţându-se deasupra. Pielea o să-l furnice aproape dureros de la fierbinţeală, până când trupul i se va obişnui cu temperatura.

O să fie ca-n rai. Raiul dulce, fierbinte, din cadă.

Dar cum era de aşteptat, raiul nu era pentru el, cel puţin nu în noaptea aceasta. Haina încă îi mai atârna, fleaşcă, peste un braţ când intră valetul şi-l informă că pe birou îl aştepta o scrisoare care îi sosise printr-un curier special.

Aşa încât se duse în biroul lui, cu picioarele lipăindu-i

ude în pantofi, doar ca să constate că mesajul nu conţinea absolut nimic de imediată importanţă, numai câteva detalii banale care să umple golurile din istoria prinţului. Harry mârâi şi se înfioră, dorind să fi avut un foc aprins, în care să fi aruncat misiva ofensatoare, după care să fi putut sta în faţa lui. Îi era atât de frig şi era atât de ud şi atât de al naibii de enervat pe totul.

Şi atunci îşi ridică privirea.

Olivia. La fereastra ei, uitându-se în jos la el.

Zău, totul era numai şi numai din cauza ei. Sau mă rog, cel puţin jumătate.

Se duse la fereastră şi o deschise. Făcu şi ea la fel.

— V-am aşteptat, – spuse ea înainte ca el să apuce să zică ceva. Unde aţi… Ce aţi păţit?

Într-un compendiu al întrebărilor stupide, decise el, aceasta ar fi ocupat un loc foarte sus. Dar probabil că buzele lui erau încă vineţii şi reci, aşa încât n-ar fi putut articula ideea.

— A plouat, reuşi el.

— Şi aţi decis să vă plimbaţi prin ploaie?

Se întrebă dacă, cu un efort supraomenesc, ar putea să o sugrume de aici.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, spuse ea.

Harry nu-şi mai simţea degetele de la picioare.

— Acum?

Olivia se dădu în spate, părând teribil de ofensată.

Ceea ce nu reuşi să-i îmbunătăţească lui dispoziţia. Totuşi, cu acel comportament de gentleman care i-a fost pompat în el de copil, deşi îi venea să închidă fereastra, se explică:

— Mi-e frig. Sunt ud leoarcă. Şi sunt într-o dispoziţie cumplită.

— Ei bine, la fel şi eu!

Harry mormăi printre dinţi:

— Bine, fie! Ce te pune aşa pe jăratic?

— Pe jăratic? repetă ea ironic.

Harry ridică o mână. Dacă avea de gând să-i comenteze alegerea cuvintelor, termina cu ea.

Dar se pare că Olivia alesese o altfel de bătălie, pentru că îşi înfipsese mâinile în şolduri şi spuse:

— Bine atunci, pentru că m-aţi întrebat, *dumneavoastră* sunteţi cauza jăraticului meu.

Perfect. Harry aşteptă o clipă, apoi întrebă, scoţând picături egale de sarcasm şi apă de ploaie:

— Şi…?

— Şi comportamentul dumneavoastră din după-amiaza asta. Ce-aţi avut în cap?

— Ce-am avut…

Olivia efectiv se aplecă pe fereastră şi scutură un deget spre el.

— L-aţi provocat în mod deliberat pe Prinţul Alexei. Chiar nu vă daţi seama în ce situaţie dificilă m-aţi pus?

Se uită o clipă la ea, apoi spuse simplu:

— Este un idiot.

— Nu este idiot, spuse ea ţâfnoasă.

— Este un idiot. Unul care nu merită nici măcar să vă lingă picioarele. O să-mi mulţumiţi pentru după-amiaza aceasta.

— Nu am de gând să-l las să mă lingă nicăieri, răspunse ea înroşindu-se apoi brusc, dându-şi seama ce spusese.

Harry începu să nu se mai simtă chiar aşa de îngheţat.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să-i permit să mă curteze, spuse ea cu voce joasă dar totuşi ciudat de tare, suficient ca să ajungă la el fiecare silabă, clară precum cristalul. Dar asta nu înseamnă că poate fi tratat prost în casa mea, conchise ea.

— Foarte bine. Îmi pare rău. Sunteţi mulţumită?

O redusese la tăcere cu neaşteptatele lui scuze, dar triumful lui fu de scurtă durată. După nici cinci secunde în care gura ei se deschidea şi se închidea, Olivia spuse:

— Chiar credeţi ce-aţi spus?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni el.

Nu putea crede că Olivia se comporta ca şi cum *el* ar fi făcut ceva greşit. El nu urmase decât afurisitele de ordine

ale Cancelariei. Şi admiţând chiar faptul că ea habar n-avea despre ordinele de urmat, *ea* fusese cea care îşi petrecuse după-amiaza uguind pe lângă un bărbat care o insultase în modul cel mai visceral.

Nu că ea ar fi ştiut asta.

Totuşi, oricine cu cât de cât bun simţ şi-ar fi dat seama că Prinţul Alexei era un mic broscoi împuţit. Mă rog, un bărbat foarte frumos, câtuşi-de-puţin-mic-ca-un-broscoi, dar oricum, tot broscoi.

— De ce sunteţi atât de supărat? îl întrebă ea.

Mare noroc că nu se aflau faţă în faţă, pentru că ar fi fost în stare să… să facă *ceva*.

— De ce sunt supărat? De ce sunt atât de *supărat!* Pentru că eu… Dar îşi dădu seama că nu-i putea spune că trebuise să plece de la operă mai devreme. Sau că-l urmărise pe prinţ până la bordel. Ori că el… Nu, nu-i putea spune partea asta.

— Sunt ud până la piele, tremur din toate încheieturile şi mă cert cu dumneavoastră de la fereastră, în loc să stau acum într-o baie fierbinte.

Ultima parte ieşise aproape ca un muget, ceea ce nu putea fi cel mai înţelept lucru, având în vedere că practic, se aflau în public.

Olivia rămase tăcută – în sfârşit – după care spuse, calm:

— Foarte bine.

Foarte bine? Atât? Termina cu un „foarte bine”?

Şi atunci, ca un idiot, încremeni locului. Ea îi dăduse ocazia perfectă să-şi ia la revedere, să închidă fereastra şi să urce să-şi facă baia lui fierbinte, dar rămăsese locului.

Uitându-se la ea.

Privind-o cum îşi învăluia trupul cu braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig. Privindu-i gura pe care nu o putea vedea foarte clar în lumina mică, dar totuşi ştiu exact momentul în care îşi apăsă strâns buzele, cu colţurile întărindu-i-se de o emoţie ascunsă.

— Unde aţi fost? întrebă ea.

Nu se putea opri să nu se uite la ea.

— În seara asta. Unde aţi fost de v-aţi udat în halul acesta?

Harry se privi de sus în jos, ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit că era complet ud.

— Am fost la operă, spuse el.

— La operă? Olivia îşi strânse mai mult trupul cu braţele şi se pare – nu era sigur – că se apropie şi mai mult de fereastră. Şi eu trebuia să mă duc. Am vrut să mă duc.

Se apropie şi el mai mult de fereastră.

— De ce nu aţi fost?

Olivia ezită, atenţia îndreptându-i-se o clipă spre chipul lui, înainte de a-i spune:

— Dacă este obligatoriu să ştiţi, urma să fie şi prinţul acolo, iar eu nu voiam să-l văd.

Devenea interesant. Se apropie şi mai mult de fereastră, când… Se auzi un ciocănit în uşă.

— Să nu plecaţi, îi porunci el, apoi închise fereastra şi se duse la uşă să o deschidă.

— Baia dumneavoastră este gata, anunţă majordomul.

— Mulţumesc. Poţi să… o păstrezi aburindă pentru mine? Vin peste cinci minute.

— O să le spun valeţilor să ţină apa pe sobă. Vreţi cumva o pătură, sir?

Harry se uită la mâinile lui. Ciudat, aproape că nu şi le mai simţea.

— Ăă… da. Ar fi minunat. Mulţumesc.

— Vi-o aduc imediat.

În timp ce majordomul plecă în căutarea unei pături, Harry se grăbi la fereastră şi o deschise. Olivia era cu spatele la el. Stătea pe marginea pervazului, uşor ghemuită. Se învelise şi ea într-o pătură, ceva moale şi de un albastru deschis şi…

Harry scutură din cap.

Ce importanţă avea pătura ei?

— Încă un minut. Nu pleca, strigă el.

Olivia se uită în jos, auzindu-i glasul la timp ca să-i vadă fereastra închizându-se la loc. Mai aşteptă o jumătate

de minut şi el reveni şi lemnul ferestrei hârşâi când el o împinse din nou în sus.

— Ah, v-aţi luat şi dumneavoastră o pătură, spuse ea ca şi cum asta ar fi fost ceva semnificativ.

— Da, mi-a fost frig, spuse el, tot ca şi cum asta ar fi avut vreo importanţă.

Rămaseră tăcuţi o clipă lungă. Harry întrebă:

— De ce nu aţi vrut să-l vedeţi pe prinţ?

Olivia scuturâ doar din cap. Nu pentru că nu era adevărat, dar nu credea că ar putea vorbi cu el despre asta. Ceea ce era de mirare, pentru că după-amiază primul ei gând fusese să-i povestească lui despre ciudatul comportament al Prinţului Alexei. Dar acum, fereastră la fereastră, cu el uitându-se în sus la ea, în întuneric, cu ochi negri, de nepătruns, nu mai ştia ce să spună.

Sau cum s-o spună.

— Nu este important, decise ea într-un târziu.

Harry nu vorbi imediat. Când o făcu, vocea lui era joasă, cu ceva în ea care îi tăie răsuflarea:

— Dacă v-a făcut să vă simţiţi prost, este foarte important pentru mine.

— El… el… Olivia continua să-şi clatine capul în timp ce vorbea, până când reuşi, în sfârşit, să se liniştească şi spuse:

— A spus doar ceva cum că ar vrea să mă sărute. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Evitase să se uite la Harry, dar acum o făcu. El nu se mişcă.

— Nu este pentru prima oară că un gentleman face asta, adăugă ea. Decisese să nu spună nimic despre Vladimir. Sincer, numai gândul şi îi făcea greaţă.

— Harry? strigă ea.

— Nu vreau să-l mai vedeţi, spuse el cu o voce joasă.

Primul ei gând a fost să-i spună că nu avea nicio autoritate asupra ei. Şi gura chiar i se deschisese şi cuvintele îi stăteau pe buze. Dar apoi îşi aminti ceva ce-i spusese el. Poate că glumise, sau poate că nu. Poate că *ea* crezuse că el doar glumise, spunându-i că ea nu se gândea

întotdeauna înainte de a spune ceva.

De data aceasta se va gândi.

Nici ea nu voia să îl mai vadă pe prinţ. Atunci la ce bun să-i contrazică afirmaţia, când amândoi voiau acelaşi lucru?

— Nu ştiu dacă voi avea de ales, spuse ea. Era adevărat. În afară de a se baricada în camera ei, nu avea altfel cum să-l evite.

Harry se uită în sus la ea, cumplit de serios.

— Olivia, el nu este un om bun.

— De unde ştiţi asta?

— Eu doar…

Îşi trecu mâna prin păr, expirând frustrat.

— Nu pot să vă spun de unde ştiu asta. Vreau să spun că nu ştiu de unde ştiu. Poate că este o chestie bărbătească. Atâta pot să vă spun.

Se uită în jos la el, încercând să-i descifreze cuvintele.

Harry închise o clipă ochii, frecându-şi fruntea cu amândouă mâinile. În sfârşit se uită în sus şi spuse:

— Nu ştiţi şi dumneavoastră lucruri despre o altă femeie, lucruri pe care bărbaţii sunt prea netoţi ca să le vadă?

Olivia încuviinţă din cap. Sir Harry câştigase un punct. Şi încă unul bun.

— Staţi doar departe de el. Promiteţi-mi.

— Nu pot promite asta.

Deşi îşi dorea să poată.

— Olivia…

— Pot să vă promit că voi încerca. Ştiţi că asta este tot ce pot face.

Harry încuviinţă din cap.

— Bine, atunci.

Urmă o tăcere ezitantă, nervoasă, apoi ea spuse:

— Ar trebui să mergeţi să vă faceţi baia. Tremuraţi tot…

— Şi tu, spuse el încet.

Aşa era. Nu-şi dăduse seama că tremura, dar acum… acum că ştia… părea să tremure tot mai tare. Şi apoi… şi

mai rău… îi venea să plângă, doar că nu ştia de ce. Plânsul era acolo, în ea. Prea mult sentiment. Prea mult

Pur şi simplu, prea mult. Era efectiv prea mult.

Scutură din cap.

— Noapte bună, spuse ea repede. Lacrimile erau acolo, prea aproape şi nu voia ca el să le vadă.

— Noapte bună, spuse Harry dar ea îşi trăsese fereastra în jos înainte ca el să termine. După care alergă la pat şi-şi îngropă faţa în pernă.

Dar nu plânse. Deşi acum ar fi vrut.

Şi încă nu ştia de ce anume.

*

Harry îşi ţinea pătura strâns pe el, în timp ce se târa afară din birou. Nu-i mai era chiar atât de frig, dar se simţea cumplit. Simţea în piept golul neliniştit al unui sentiment care părea să se intensifice cu fiecare respiraţie, strecurându-i-se în sus pe gât, făcându-l să-şi ridice nestăpânit umerii.

Nu era frigul, îşi dădu el seama. Era teama.

Prinţul Alexei o speriase astăzi pe Olivia. Harry nu ştia exact ce anume făcuse sau spusese acesta şi ştia că ea şi-ar fi înăbuşit sentimentele dacă el ar fi insistat, dar se petrecuse ceva inacceptabil. Şi se va mai întâmpla, dacă prinţului i se va lăsa căpăstrul liber.

Harry trecea prin holul de la intrare ţinându-şi pătura cu mâna stângă în timp ce cu dreapta se freca la ceafă. Trebuia să se calmeze. Trebuia să-şi recâştige suflul şi să gândească logic. Dar asta după baie şi apoi în pat, unde va putea să reflecteze calm la totul…

*

Uşa de la intrare începu să se zguduie.

Inima îi căzu în stomac şi muşchii i se pregătiră, cu fiecare nerv brusc îndreptat spre o confruntare. Era târziu. Iar el fusese afară, urmărind un rus misterios. Şi…

Şi el era un idiot. Dacă cineva avea de gând să pătrundă hoţeşte în casă, nu s-ar folosi de afurisita asta de uşă principală. Harry înaintă, întoarse butonul şi deschise uşa.

Edward se prăvăli înăuntru.

Harry se uita în jos, dezgustat, la fratele lui mai mic.

— Ah, Dumnezeule Mare.

— Harry? Edward se uită mijit în sus la el şi Harry se întreba la cine naibii altcineva se aştepta el.

— Cât ai băut? îl întrebă Harry.

Edward încercă să se ridice, dar după o clipă renunţă şi se aşeză în fund, în mijlocul holului, clipind ca şi cum nu ar fi fost prea sigur cu cine vorbea.

— Ce?

Harry vorbi mai calm. Şi mai ucigător.

— Cât ai băut?

— Ahhh… Păi… Gura lui Edward se deschise ca şi cum ar fi mestecat tutun. Poate că asta şi făcea, se gândi Harry cu dezgust. Spuse scurt:

— Las-o baltă.

Câte pahare a dat Edward pe gât? Destule ca să-l lase lat. Numai Dumnezeu ştie cum a ajuns acasă. Nu era mai bun ca tatăl lor. Singura diferenţă era că Sir Lionel îşi ascundea *acasă* majoritatea stărilor lui de beţie.

— Ridică-te, îi porunci Harry.

Edward se uită în sus la el, fără expresie.

— Ridică-te. Sus cu tine.

— De ce eşti atât de furios? bombăni Edward întinzând o mână în sus, pentru ajutor. Dar Harry nu i-l oferi, aşa încât se luptă de unul singur să se ridice în picioare, ţinându-se de o măsuţă din apropiere, pentru echilibru.

Harry se străduia să-şi păstreze firea. Voia să-l înşface pe Edward şi să-l scuture şi să-l scuture şi să-l facă să priceapă că se omora, că oricând ar putea sfârşi ca Sir Lionel, în mod stupid şi singur.

Tatăl lui căzuse de la o fereastră. Se aplecase prea mult afară şi şi-a frânt gâtul. Pe măsuţa alăturată se aflau o

sticlă goală şi un pahar.

Sau cel puţin aşa i se spusese lui. Harry se afla pe atunci în Belgia. Primise o scrisoare de la avocatul tatălui său, cu detaliile.

De la mama lui nu a aflat nimic.

— Du-te la culcare, îi spuse Harry cu voce joasă.

Edward se clătina şi rânjea.

— Nu trebuie să fac ce-mi spui tu.

— Foarte bine.

Îi ajunsese. Era din nou cum fusese cu tatăl lui, doar că acum putea face ceva. Putea spune ceva. Nu trebuia să stea acolo neajutorat şi să cureţe mizeria altuia.

— Poţi să faci ce vrei. Numai să nu vomiţi în casa mea, spuse el cu voce joasă şi tremurată.

— Ah, ţi-ar plăcea asta, da? strigă Edward clătinându-se în faţă şi ţinându-se de perete când se împiedică. Ţi-ar plăcea să plec, pentru ca totul să fie curat şi la locul lui. Nu m-ai vrut niciodată.

— Despre ce naiba vorbeşti? Eşti fratele meu.

— Tu ai plecat! Ai plecat! aproape că strigă Edward.

Harry se uita uluit la el.

— M-ai lăsat singur. Cu el. Şi cu ea. Şi cu nimeni altcineva. Ştiai că Anne avea să se mărite şi să plece. Ştiai că aveam să rămân singur.

Harry scutură din cap.

— Urma să pleci la şcoală. Nu mai rămăseseră decât câteva luni până la plecarea ta la şcoală. M-am asigurat de asta.

— Ah, asta a fost numai… Faţa lui Edward se contorsionă şi capul i se clătina nesigur şi o clipă Harry crezu că va vomita. Dar nu, el încerca doar să afle cuvântul potrivit, cuvântul plin de furie, sarcastic.

Dar era prea băut ca să-l găsească.

— Tu nici măcar… nici măcar nu te-ai gândit.

Edward scutură un deget spre el, o dată, încă o dată.

— Ce ai crezut că se va întâmpla când m-a dus la şcoală?

— Nu trebuia să-l laşi să te ducă la şcoală.

— De unde era să ştiu?! Aveam doisprezece ani! Doisprezece! strigă Edward.

Harry îşi scormoni în memorie, încercând să-şi amintească. Dar nu-şi mai amintea aproape nimic. Fusese atât de nerăbdător să plece, să lase totul în spate. Dar îl sfătuise pe Edward, nu? Îi spusese că totul o să fie bine, că o să plece la şcoală, la Hesslewhite şi că nu va mai trebui să aibă de a face cu părinţii lui. Şi doar îi spusese să nu-l lase pe tatăl lor să se apropie de şcoală, nu?

— A făcut pipi pe el. În prima zi. A adormit pe patul meu şi a făcut pe el. L-am sculat şi i-am schimbat hainele. Dar nu am avut cearşafuri de schimb. Şi toată lumea…

Vocea i se curmă şi Harry îl putea vedea pe băieţelul îngrozit, confuz şi singur.

— Toată lumea a crezut că eu am făcut pe mine. Splendid mod pentru un nou început, nu crezi? După asta am devenit *cel mai* popular băiat. Toată lumea voia să fie prieten cu *mine,* mai brodă Edward puţin, bravând.

— Îmi pare rău, spuse Harry.

Edward ridică din umeri, apoi se poticni. De data asta Harry întinse mâna şi îl prinse. Şi apoi – nu era sigur cum, sau de ce făcuse asta – îşi trase fratele aproape. Îl îmbrăţişă. Doar scurt. Doar atât cât să-şi înghită lacrimile.

— Trebuie să te duci la culcare, îi spuse Harry cu glas răguşit.

Edward încuviinţă din cap şi se sprijini de Harry în timp ce acesta îl ajuta să urce scările. Cu primele două se descurcă, dar la a treia se împiedică.

— Şşcuze, mormăi Edward, luptând să se îndrepte.

Ca şi tatăl lor, rata s-ul.

Nici repede, nici prea frumos, dar în final reuşi să-l urce pe Edward în pat, cu cizme cu tot. Îl întinse atent pe o parte, cu gura aproape de marginea saltelei, în cazul în care ar vomita. După care făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată, în toţi anii în care îl manevrase pe tatăl său într-o poziţie similară.

Aşteptă.

Rămase în dreptul uşii până când respiraţia lui Edward

deveni liniştită şi egală, după care mai stătu acolo alte câteva minute bune.

Pentru că oamenii nu trebuiau să fie singuri. Şi nu erau destinaţi să fie speriaţi. Sau să se simtă mici. Şi nu trebuiau să numere de câte ori li s-a întâmplat ceva rău şi nu trebuiau să-şi facă griji că răul li s-ar mai putea întâmpla.

Şi în timp ce stătea acolo, în întuneric, înţelese ce avea el de făcut. Nu numai pentru Edward, dar şi pentru Olivia. Şi poate chiar şi pentru el.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

A doua zi dimineaţă, Olivia nu se mai simţea chiar aşa de prost dispusă. Lumina zilei şi un somn bun pot face minuni cu starea de spirit, chiar dacă nu ajunsese la cine ştie ce concluzie. Oftă. Nu avea nicio idee.

Dar exista întotdeauna negarea. Şi decise să nu se mai gândească la asta, cel puţin până la micul dejun, întotdeauna gândea mai bine după asta.

Era pe la jumătatea rutinei de dimineaţă, încercând să stea liniştită în timp ce subreta ei îi prindea părul în ace, când auzi un ciocănit în uşă.

— Intră! strigă ea, apoi îi şopti lui Sally: ai comandat tu ciocolată?

Sally scuturăă din cap şi amândouă ridicară capul când intră o servitoare, anunţând că Sir Harry o aştepta în salon.

— Dimineaţa, la ora *asta*? E drept, era aproape de zece, deci se crăpase de mult de ziuă, dar totuşi, o oră nerezonabilă pentru ca un gentleman să vină în vizită.

— Să-i spun lui Harry că nu sunteţi disponibilă?

— Nu, răspunse Olivia.

Harry nu ar veni atât de devreme, fără un motiv bun.

— Spune-i te rog că o să cobor şi eu imediat.

— Dar încă nu v-aţi luat micul dejun, spuse Sally.

— Nu o să mă topesc eu fără un mic dejun. Olivia îşi

înălţă bărbia, privindu-şi imaginea în oglindă. Sally lucra la ceva foarte elaborat, cu şuviţe, clipsuri şi cel puţin o duzină de ace de păr.

— Nu s-ar putea ceva mai simplu în dimineaţa asta?

Umerii lui Sally căzură a dezamăgire.

— Nu mai avem nici jumătate şi sunt gata, promit.

Dar Olivia începuse deja să-şi scoată acele.

— Doar un coc mic, simplu.

Sally oftă şi începu să ajusteze coafura. În zece minute Olivia era gata şi o porni în jos, încercând să ignore că graba însemnase că o şuviţă de păr se desfăcuse deja şi trebui să şi-o dea după ureche. Când ajunse în salon, îl găsi pe Sir Harry aşezat tocmai în capătul celălalt, la micuţa măsuţă de scris din dreptul ferestrei.

Părea să… lucreze?

Privindu-l, oarecum derutată, spuse:

— Sir Harry, este atât de devreme.

Ridicându-se în picioare, acesta îi spuse:

— Am ajuns la o concluzie.

Îl privi, aşteptând. Sunase atât de*… definitiv.*

— Nu vă pot permite să fiţi singură cu prinţul.

Mai spusese asta şi noaptea trecută, dar zău, ce putea face ea?

— Nu există decât o singură soluţie. Voi fi bodigardul dumneavoastră.

Olivia îl privi uluită.

— El îl are pe Vladimir. Dumneavoastră, pe mine.

Încă uluită, continua să-l privească.

— Voi sta azi aici, cu dumneavoastră, explică el.

Olivia clipi de câteva ori, găsindu-şi într-un târziu, vocea.

— În salonul meu?

— Să nu vă gândiţi că va trebui să mă întreţineţi, spuse clar, arătând spre câteva hârtii pe care le pusese pe măsuţă. Mi-am adus de lucru.

Dumnezeule, intenţiona să se mute aici?

— V-aţi adus de lucru?!

— Îmi pare rău, dar nu-mi pot pierde toată ziua.

Olivia deschise gura, dar îi trebuiră câteva secunde ca să scoată un „ah”.

Pentru că, zău, ce altceva putea spune la asta?

Harry îi oferi ceea ce suspecta Olivia că îşi imagina el a fi un zâmbet încurajator.

— De ce nu vă luaţi o carte, să vă aşezaţi aici şi să citiţi? o întrebă el arătându-i spre spaţiul de stat, din mijlocul încăperii. Ah, da, nu vă plac cărţile. Mă rog, poate fi şi ziarul. Staţi jos.

Din nou îi trebuiră Oliviei câteva minute înainte de a reuşi să spună:

— Mă invitaţi să vă ţin companie în salonul *meu*?

Sir Harry o privi netulburat, apoi spuse:

— Aş prefera să fiu acum în salonul meu. Dar nu cred că aşa ceva poate fi acceptabil.

Olivia încuviinţă încet din cap, nu pentru că ar fi fost de acord cu el, deşi poate că era, cel puţin în ce privea ultima afirmaţie.

— Înseamnă că suntem de acord, decise el.

— Ce?

— Daţi din cap.

Olivia încetă să mai dea din cap.

— Vă supăraţi dacă mă aşez?

— Să vă aşezaţi?

— Chiar trebuie să mă întorc înapoi la muncă, explica el.

— La muncă, repetă ea ca un ecou, pentru că da, avea mare chef de conversaţie în dimineaţa asta.

Harry o privi cu sprâncenele arcuite şi abia atunci înţelese că *ce voia el să spună* era că nu se putea aşeza până când nu se aşeza şi ea. Dădu să zică *„Vă rog”,* ca în *Vă rog, simţiţi-vă ca acasă,* pentru că avea peste douăzeci de ani de lecţii de curtoazie pompate în ea. Dar bunul simţ (şi poate şi o urmă de autoapărare) învinseră şi alese:

— Chiar că nu trebuie să staţi aici toată ziua.

Harry îşi apăsă buzele şi linii fine i se formară pe la colţuri. Era ceva ferm în ochii lui întunecaţi, ceva oţelit, de neclintit.

El nu îi cerea permisiunea, înţelese Olivia. El îi spunea ei ce să facă.

Asta ar fi trebuit să o înfurie. Era tot ce detesta ea mai mult la un bărbat. Dar tot ce putea să facă era să stea acolo, în picioare… fremătând toată. Picioarele i se agitau în pantofi, gata să o ridice pe vârfuri, cu trupul dintr-odată prea uşor ca să rămână fixat pe duşumea.

Se sprijini de spateaza unui scaun. Avea senzaţia că o să înceapă să plutească. Poate că tot ar fi trebuit să mănânce ceva.

Deşi asta nu explica cu adevărat senzaţia ciudată care îi cuprinsese… partea de jos a stomacului.

Se uită la el. Spunea ceva. Dar ea nu îl asculta. Nici măcar nu îl auzea, nu auzea decât o voce mică, răutăcioasă, în ea, care-i spunea să se uite la gura lui. La buzele acelea. Şi…

— Olivia? Olivia?

— Scuze, spuse ea. Îşi strânse picioarele, spunându-şi că o mică mişcare a muşchilor ar putea-o scoate din transă. Şi nu se putea gândi la altă parte a trupului ei, pe care el să nu o poată vedea.

Dar nu reuşi decât să se simtă şi mai… agitată.

Capul lui se legănă uşor şi Sir Harry părea… preocupat? Amuzat? Era greu de spus.

Trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine. Acum. Îşi drese glasul.

— Ce spuneaţi…?

— Sunteţi bine?

— Cât se poate de bine, spuse ea vioi. I-a plăcut cum sunase, repede şi preocupat, cu toate consoanele perfect pronunţate.

Harry o privi câteva clipe. Dar Olivia nu-i putea citi expresia. Sau poate că nu voia să-i citească expresia, pentru că dacă ar fi făcut-o, se temea să nu vadă că se uita la ea ca şi cum s-ar fi aşteptat să o audă începând să latre ca un câine.

Îi zâmbi scurt şi îl întrebă din nou:

— Ce spuneaţi?

Spuneam că îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa singură cu acest bărbat. Şi nu-mi spuneţi că o să fie şi Vladimir de faţă, pentru că el nu contează.

Olivia se gândi la tulburătoarea ei conversaţie cu prinţul.

— Nu. Nu aş spune asta.

— Bine. Atunci suntem de acord?

— Bine, suntem de acord că nu trebuie să fiu singură cu Prinţul Alexei, dar…

Îşi drese glasul, sperând că asta ar putea-o ajuta saşi recapete echilibrul. Trebuia să fie mereu în alertă, cu omul acesta. Era ameţitor de inteligent şi o putea învârti pe degete dacă nu stătea bine pe picioarele ei. Şi asta însemna *pe picioare,* nu plutind deasupra lor. Îşi drese din nou glasul. Şi apoi din nou, pentru că tot dresul acesta îi zgândărise gâtul.

— Vreţi să beţi ceva? o întrebă el plin de solicitudine.

— Nu. Mulţumesc. Ce încercam eu să spun este că… dumneavoastră nu înţelegeţi că eu nu sunt singură aici. Am părinţi.

Părând teribil de impresionat de argumentul ei, Harry spuse:

— Da, aşa am înţeles. Totuşi, nu i-am văzut niciodată. Nu aici.

Olivia se încruntă, uitându-se peste umăr, în hol.

— Cred că mama doarme, încă.

— Deci ajungem la vorba mea, spuse Harry.

— Vă sunt recunoscătoare pentru gest, dar simt că trebuie să subliniez că mi se pare puţin probabil ca prinţul – sau oricine altcineva – să vină în vizită atât de devreme.

— De acord, dar este un risc pe care nu vreau să mi-l asum. Deşi – se gândi o clipă – dacă fratele dumneavoastră doreşte să coboare aici şi îmi jură că nu vă va scăpa din ochi pentru tot restul zilei, eu unul voi fi fericit să pot pleca.

— Asta presupune *ca eu* să-l vreau pe *el aici,* sub ochii *mei,* pentru tot restul zilei, spuse Olivia acru.

— Atunci mă tem că rămâneţi legată de mine.

Olivia se uită la el.

Harry se uită la ea.

Olivia deschise gura să spună ceva.

El zâmbi.

Ea începea să se întrebe de ce se lupta atâta. Şi spuse, în sfârşit îndepărtându-se de uşă şi înaintând în cameră:

— Foarte bine. Presupun că nu o să doară.

— Nici măcar nu o să ştiţi că sunt aici, o asigură el.

De asta se cam îndoia.

— Şi o fac doar că nu am alte planuri pentru dimineaţă, îl informă ea.

— Înţeleg.

Olivia îi aruncă o privire aspră. Era deconcertant să nu poată şti dacă el chiar fusese sarcastic.

— Este cât se poate de neobişnuit, murmură ea. Dar respectându-şi cuvântul, el se întorsese deja la munca lui, citind atent hârtiile pe care le adusese cu el. Erau oare aceleaşi documente la care lucra atât de concentrat când îl spiona?

Se apropie puţin mai mult, înşfăcând cartea de pe masă. Avea nevoie de un obiect în mâini, ceva ce să-i folosească drept pretext, dacă el ar fi observat cât de aproape îl urmărea.

— Înseamnă că v-aţi decis să o citiţi pe *Domnişoara Butterworth*? spuse el fără să se întoarcă de la masă.

Olivia căscă gura. De unde a ştiut el că ea luase o carte? De unde ştia că îl urmărea? Doar nu-şi ridicase ochii din hârtii.

Şi încă *Domnişoara Butterworth*? Chiar aşa? Se uită în jos, cu dezgust, la carte. Dacă ar fi fost să ia de pe masă un obiect la întâmplare, precis că nu ar fi luat cartea asta.

— Încerc să devin puţin mai deschisă la minte, spuse ea instalându-se pe prima sofa peste care dădu.

— Un scop nobil, spuse el fără să ridice privirea.

Deschise cartea şi începu să răsfoiască paginile, foşnindu-le sonor, până când găsi paragraful unde rămăsese în urmă cu două zile.

— Porumbeii… spuse ea şoptit.

— Ce?

— Căutam doar porumbeii, răspunse ea dulce.

Harry scuturã din cap şi Olivia crezu cã-l vãzuse zâmbind, deşi tot nu ridicase capul.

Olivia oftă din răsputeri, apoi îşi reluă răsfoitul.

Nicio reacţie.

Îşi spuse atunci că oftatul nu avusese scopul de a-i atrage lui atenţia. Oftase pentru că avusese nevoie să expire adânc şi dacă fusese prea tare, ei bine, acesta era obiceiul ei. Şi dacă tot fusese tare, atunci era firesc să-l repete.

Şi oftă din nou. Absolut nicio reacţie.

El continua să lucreze.

Chicoti.

— Ce este atât de amuzant? întrebă el ridicându-şi în sfârşit privirea.

— N-aş putea să vă explic, spuse ea încercând să nu zâmbească.

— Este cumva o glumă pe socoteala mea?

— Oarecum.

Harry ridică dintr-o sprânceană.

— Bine, fie, este numai şi numai pe socoteala dumneavoastră şi asta pentru că meritaţi. Olivia îi zâmbi, aşteptându-i comentariul, dar acesta nu veni.

Ceea ce era dezamăgitor.

Se întoarse la *Domnişoara Butterworth,* dar cu toate că biata fată tocmai îşi rupsese amândouă picioarele într-o trăsură urâtă, rablagită, romanul tot nu reuşea să o ţină. Olivia începu să bată darabana cu degetele, pe una dintre paginile deschise. Zgomotul crescu… şi crescu… până când păru să răsune în toată încăperea.

Urechilor ei, cel puţin. Harry nici nu observă.

Expiră sonor şi se întoarse la *Domnişoara Butterworth* şi la picioarele ei rupte.

Întoarse pagina.

Şi citi. Şi mai întoarse una. Şi mai întoarse una. Şi…

— Aţi ajuns deja la capitolul patru.

Sări în sus, speriată de sunetul vocii lui Harry, atât de

aproape de urechea ei. Cum era posibil ca el să se fi ridicat de la masă fără ca ea să observe?

— Înseamnă că e o carte bună, spuse el.

Olivia ridică din umeri.

— Merge.

— Domnişoara Butterworth s-a vindecat de ciumă?

— Ah, asta a fost cu secole în urmă. De curând şi-a rupt ambele picioare, a fost înţepată de o albină şi aproape că a fost vândută ca sclavă.

— Totul în patru capitole?

— Mai curând trei, spuse ea arătând spre începutul capitolului, vizibil pe pagina deschisă. Abia am început capitolul patru.

— Eu mi-am terminat treaba, spuse el ocolind sofaua şi venind în faţa ei.

Ah. Acum, *în sfârşit,* putea să-l întrebe:

— La ce lucraţi?

— Nimic foarte interesant. Raporturile privind cerealele de pe proprietatea mea din Hampshire.

În comparaţie cu cele imaginate de ea, era ceva mai curând dezamăgitor.

Harry se instală în celălalt capăt al sofalei, încrucişându-şi o gleznă peste celălalt genunchi. Era o poziţie foarte neprotocolară; vorbea despre confort şi de familiaritate şi de altceva – ceva ce o zăpăcea şi o încălzea, încercă să se gândească la un alt bărbat care ar sta lângă ea, într-o poziţie atât de relaxată. Nu exista niciunul. Doar fraţii ei.

Şi Sir Harry Valentine nu era, în mod clar, fratele ei.

— La ce vă gândiţi? întrebă el.

Arăta probabil surprinsă, pentru că el adăugă:

— V-aţi înroşit.

— Nu m-am înroşit.

— Sigur că nu. Este foarte cald aici, spuse el pe loc.

Ceea ce nu era.

— Mă gândeam la fraţii mei. Era puţin adevăr în asta şi trebuia să pună un stop la presupunerile lui despre pretinsa ei înroşire.

— Mie chiar îmi place fratele dumneavoastră geamăn, spuse Harry.

— *Winston?* Doamne, Dumnezeule, mai bine spunea că îi plăcea să se legene în copaci, cu maimuţele.

— Oricine poate intra sub pielea dumneavoastră nu poate decât să aibă respectul meu.

Olivia se încruntă la el.

— Şi eu să presupun că aţi fost numai miere şi zahăr cu sora *dumneavoastră?*

— Categoric, nu. Am fost o bestie… dar o făceam întotdeauna pe ascuns, spuse Harry cu ochi răutăcioşi.

— Ah, vă rog…

Olivia avea destulă experienţă cu fratele ei geamăn ca să ştie că el habar n-avea despre ce vorbea.

— Dacă încercaţi să-mi spuneţi că sora dumneavoastră habar nu avea de bufoneriile dumneavoastră…

— Ah, nu, ea ştia. Dar bunica nu ştia.

— Bunica?

— A venit să locuiască cu noi, în copilăria mea. Eram mai apropiat de ea decât de oricare dintre părinţii mei.

Olivia se pomeni dând din cap aprobator, deşi nu era sigură de ce.

— Trebuie să fi fost minunată.

Harry râse.

— Era multe lucruri, numai minunată, *nu.*

— Ce vreţi să spuneţi?

— Era foarte… severă. Şi trebuie să spun că era cât se poate de fermă în opiniile ei.

Olivia se gândi puţin la asta şi spuse:

— Îmi plac femeile care sunt ferme în opiniile lor.

— Nu mă îndoiesc.

Se pomeni zâmbind şi se aplecă înainte, simţind o minunată, aproape efervescentă apropiere.

— I-ar fi plăcut de mine?

— Nu, nu. Nu cred asta.

Olivia căscă gura, şocată.

— Aţi fi vrut să vă mint?

— Nu, dar…

Harry îi înlătură protestul cu o fluturare de mână.

— Nu avea răbdare cu nimeni. A concediat şase dintre tutorii mei.

— Şase?

El încuviinţă din cap.

Olivia era impresionată.

— Dumnezeule. *Mie* mi-ar fi plăcut de ea. *Eu* nu am reuşit să pun pe fugă decât cinci guvernante.

Harry zâmbi.

— Nu este ciudat că nu sunt deloc surprins?

Se strâmbă la el. Sau mai curând vru să se strâmbe. Probabil că i-a ieşit ceva mai aproape de un rânjet. Îi întoarse întrebarea:

— Cum se face că nu ştiu nimic despre bunica dumneavoastră?

— Nu m-aţi întrebat.

Ce-şi imagina el, că ea alerga după oameni întrebându-i despre bunicii lor? Dar apoi se întrebă – de fapt, *ce ştia* despre el?

Foarte puţin. Da, foarte puţin.

Era ciudat, pentru că *îl* cunoştea. Era cât se poate de sigură îl cunoştea. Dar apoi înţelese – cunoştea omul, dar nu faptele care l-au făcut.

— Cum erau părinţii dumneavoastră? întrebă ea dintr-odată.

O privi, nu fără oarecare surpriză.

Olivia spuse, în chip de scuză:

— Nu v-am întrebat dacă aţi avut o bunică. Să-mi fie ruşine că nu m-am gândit la asta.

— E-n regulă.

Dar nu răspunse imediat. Muşchii de pe faţa lui se mişcară – nu destul ca să trădeze ce gândea, dar mai mult decât suficient ca să îi transmită ei că se *gândea*, că nu putea decide imediat cum să răspundă. Şi apoi spuse:

— Tata a fost beţiv.

Domnişoara Butterworth, de care Olivia uitase de mult, îi alunecă printre degete şi-i căzu în poală.

— Era un beţiv simpatic, dar, în mod ciudat, asta nu făcea lucrurile mai bune.

Chipul lui Harry nu trăda nicio emoţie. Dimpotrivă, chiar zâmbea ca şi cum totul nu ar fi fost decât o glumă.

Era mai uşor aşa.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Harry ridică din umeri.

— Nu se putea abţine.

— E foarte greu, spuse ea cu blândeţe.

Harry se întoarse brusc, pentru că în vocea ei era ceva, ceva umil, poate chiar… înţelegere.

Dar nu, nu, ea nu putea. Nu putea înţelege. Ea era cea cu o familie unită, fericită, cu fratele care s-a căsătorit cu cea mai bună prietenă a ei, şi cu părinţi care chiar se ocupau de copiii lor.

Olivia rupse tăcerea.

— Fratele meu. Cel care s-a căsătorit cu prietena mea Miranda. Nu cred că v-am spus, dar a mai fost căsătorit o dată. Prima lui soţie a fost ceva înfiorător. Apoi a murit. Şi apoi – nu ştiu, ai fi crezut că el avea să fie fericit că scăpase de ea, numai că el era din ce în ce mai nefericit…

Urmă o pauză, apoi ea continuă:

— Şi a început să bea prea mult.

Nu e acelaşi lucru, ar fi vrut Harry să spună, pentru că nu era tatăl ei, nu era cel care se presupunea că ar fi trebuit să o iubească şi să o protejeze şi să aibă grijă ca totul să fie aşa cum trebuie. Nu era acelaşi lucru, pentru că ea nu curăţase de 127 de ori voma după el. Nu avea o mamă care părea că nu avea niciodată nimic de spus şi nu era… *La naiba*, *nu era acelaşi lucru. Nu era*…

— Nu este acelaşi lucru. Nu cred că ar putea fi, spuse ea încet.

Şi cu aceste cuvinte, cu aceste două scurte propoziţii, totul în el, toate acele sentimente care fermentau în el, se domoliră. Se retraseră într-un loc mai confortabil.

Olivia îi zâmbi. Vag, dar sincer.

— Dar cred că pot înţelege. Măcar puţin.

Harry se uită în jos, se uită la mâinile ei, părăsite pe

cartea din poala ei, apoi la sofaua îmbrăcată într-un material în dungi, de un verde pal. Nu era chiar foarte aproape de Olivia; mai era încă suficient loc pentru o a treia persoană între ei. Dar stăteau pe aceeaşi sofa şi dacă întindea mâna şi dacă întindea şi ea mâna…

I se tăie respiraţia.

Pentru că ea îi întindea mâna.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Nu se gândi la ce făcea. Dacă s-ar fi gândit, nu ar mai fi făcut-o. Dar când ea întinse mâna…

El i-o luă.

Abia atunci îşi dădu el seama ce făcuse şi poate abia atunci îşi dădu şi ea seama ce declanşase, dar era deja prea târziu.

Harry îi duse degetele la buze şi i le sărută pe fiecare, chiar la baza lor, acolo unde ea ar fi trebuit să poarte un inel. Dar acum nu avea niciun inel. Acolo unde, într-o strălucire de teribilă imaginaţie, văzu că purta inelul *lui.* Ar fi trebuit să fie o avertizare. Ar fi trebuit să-i inducă suficientă panică încât să-l facă să-i dea drumul la mână, să fugă din cameră, din casă, de lângă compania ei, pentru totdeauna.

Dar nu o făcu. Îi ţinu în continuare mâna la buzele lui, incapabil să se despartă de atingerea pielii ei.

Era atât de caldă, de moale.

Şi tremura.

În sfârşit, îşi ridică privirea spre ochii ei. Erau larg deschişi, privindu-l cu tulburare… şi încredere… şi poate… cu dorinţă? Nu putea fi sigur, pentru că ştia că *ea* nu putea fi sigură. Ea nu ştia ce însemna dorinţa, nu putea înţelege dulcea ei tortură, dorinţa trupească pentru o altă fiinţă.

Ştiuse asta şi a înţeles acum că o ştiuse aproape constant, din clipa în care a *cunoscut-o.* Da, e adevărat, existase acel prim, electric moment al atracţiei, dar nu

fusese semnificativ. Atunci nu o *ştia*, nici măcar nu-i plăcuse de ea.

Dar acum… era altceva. Nu era doar frumuseţea ei pe care o dorea, sau curba sânilor ei, sau gustul pielii ei. O dorea *pe ea.* Cu totul. Dorea tot ce o făcea să citească ziarele în loc de romane şi dorea acea mică părticică de lipsă de convenţionalism, care o făcuse să deschidă o fereastră şi să-i citească romane idioate prin spaţiul dintre casele lor.

Îi dorea umorul ei, ascuţit ca briciul, triumful de pe chipul ei când îl dădea gata cu o replică. Şi dorea expresia aceea de îngrozită uluire, când *el* o întrecea pe *ea.*

Dorea focul din spatele ochilor ei şi dorea gustul buzelor ei şi da, o dorea sub el, în jurul lui, peste el… în orice poziţie posibilă, oricum.

Se va căsători cu ea. Nimic mai simplu.

— Harry, şopti ea şi privirea îi căzu pe buzele ei.

— O să te sărut, spuse el încet, fără să se gândească, fără măcar să-i treacă prin minte că poate ar trebui să-i ceară voie.

Se aplecă în faţă şi în această ultimă secundă înainte de a-i atinge buzele, se simţi dintr-odată pur. Acesta era un nou început.

O sărută, prima atingere dureros de blândă, doar o fluturare a buzelor lui, pe ale ei. Dar contactul a fost electric. I-a tăiat respiraţia, în sensul literal al cuvântului. Se retrase, doar atât cât să-i vadă expresia. Se uita la el cu un fel de surprindere, sorbindu-l cu ochii ei de culoarea albăstrelelor.

Olivia îi rosti în şoaptă numele.

Şi atunci o trase din nou lângă el, de data aceasta cu toată urgenţa care îi străbătea venele. O sărută înfometat, uitând de orice precauţie şi până să-şi dea seama, mâinile îi erau în părul ei şi agrafele cădeau şi nu se putea gândi decât că voia să o vadă din nou cu părul pe umeri.

Cu părul pe umeri, plutind în jurul pielii ei. Şi nimic mai mult.

Trupul lui, deja dur de dorinţă, deveni imposibil de

tare şi, într-o fracţiune de înţelepciune, îşi dădu seama că trebuia să-i dea imediat drumul, altfel i-ar fi smuls hainele de pe ea şi ar fi posedat-o chiar acolo, în salonul părinţilor ei.

Cu uşa deschisă.

Doamne, Dumnezeule.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi mai mult se trase el în spate, decât o împinsese pe ea.

O clipă nu putură face nimic altceva decât să se uite unul la celălalt. Părul ei îi căzuse din coafură şi arăta atât de adorabil, atât de splendid de ciufulită.

— M-ai sărutat, şopti ea.

El încuviinţă din cap.

Buzele ei se mişcară într-o idee de zâmbet.

— Cred că şi eu te-am sărutat.

El încuviinţă din nou din cap.

— Aşa ai făcut.

Părea să vrea să mai spună ceva, dar apoi se întoarse spre uşa deschisă. Şi mâna ei se ridică spre păr.

— O să trebuiască să-l aranjezi, spuse el amuzat.

Ea încuviinţă din cap. Şi iar păru să mai vrea să spună ceva, dar nu spuse. Îşi strânse tot părul la ceafă, împletindu-l cu o mână într-o coadă ca de cal şi apoi se ridică.

— O să fii aici, când mă întorc?

— Vrei să fiu?

Ea încuviinţă din cap.

— O să fiu aici, spuse el, chiar dacă ar fi răspuns la fel şi dacă ea i-ar fi zis nu.

Dar ea mai încuviinţă o dată din cap şi se grăbi spre uşă. Dar înainte de a pleca, se mai întoarse o ultimă dată şi-l privi.

— Eu… începu să spună, dar apoi scutură doar din cap.

— Tu, ce? întrebă el cu voce caldă.

Ea ridică din umeri, neajutorată.

— Nu ştiu.

Harry râse. Şi râse şi ea. Şi era, decise el în timp ce

auzea zgomotul paşilor care se îndepărtau, un moment perfect.

În toate privinţele.

Harry stătea încă pe sofa câteva minute mai târziu, când intră majordomul.

— Prinţul Alexei Gomarovski, pentru Lady Olivia, intonă el. Se opri, aplecându-se în faţă în timp ce se uita prin salon.

— Lady Olivia?

Harry dădu să spună că Lady Olivia se va întoarce în câteva momente, dar prinţul păşea deja în cameră.

— Mă va primi ea, îi spuse acesta majordomului.

Dar mă va săruta pe mine, vru Harry să uguie. Da, chiar era un sentiment minunat. Câştigase. Şi prinţul pierduse. Şi cu toate că un gentleman nu sărută şi apoi se lăuda, Harry era cât se poate de sigur că la vremea când Alexei va părăsi casa Rudland, va şti cine câştigase favorurile Oliviei.

Harry se ridică, simţindu-se uşor răutăcios pentru cât de mult aşteptase acest moment.

Nu pretinsese niciodată că era un bărbat care nu avea concurenţă.

— Dumneavoastră! spuse Prinţul Alexei. Sunase de fapt ca o acuzaţie.

Harry îi zâmbi amabil, în timp ce îl saluta.

— Eu.

— Ce căutaţi aici?

— În vizită la Lady Olivia, desigur. *Dumneavoastră* ce căutaţi aici?

Prinţul alese să răspundă arcuindu-şi doar buzele.

— Vladimir! lătră el.

Vlad Spintecătorul (cum alesese Harry să-l numească) păşi greoi în încăpere, aruncându-i o uitătură ursuză înainte de a se întoarce spre stăpânul lui care îl întreba (în rusă, desigur), ce aflase până acum despre Harry.

— *Poka nicevo.*

Încă nimic.

Pentru care Harry îi fu enorm de recunoscător. Nu

multă lume ştia că vorbea limba rusă, dar nici nu era un secret. Nu va fi nevoie de cine ştie ce investigaţii ca să descopere că bunica lui Harry descindea dintr-o extrem de veche şi de nobilă familie rusă.

Ceea ce nu însemna în mod *obligatoriu* ca el să fi învăţat limba, dar Prinţul Alexei ar fi trebuit să fie idiot ca să nu-şi pună întrebări. Şi chiar dacă Alexei era necioplit şi desfrânat şi mai mult ca sigur lipsit de calităţi sociale salvatoare, nu era idiot, indiferent cum îl gratulase Harry pe parcurs.

— Aţi avut o dimineaţă plăcută, Înălţimea Voastră? întrebă Harry cu vocea lui cea mai prietenoasă.

Prinţul Alexei îi aruncă doar o privire, decizând ca aceasta să fie tot răspunsul lui.

— Eu, da, am avut o dimineaţă minunată, continuă Harry, reaşezându-se.

— Unde este Lady Olivia?

— Cred că este sus. Trebuia să… să se ocupe de ceva. Şi Harry făcu un mic semn spre părul lui, gest care, decise el, putea fi interpretat de prinţ cum voia el.

— O s-o aştept, spuse Alexei pe tonurile lui sacadate, ca de obicei.

— Vă rog, spuse Harry afabil, arătând spre un fotoliu din faţa lui. Pentru care primi o altă privire furioasă, probabil meritată, de vreme ce nu era rolul lui să acţioneze ca gazdă.

Şi totuşi era teribil de amuzant. Alexei îşi ridică poalele hainei şi se aşează, cu gura strânsă într-o linie fermă, inflexibilă. Se uita drept în faţa lui, cu intenţia *clară* de a-l ignora total pe Harry.

Ceea ce ar fi fost perfect pentru Harry de vreme ce marea lui dorinţă nu era să interacţioneze cu prinţul, exceptând faptul că se simţea o idee superior acestuia, de vreme ce *el* fusese ales de Olivia să o sărute şi *nu* prinţul, în ciuda poziţiei lui Harry în afara regalităţii, în afara aristocraţiei, în afara a tot ce conta atât de mult pentru Prinţul Alexei.

Iar când mai combinai asta cu ordinul recent al

Cancelariei de Război, care *putea* fi interpretat prin aceea că Harry trebuia să facă tot posibilul să fie un ghimpe în coasta prinţului rus, ei bine…

Şi departe de Harry Valentine să chiulească de la îndatoririle lui patriotice.

Harry se ridică doar atât cât să o ia de pe măsuţă pe *Domnişoara Butterworth,* fredonând în timp ce răsfoia cartea să găsească pagina unde rămăseseră în urmă cu două zile, cu biata Priscilla pierzându-şi întreaga familie din cauza variolei.

Hmm hmm hmmm hmmmmmm hm hm…

Alexei îi aruncă o privire iute, enervată.

— *God Save the King.* În caz că vă întrebaţi, îl informă Harry.

— Nu mă întrebam.

— *Dumnezeu să-l aibă în pază pe bunul nostru rege, Trăiască nobilul nostru rege, Dumnezeu să îl aibă în pază pe rege.*

Buzele prinţului se mişcară, dar dinţii îi rămaseră încleştaţi când mormăi:

— Îmi este cunoscută melodia.

Harry îşi ridică uşor glasul.

— *Fă-l victorios, Fericit şi glorios, Mult să domnească peste noi: Dumnezeu să-l aibă în pază pe Rege.*

— Încetaţi cu cântatul acesta infernal.

— Sunt doar patriot, spuse Harry relansându-se: O *Doamne, Bunul nostru Domn, scoală-te, împrăştie-i pe duşmanii lui şi fă-i să piară.*

— Dacă am fi fost în Rusia, aş fi pus să fii arestat.

— Pentru că îmi cânt Imnul Patriei mele? spuse încet Harry.

— Eu nu aş avea nevoie de un alt motiv decât propria mea toleranţă.

Harry se gândi la asta, ridică din umeri şi continuă:

— *Năruieşte-le intrigile, Zădărniceşte-le mârşavele planuri, În Voi ne este speranţa, Dumnezeu să ne aibă pe toţi în pază.*

Se opri, decizând că ultimul vers nu era necesar. Ar fi

preferat să termine cu *Zădărniceşte-le mârşavele planuri.*

I se adresă prinţului:

— Suntem un popor foarte corect. Poate vreţi să vă includem în *„pe toţi”.* Alexei nu răspunse, dar lui Harry nu-i scăpă că avea amândouă mâinile strânse în pumni.

Harry se întoarse la *Domnişoara Butterworth,* decizând că nu-i displăcea această parte din misiunea lui de spionaj. Nu se mai distrase atât, enervând pe cineva, de când…

De nici când.

Îşi zâmbi. Nici măcar sora lui nu era atât de încântătoare când o tortura. Cât despre Sebastian, el nu lua niciodată nimic în serios; era aproape imposibil să-l enervezi.

Harry fredonă primele acorduri din „*La Marseillaise*”, doar ca să măsoare reacţia prinţului (acum cu faţa de un superb roşu-aprins, de furie), după care se puse pe citit. Răsfoi paginile, decizând repede că nu-l interesau anii de formare ai Priscillei Butterworth şi se stabili la pagina 144, care părea să cuprindă nebunie, desfigurare, jigniri şi lacrimi – tot ce era nevoie pentru un roman al naibii de bun.

— Ce citiţi? îl întrebă Prinţul Alexei.

Harry îşi ridică absent capul.

— Poftim?

— Ce citiţi? scuipă prinţul.

Harry îşi coborî privirea înapoi în carte, apoi din nou, spre prinţ.

— Am presupus că nu doriţi să vorbiţi cu mine.

— Nu doresc. Dar sunt curios. Ce carte e?

Harry o ridică, pentru ca Prinţul Alexei să poată citi coperta.

— *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun.*

— Este populară în Anglia? zâmbi dispreţuitor prinţul.

Harry se gândi puţin.

— Nu ştiu. Lady Olivia o citeşte. M-am gândit că aş putea-o citi şi eu.

— Nu este cumva cartea despre care spunea că nu îi place?

— Aşa presupun, da. Nu pot spune că o condamn pentru asta, termină Harry încet.

— Citiţi-mi.

Un punct pentru prinţ. Harry nu ar fi fost mai surprins dacă prinţul ar fi venit şi l-ar fi sărutat drept pe gură.

— Nu cred că o să vă placă, spuse Harry.

— Dumneavoastră vă place?

— Nu chiar, spuse Harry scuturând din cap.

Prinţul îşi înălţă bărbia, aplecându-şi imperceptibil capul într-o parte. Ca şi cum ar fi pozat pentru un portret, îşi spuse Harry. Omul acesta îşi petrecuse toată viaţa ca şi cum ar fi pozat pentru un portret.

Dacă nu ar fi fost aşa un idiot, lui Harry i-ar fi fost milă de el.

— Dacă o citeşte Lady Olivia, atunci o să vreau să o citesc şi eu, spuse prinţul.

Harry tăcu, digerând ideea. Îşi spuse că o putea sacrifica pe *Domnişoara Butterworth,* de dragul relaţiilor anglo-ruse. Închise cartea şi i-o întinse prinţului.

— Nu. Mi-o citiţi dumneavoastră.

Harry decise să-i dea ascultare. Era o pretenţie atât de bizară încât nu o putea refuza. În plus, Vladimir făcuse doi paşi în direcţia lui, începând să mârâie.

— Cum doriţi, Înălţimea Voastră, spuse Harry instalându-se încă odată cu cartea în mână.

— Presupun că aţi vrea să începem cu începutul?

Alexei îi răspunse cu o singură, regală înclinare a capului.

Harry întoarse cartea înapoi la început şi citi:

„Era o noapte neagră şi vântoasă şi domnişoara Priscilla Butterworth ştia că ploaia va începe dintr-o clipă într-alta, revărsându-se în şuvoaie din ceruri, udând tot ce se afla în orizontul ei”.

Harry îşi ridică privirea.

— „Orizont” nu este folosit cum trebuie, apropo.

— Ce înseamnă „şuvoaiele” acelea?

Harry se uită în carte.

— Păi, e doar o expresie. Cum s-ar zice „plouă cu

găleata”.

— Ce stupizenie.

Harry ridică din umeri. Nici lui nu-i plăcuse niciodată expresia asta.

— Să continui?

Din nou o încuviinţare din cap.

„Desigur, era ferită de vreme în cămăruţa ei, dar cercevelele ferestrelor...”

— Domnul Sebastian Grey, se auzi vocea majordomului.

Harry îşi ridică privirea, oarecum surprins.

— În vizită la Lady Olivia? întrebă el.

— În vizită la dumneavoastră, îl informă majordomul, părând uşor deconcertat de toată situaţia.

— Ah. Perfect. Introdu-l, te rog.

Peste o clipă apăru şi Sebastian, continuându-şi fraza începută pe drum:

— ...mi-a spus că te găsesc aici. Pot spune că este foarte convenabil.

Se opri brusc şi clipi de câteva ori, uitându-se surprins la prinţ.

— Înălţimea Voastră, spuse el făcând o plecăciune.

— Vărul meu, spuse Harry.

— Mi-amintesc. Stângaciul cu şampania, spuse prinţul, îngheţat.

Sebastian se instală într-un fotoliu.

— A fost groaznic. Sunt un nătâng patentat. Săptămâna trecută am vărsat vin pe Cancelarul Visteriei.

Harry era convins că Sebastian n-a avut vreodată ocazia să se afle în aceeaşi încăpere cu cancelarul visteriei, darămite să-i verse vin pe pantofi...

Dar îşi păstră gândurile pentru el.

— Ce faceţi în după-amiaza aceasta, distinşi domni?

— Este după-amiază?

— Întocmai.

— Sir Harry îmi citea.

Sebastian îl privi pe Harry cu nedisimulat interes.

— Spune adevărul, îl asigură Harry ridicând-o în spus

pe *Domnişoara Butterworth.*

Sebastian spuse, aprobator:

— *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun,* excelentă alegere.

— Aţi citit-o? îl întrebă Alexei.

— Nu este la fel de bună ca *Domnişoara Davenport şi Marchizul Negru,* desigur, dar mult mai bună decât *Domnişoara Sainsburry şi Misteriosul Colonel.*

Harry rămase fără glas.

— Citesc acum *Domnişoara Truesdale şi Domnul cel Tăcut.*

— Tăcut? se auzi Harry ca un ecou.

— Da, nu prea există dialog în cartea asta, confirmă Sebastian.

— De ce aţi venit? îl întrebă brusc prinţul.

Sebastian se întoarse spre el cu faţa numai zâmbet, ca şi cum nu ar fi observat că prinţul îl detesta în mod vizibil.

— Trebuia să vorbesc cu vărul meu, desigur. Dar asta mai poate aştepta. Şi Sebastian se instală şi mai bine în fotoliul lui, ca şi cum s-ar fi pregătit să rămână acolo toată ziua.

Harry nu avu răspuns la asta. Şi nici prinţul.

— Continuaţi, le spuse Sebastian.

Harry nu ştia la ce se referea Sebastian.

— Lectura. Cred că pot asculta şi eu. Nu am mai recitit-o de secole.

— Ai de gând să stai aici în timp ce eu îţi citesc cu voce tare?

— Şi Prinţului Alexei, îi reaminti Sebastian, după care închise ochii.

— Nu vă uitaţi la mine. Îmi imaginez mai bine scenele, aşa.

Harry n-ar fi crezut că ar putea exista vreo legătură între el şi prinţ, dar când schimbară împreună priviri, era clar că amândoi îşi spuneau că Sebastian era nebun.

Harry îşi drese glasul, reveni la începutul propoziţiei şi citi:

— Desigur, era ferită de vreme în cămăruţa ei, dar cercevelele ferestrelor zornăiau atât de tare, încât nu credea că va mai putea adormi în noaptea asta.

Harry îşi ridică privirea. Prinţul asculta concentrat, în ciuda expresiei de plictiseală de pe chipul lui. Sebastian era în extaz.

Asta, sau adormise.

— Ghemuită în patul ei mic, rece, nu se putea opri să nu îşi amintească toate evenimentele care o aduseseră în acest punct negru, în noaptea asta neagră. Dar, dragă cititorule, nu aici începe povestea noastră.

Sebastian deschise brusc ochii.

— Eşti abia la prima pagină?

Harry ridică dintr-o sprânceană.

— Îţi închipui că Înălţimea Sa şi cu mine ne-am întâlnit în fiecare seară, pentru şedinţe secrete de citit?

— Dă-mi cartea. Citeşti groaznic. Şi Sebastian se întinse şi-i smulse cartea din mână.

Harry se întoarse spre prinţ.

— Nu prea am antrenament.

— Era o noapte neagră şi întunecată... începu Sebastian şi Harry trebui să admită că într-adevăr aducea o mare încărcătură dramatică. Până şi Vladimir se aplecă să audă mai bine, deşi nu vorbea engleza.

— Domnişoara Priscilla Butterworth ştia că ploaia va începe dintr-o clipă într-alta, revărsându-se în şuvoaie din ceruri, udând tot ce se afla în orizontul ei.

Dumnezeule, suna aproape ca o predică. Sebastian îşi greşise în mod clar vocaţia.

— „Orizont” nu este folosit corect, spuse Prinţul Alexei.

Sebastian îşi ridică privirea, furios.

— Sigur că este.

Alexei îşi îndreptă un deget în direcţia lui Harry.

— El a spus asta.

— Nu este, spuse Harry ridicând din umeri.

— Ce e rău cu cuvântul acesta? întrebă Sebastian.

— Sugerează că tot ce vede se află sub puterea şi

controlul ei.

— Şi de unde ştii că nu este aşa?

Harry recunoscu:

— Eu nu ştiu, dar fata nu pare să controleze nimic. Mama ei a fost ciugulită de porumbei, până a murit. Şi Harry se uită în direcţia prinţului.

— Se mai întâmplă asta, spuse Alexei şovăitor.

— Poate c-ar trebui să-mi revizuiesc dorinţa mea de a merge în Rusia, spuse Sebastian.

— Justiţia promptă. Asta este singura soluţie, spuse Alexei.

Lui Harry nu-i venea să creadă că întreba, dar o făcu:

— Porumbeii sunt prompţi?

Alexei ridică din umeri, poate cel mai puţin rapid şi precis gest pe care l-a văzut Harry să-l facă.

— Justiţia este promptă. Pedeapsa, nu chiar.

Se aşternu tăcerea, apoi Sebastian se întoarse spre Harry şi-l întrebă:

— De unde ştii de porumbei?

— Mi-a spus Olivia. Ea a citit-o înainte.

Buzele lui Sebastian se strânseră a dezaprobare. Harry rămase şi el surprins. Era o expresie unică. Ciudată pe chipul vărului său. Harry nu-şi amintea când nu fusese Sebastian de acord cu ceva.

— Pot continua? întrebă Sebastian cu vocea debordând de solicitudine.

Prinţul încuviinţă dând din cap, Harry mormăi un „te rog” şi cu toţii se pregătiră să asculte.

Chiar şi Vladimir.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Cea de a doua coafură a Oliviei din ziua aceea i-a luat considerabil mai mult timp decât prima. Sally, încă iritată pentru că fusese întreruptă în toiul acţiunii, se uită la părul Oliviei şi nu termină numai cu un scurt „V-am zis eu”.

Şi cu toate că nu era în firea Oliviei să asculte supusă şi să înghită o asemenea dăscăleală, ei bine, supusă o ascultă, de vreme ce nu-i putea explica lui Sally că adevăratul motiv pentru care i se desfăcuse părul era acela că Sir Harry îşi băgase mâinile în el.

— Gata, declară Sally înfigând şi ultimul ac, cu o forţă, aprecie Olivia, nu chiar necesară.

— Ăsta o să vă ţină toată săptămâna, dacă vreţi.

Olivia nu ar fi fost surprinsă dacă Sally i-ar fi lipit părul cu clei, doar ca să ţină fiecare fir la locul lui.

— Să nu ieşiţi în ploaie, o preveni Sally.

Olivia se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Dar nu plouă.

— S-ar putea.

— Dar e… Olivia se opri. Dumnezeule, ce făcea, stătea aici şi se certa cu subreta ei? Sir Harry o aştepta încă jos.

Doar gândul la el şi o zăpăcea.

— De ce ţopăiţi? o întrebă Sally suspicioasă.

Olivia se opri cu mâna pe bumbul clanţei.

— Nu ţopăi.

— Ţopăiaţi… Caraghios… Aşa… Şi Sally sări uşor, imitând-o.

— Ieşeam ţeapănă din cameră, declară Olivia păşind afară în hol.

— Foarte ţeapănă! Ca un însoţitor de sicriu…

Se întoarse, se asigură că Sally nu o vedea şi se repezi în jos pe scări.

Ajungând la parter, se decise pentru un ritm calm, şi poate de aceea paşii ei au fost atât de silenţioşi încât intră în salon fără ca să o fi auzit cineva.

Dar ce văzu ea…

Chiar că nu existau cuvinte să descrie.

Rămase în pragul uşii, gândindu-se că acesta ar fi momentul să deschidă o listă intitulată *Lucruri Pe care Nu Mă Aştept să le văd în Salonul Meu,* dar nu credea că i-ar fi putut trece prin cap ceva mai neaşteptat decât ce vedea *acum* în salonul ei, adică pe Sebastian Grey stând în

picioare pe o măsuţă, citind (cu mult suflet) din *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun.*

Ca şi cum asta nu era destul – şi chiar că ar fi trebuit să fie destul, pentru că de fapt, ce căuta Sebastian Grey în Casa Rudland?

Harry şi prinţul stăteau alături pe aceeaşi sofa şi niciunul nu părea să etaleze răni de la atingerea mâinilor celuilalt.

Şi abia atunci Olivia le observă pe cele trei subrete înghesuite pe o banchetă din fundul camerei, urmărindu-l în extaz pe Sebastian.

Una dintre ele chiar părea să aibă lacrimi în ochi.

Şi iată-l şi pe Harry, în picioare, într-o parte, cu gura căscată, vizibil depăşit de emoţie.

— *Bunico! Bunico!* spunea Sebastian, cu o voce mai înaltă, *Nu pleca. Te rog. Te rog, te rog; nu mă lăsa singura aici.*

Una dintre fetele în casă începu să plângă încetişor.

— *Priscilla rămase câteva minute bune în faţa casei mari, o siluetă mică, solitară, privind trăsura închiriată a bunicii ei, alergând cu viteza pe alee, până când dispăru din vedere. Fusese părăsită pe treptele Palatului Fitzgerald, lăsată acolo ca un bagaj nedorit.*

O altă subretă începu să-şi tragă nasul.

— *Şi nimeni* – vocea lui Sebastian coborî într-un registru dramatic – *nu ştia că ea era acolo. Bunica nici măcar nu ciocănise la uşă să-şi anunţe verii de sosirea ei.*

Huntley scutura din cap, cu ochii mari de şoc şi durere. Era cea mai puternică emoţie care se citise vreodată pe chipul lui.

Sebastian închise ochii şi-şi duse o mână la inimă.

— *Nu avea decât opt ani.*

Şi închise cartea.

Tăcere. Tăcere totală. Olivia se uită prin încăpere şi văzu că nimeni nu era conştient de prezenţa ei.

Şi atunci…

— Bravo! Huntley a fost primul care a aplaudat, bătând din palme cu mare fervoare. Fetele i se alăturară

imediat, trăgându-şi nasul printre aplauze. Până şi Harry şi prinţul aplaudară, deşi pe chipul lui Harry se citea mai mult amuzament decât altceva.

Sebastian deschise ochii şi fu primul care o văzu.

Spuse, zâmbind:

— Lady Olivia, de când sunteţi aici?

— De când Priscilla a implorat-o pe bunica ei să nu o abandoneze.

— Ce femeie fără suflet.

— A făcut ce trebuia să facă, spuse prinţul.

— Cu tot respectul, Înălţimea Voastră…

Olivia căscă gura. Majordomul ei avea o dispută cu *Înălţimea Sa Regala*?!

Dacă ar fi insistat ceva mai mult…

— Nu era în stare să hrănească copilul. Orice prost putea vedea asta, îl întrerupse prinţul.

— Ţi se rupea inima, spuse una dintre fete.

— Eu am plâns, spuse alta.

Cea de a treia încuviinţă din cap, pentru că nu mai putea vorbi.

— Sunteţi un cititor minunat, continuă prima.

Sebastian le acordă celor trei fete un zâmbet care le topi.

— Vă mulţumesc că m-aţi ascultat, spuse el încet.

Fetele oftară.

Olivia se frecă la ochi, încă încercând să priceapă. Se întoarse spre Harry cu o privire întrebătoare. Precis că el avea o explicaţie.

— Chiar că este ceva mai bine cu Sebastian citind, îi spuse el.

— Chiar că nu putea fi mai rău, mormăi Olivia.

— Ar trebui tradusă în rusă. Ar avea un succes nebun, spuse prinţul.

— Parcă v-am auzit spunând că literatura dumneavoastră are o tradiţie mai profundă, spuse Olivia.

— Asta este foarte profundă. Ca o tranşee, replică prinţul.

— Să încep cu următorul capitol?

— Da! se auzi un răspuns răsunător.

— Ah, vă rog, îl imploră una dintre fete.

Olivia continua să stea nemişcată, doar ochii ei săgetând încolo şi încoace. Oricât de superbă era reprezentaţia lui Sebastian, nu era convinsă că va suporta un întreg capitol fără să izbucnească în râs. Ceea ce nu ar face-o dragă… nimănui. Categoric, nu voia să cadă în dizgraţia lui Huntley. Toată lumea ştia că Huntley conducea casa.

Ce-ar fi s-o şteargă de aici? Încă nu-şi luase micul dejun. Şi nici ziarul nu-l terminase de citit. Dacă Sebastian îi întreţinea toţi oaspeţii (inclusiv personalul, lucru pe care Olivia prefera să-l treacă sub tăcere) atunci ea putea evada în salonul pentru micul dejun, să-şi citească ziarul.

Sau ar putea merge la cumpărături. Chiar avea nevoie de o pălărie nouă.

Îşi cântărea opţiunile, când în sfârşit vorbi Vladimir. În rusă, fireşte.

— Zice că trebuia să vă faceţi actor, îi traduse Alexei lui Sebastian.

Sebastian îi zâmbi încântat şi-i făcu o plecăciune lui Vladimir, mulţumindu-i:

— *Spasiba.*

— Vorbiţi rusa?! spuse prinţul întorcându-se brusc spre Sebastian.

— Numai câteva cuvinte, răspunse repede Sebastian. Pot spune *mulţumesc* în paisprezece limbi. Din păcate, *vă rog,* doar în zece.

— Adevărat? În ce limbi? întrebă Olivia, cu mult mai interesată de asta decât de Domnişoara Butterworth.

— Mi s-a părut de asemenea util să ştiu cum se spune „Vreau ceva de băut”, i se adresă Sebastian prinţului.

— *Da,* spuse acesta aprobator – în limba rusă se spune *„la nujdayus v napitkyeh”.*

— *Spasiba*, îi răspunse Sebastian.

— Nu, serios, vreau să ştiu cum se spune în fiecare limbă, insistă Olivia, deşi nimeni nu-i dădea atenţie.

— Ştie cineva cât este ora? întrebă Harry.

— Este un ceas pe şemineu, îi răspunse Olivia fără să se uite la el. Domnule Grey, insistă ea din nou.

— O clipă, spuse Sebastian revenind la prinţ.

— Servitorul dumneavoastră îmi stârneşte curiozitatea. Nu vorbeşte limba engleză, nu? Atunci cum mi-a urmărit lectura?

Prinţul schimbă o scurtă conversaţie în rusă cu Vladimir, apoi se întoarse spre Sebastian.

— Zice că vă putea urmări emoţia, din intonaţia dumneavoastră.

Sebastian părea încântat.

— Dar mai ştie şi câteva cuvinte, continuă prinţul.

— Totuşi… şopti Sebastian.

— Portugheză. Trebuie să fi învăţat câteva cuvinte în portugheză, cât aţi servit în armată. Cum se spune în portugheză „mulţumesc”? Olivia se întreba dacă cineva îşi propusese să-i acorde puţină atenţie, în după-amiaza aceasta.

— *Obrigado,* spuse Harry.

Olivia se întoarse spre el, oarecum surprinsă.

Harry ridică uşor din umeri.

— Şi eu am învăţat ceva portugheză.

— *Obrigado,* repetă ea.

— *Obrigada*, pentru dumneavoastră. Nu că aţi putea fi confundată cu un bărbat, spuse Harry.

Nu era cel mai flatant compliment, dar Olivia se decise totuşi să îl accepte.

— Care este cea mai ciudată limbă în care îi puteţi mulţumi cuiva? îl întrebă ea pe Sebastian.

Acesta se gândi o clipă, apoi spuse:

— *Kesenem.*

Olivia îl privea, aşteptând.

— Maghiară. Se vorbeşte în Ungaria, îi explică el.

— Cum de ştiţi asta?

— Habar n-am, spuse el.

— De la o femeie. Dacă nu vă amintiţi, precis a fost o femeie, spuse prinţul, cunoscător.

Olivia decise că nu merita efortul să se simtă jignită

pe chestia asta.

— *Kiitos,* spuse Prinţul Alexei aruncându-i lui Sebastian o scurtă privire de superioritate, apoi adăugă:

— Finlandeză.

— Vă mulţumesc din suflet. Repertoriul meu numără acum cincisprezece limbi.

Olivia se gândi dacă să spună sau nu, *mergi*, dar decise că nu va părea decât ridicolă.

— Şi dumneavoastră? Ce ne puteţi spune? îl întrebă prinţul pe Harry.

— Da, Harry, Tu ce ne poţi spune? îl întrebă şi Sebastian.

Harry îi aruncă o privire rece vărului său, apoi răspunse:

— Mă tem că eu nu am nimic special.

Olivia avea senzaţia că între cei doi veri era un fel de conversaţie fără cuvinte, dar nu avu timp să aprofundeze acest gând pentru că Sebastian se întoarse înapoi la prinţ şi îl întrebă:

— Cum se spune „vă rog”, în finlandeză?

— *Ole hyvä.*

— Excelent. Sebastian înclină o dată din cap, aparent memorând noua, mică bucată de cunoaştere.

— Nu se ştie niciodată când poţi da peste o adorabilă doamnă finlandeză.

Olivia se întreba cum ar putea recâştiga controlul asupra salonului ei, când auzi un ciocănit la uşa principală. Huntley se scuză pe loc şi se duse să deschidă.

Reveni peste câteva momente, cu un tânăr pe care nu-l mai văzuse niciodată. Deşi… puţin mai înalt decât media, cu părul negru… Era aproape sigură că…

— Domnul Edward Valentine – anunţă Huntley ridicând din sprâncene – a venit să-l vadă pe Sir Harry Valentine.

— Edward, este totul în regulă? spuse Harry imediat, ridicându-se.

— Da, desigur, răspunse Edward uitându-se stânjenit în încăpere. Era clar că nu se aşteptase la atâta lume. Îi

întinse lui Harry un plic.

— A sosit pentru tine. Mi s-a spus că este urgent.

Harry se uită la plic şi-l băgă în buzunarul hainei, apoi îşi prezentă fratele tuturor celor din cameră, chiar şi celor trei fete în casă, care încă mai stăteau înşiruite frumos pe banchetă.

— De ce stă Seb pe masă? întrebă Edward.

— Distrez trupele, spuse Sebastian salutându-l.

— Sebastian ne citea din *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun,* îi explică Harry.

— Aah, am citit-o, exclamă Edward, cu faţa însufleţindu-i-se pentru prima oară de când intrase în salon.

— Ţi-a plăcut? îl întrebă Sebastian.

— E strălucitoare. Teribil de amuzantă. Stilul este puţin pestriţ uneori, dar povestea este fantastică.

Sebastian părea să găsească asta foarte interesant.

Edward se uită în încăpere.

— Vă supăraţi dacă mă alătur dumneavoastră?

Olivia deschise gura să spună „desigur că nu”, doar că Sebastian, Harry şi *însuşi* prinţul fură mai rapizi.

Chiar aşa, de fapt a cui era casa asta?

Edward se uită la ea – interesant, nu semăna deloc cu Harry, exceptând culoarea, care era identică – şi spuse:

— Intenţionaţi să intraţi şi dumneavoastră, Lady Olivia?

Îşi dădu seama că încă mai stătea în prag. Toţi domnii stăteau jos, dar totuşi nu, nu era firesc ca Edward care abia atunci o cunoscuse, să se aşeze în timp ce ea stătea în picioare.

— De fapt mă gândeam să ies în grădină, spuse ea cu voce stinsă, când constată că nimeni nu protestă la ideea plecării ei.

— Sau poate că o să mă aşez şi eu.

Găsi un scaun într-un colţ, nu prea departe de cele trei subrete care îi aruncau priviri speriate.

Le spuse:

— Vă rog, staţi. Nu vă pot cere să pierdeţi restul spectacolului.

Îi mulţumiră cu atâta devoţiune încât Olivia se întrebă cum îi va explica toate astea mamei sale. Dacă Sebastian va veni în fiecare după-amiază să citească (pentru că precis nu avea de gând să termine tot romanul dintr-o singură suflare), iar fetele vor veni să-l asculte, şemineele vor rămâne o vreme necurăţate.

— Capitolul Doi, anunţă Sebastian. O tăcere reverenţioasă se aşternu în încăpere, stârnindu-i Oliviei un chicot cât se poate de ireverenţios.

Prinţul îi aruncă o privire urâtă. La fel, Vladimir şi Huntley.

— Scuze, bălmăji ea punându-şi cuminte mâinile în poală. Era, se pare, momentul să arate cât de frumos se putea comporta.

Se uită la Harry încercând să-i descifreze gândurile. Dar Harry părea distras; ochii i se micşoraseră, gânditori şi nu erau îndreptaţi spre Sebastian. Şi bătea cu degetele darabana pe braţul fotoliului – un semn sigur al unei minţi care se gândea aiurea.

Se gândea oare la sărutul lor? Olivia spera că nu. Nu părea transportat într-un îndepărtat paradis al extazului.

Dumnezeule, începea să semene cu Priscilla Butterworth.

Ca să vezi!

*

După câteva pagini din Capitolul Doi, Harry decise că nu ar fi nepoliticos să se scuze, ca să poată citi scrisoarea pe care i-o adusese Edward, probabil de la Cancelaria de Război. Se uită la Olivia înainte de a părăsi salonul, dar şi aceasta părea pierdută în gânduri, privind drept în faţa ei, la un punct din perete.

Îşi mişca şi buzele. Nu foarte mult, dar nu putu să nu remarce detaliile delicate ale acestora.

Edward părea şi el bine aşezat. Stătea în diagonală faţă de prinţ, uitându-se la Sebastian cu un zâmbet larg, pe toată faţa. Harry nu-şi mai văzuse niciodată fratele zâmbind

aşa. Chiar râse când Sebastian imită un personaj teribil de plictisitor. Harry *ştia* că nu-şi auzise niciodată fratele râzând.

Odată în hol, rupse plicul şi scoase din el o singură foaie de hârtie. Aparent, prinţul Alexei nu mai era suspectat de intenţii rele. Harry trebuia să-şi înceteze imediat misiunea. Nu existau explicaţii de ce anume prinţul nu mai era suspectat de Cancelarie, nimic despre cum ajunseseră cei de acolo la această concluzie. Doar ordinul de a înceta. Niciun vă rog, niciun mulţumesc.

Indiferent în ce limbă.

Harry scutură din cap. Nu putea cineva să-şi fi dat seama înainte de a i se da lui această ridicolă misiune? Vezi, pentru asta rămânea el agăţat de traduceri.

— Harry?

Privi în sus. Olivia se strecurase afară din salon şi se îndrepta spre el, cu ochi îngrijoraţi.

— Sper că nu ai primit veşti proaste, spuse ea.

Harry scutură din cap.

— Doar neaşteptate.

Împături scrisoarea şi şi-o vârî înapoi în buzunar. Se va debarasa de ea mai târziu, când se va întoarce acasă.

— Trebuia să ies, spuse ea cu buzele apăsate strâns, în încercarea de a nu zâmbi, presupuse Harry. Făcu un semn cu capul spre uşa deschisă a salonului, prin care puteau auzi frânturi din *Domnişoara Butterworth.*

— Sebastian e chiar aşa de rău?

— Nu, spuse Olivia. Este chiar foarte bun. Asta este problema. *Cartea* este atât de proastă, dar nimeni nu pare să-şi dea seama. Se uită toţi la el parcă ar fi Edmund Kean interpretându-l pe Hamlet. Efectiv nu mai puteam rezista să stau serioasă.

— Sunt impresionat şi pentru cât ai rezistat.

Scuturând capul a neîncredere, Olivia adăugă:

— Iar prinţul este în transă. Nu-mi vine să cred. N-aş fi zis vreodată că-i plac chestiile astea.

Prinţul, se gândi Harry. Ce uşurare. Nu va mai trebui să se ocupe vreodată de ticălosul acesta. Nu va mai trebui

să-l urmărească, nu va mai trebui să converseze cu el... Viaţa se va întoarce la normal. Ce frumos o să fie.

Doar că...

Olivia.

O privi întorcându-se înapoi, pe vârfuri, spre uşă şi trăgând cu ochiul. Mişcările ei erau puţin împiedicate şi o clipă se temu că ar putea să se poticnească. Nu, nu era chiar neîndemânatică. Dar se mişca în felul ei propriu, inimitabil şi îşi spuse că ar putea-o privi ore întregi, fără să facă altceva decât să stea şi se uite cum mâinile ei îndeplineau activităţile cele mai banale. Îi putea privi chipul, savurându-i jocul emoţiilor, fiecare mişcare a sprâncenelor ei, a buzelor ei.

Era atât de frumoasă încât îl durea sufletul.

Îşi notă în minte să nu încerce cumva să se apuce de poezie.

Olivia scoase un mic oh!, şi se aplecă puţin mai în faţă.

Harry făcu şi el un pas în faţă şi îi şopti în ureche:

— Pentru cineva pe care nu-l interesează, pari cât se poate de interesată.

Îl şâşâi să tacă şi îl înghionti, să nu o înghesuie.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Ochii i se făcură mari şi pe chip i se aşternu o expresie de încântare.

— Vărul tău interpretează scena unei morţi. Fratele tău s-a urcat şi el pe masă.

— Edward? întrebă Harry îndoit.

Ea dădu din cap, trăgând din nou cu ochiul.

— Nu pot spune cine ucide pe cine. Ah, nu mai contează. Edward e mort.

Asta a venit prea brusc pentru Harry.

— Ah, stai... Nu, nu este mort. Scuze.

Olivia se întoarse. Îi zâmbi.

Harry îi simţi zâmbetul în tot corpul.

— Edward a fost foarte bun la asta. Cred că îi dă clasă vărului tău, spuse Olivia încet.

Îi venea să o sărute din nou.

— Şi-a dus mâna la inimă – Olivia şi-o duse pe a ei – a gemut şi apoi, când totul părea că se terminase, s-a mai cutremurat o dată. Dar tot nu se terminase. Şi apoi, gata, s-a terminat cu totul. Olivia îi zâmbi.

Trebuia să o sărute. Acum.

— Ce e în camera de acolo?

— E biroul tatălui meu, de ce?

— Dar în cealaltă?

— E sala de muzică. Nu o folosim niciodată.

O apucă de mână. O vor folosi ei, acum.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Olivia abia apucă să-şi tragă sufletul când se şi pomeni în micuţa sală de muzică a Casei Rudland, cu uşa închisă în spatele ei. După care abia reuşi să articuleze *Ce... ul de la Ce faci? Î*nainte de a-i fi perfect clar ce făcea el.

Mâinile lui erau înapoi în părul ei şi spatele ei era lipit de perete şi el o săruta. Nebuneşte, pasionat, să-ţi topească oasele.

— Harry, oftă ea când îi lăsă buzele ca să-i ciugulească urechea.

— Nu mă pot abţine, spuse el cu glasul îngroşat, aproape de pielea ei. Îi putea auzi zâmbetul din glas. Era fericit.

Ea *se simţea* fericită. Şi mai mult.

— Erai acolo, spuse el, o mână alunecându-i în jos, spre spate.

— Erai acolo şi trebuia să te sărut şi asta a fost.

Uitate au fost cuvintele înflorite ale baronului nebun al Domnişoarei Butterworth. Acesta era cel mai romantic lucru pe care-l auzise Olivia vreodată.

Cu vocea tot mai groasă de dorinţă, Harry spuse:

— Exişti. Ergo, am nevoie de tine.

Nu, *acesta* era cel mai romantic lucru.

Şi apoi îi şopti ceva în ureche. Ceva despre buze şi

mâini. Şi despre fierbinţeala trupului ei şi ea nu se mai întrebă dacă nu era, *acesta,* oare, lucrul cel mai romantic dintre toate.

Mai fusese şi înainte dorită de bărbaţi. Unii chiar pretindeau că o iubeau. Dar asta – asta era altceva. Era o urgenţă în trupul lui, în respiraţia lui, în pulsul sângelui lui, sub piele. O dorea. *Avea nevoie* de ea. Asta era dincolo de cuvinte, dincolo de orice ar fi încercat el să explice. Dar era ceva ce ea înţelegea, ceva ce simţea adânc în ea.

O făcea să se simtă delicios de puternică. Şi în acelaşi timp fără putere, pentru că acel ceva care alerga prin el se răspândea şi asupra ei, provocând o grabă în venele ei, o imposibilitate de a mai respira. Simţea ca şi cum întregul ei suflet alerga prin ea, mişcându-se dinspre înăuntru spre în afară, până când nu mai putu nimic altceva decât să îl atingă. Trebuia să pună mâna pe el, să-l strângă. Avea nevoie de el aproape, aşa încât îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui, împletindu-se în jurul lui.

— Harry, şopti ea şi îşi auzi încântarea din glas. Momentul, *sărutul* acesta – era tot ce aşteptase ea.

Era tot ce îşi dorea.

Şi un milion de alte lucruri.

Mâinile lui alunecară în jos, de-a lungul spinării ei, trăgând-o de la perete, apoi se întoarseră amândoi şi traversară covorul ca un vârtej, până când se prăbuşiră pe braţul sofalei. El ateriză peste ea, greutatea caldă, solidă a trupului lui imobilizând-o pe perne. Ar fi trebuit să fie terifiant – trupul ei presat, mişcările ei limitate. Dar nu, simţea totul ca pe lucrul cel mai firesc, cel mai natural din lume, ca ea să fie culcată pe spate şi bărbatul acesta deasupra ei, fierbinte, puternic şi al ei.

— Olivia, şopti el, gura trasându-i pale de foc de-a lungul gâtului. Se arcui sub el, cu pulsul sărindu-i când buzele lui găsiră pielea fină, sensibilă, deasupra claviculei. El cobora mai jos, mai jos, spre marginea dantelei încreţite a corsajului. Iar în acelaşi timp, mâinile lui se mişcau în sus, alunecând pe o laterală a ei, prinzând-o în leagănul degetului mare şi al arătătorului, până când ajunse la sân.

Olivia oftă de şoc. Mâna lui se strecurase până în faţă, iar acum o cuprindea, prin muselina fină a rochiei. Îi gemu numele, apoi gemu ceva, altceva, complet fără noimă şi fără să se gândească.

— Eşti atât de… bună, şopti el. O strângea încet, cu ochii închişi, în timp ce întregul lui trup fremăta de dorinţă.

— Atât de bună.

Olivia zâmbi. Acolo, atunci, în timp ce era sedusă, ea zâmbea. Îi plăcea că el nu-i spusese că era frumoasă, sau drăgălaşă, sau strălucitoare. Îi plăcea că el îşi ieşise într-atât din minţi încât „bună” era cel mai complicat cuvânt pe care reuşise să-l rostească.

— Vreau să te ating, şopti el mişcându-şi buzele pe obrazul ei, în timp ce vorbea. Vreau să te simt… pe pielea mea… în mâna mea.

Degetele lui se furişară în sus, până când ajunseră la marginea rochiei şi el trase încet, apoi nu chiar atât de încet, până când materialul îi alunecă de pe umăr şi apoi în jos – şi mai în jos – până când rămase dezbrăcată pentru el.

Nu se simţea o femeie uşoară. Nu se simţea o stricată. Se simţea doar aşa cum trebuia. Se simţea ea.

Respiraţia lui – grea şi rapidă – era singurul sunet. Aerul din jurul lor părea să trosnească de o nevoie imperioasă şi atunci ea nu doar că-i auzea respiraţia, dar i-o simţea pe piele, rece la început, apoi fierbinte, pe măsură ce gura lui se apropia tot mai mult.

Şi atunci o sărută. Aproape că ţipă – de şocul sărutului, de focul din el şi de valurile de plăcere pe care de ridica în ea.

— Harry, spuse ea oftat şi acum chiar se simţea o femeie pierdută. Se simţea stricată, total şi profund. Capul lui era pe sânii ei şi tot ce putea ea face era să-şi afunde degetele în părul lui, nesigură dacă încerca să-l smulgă de pe ea sau să-l lege pentru totdeauna de ea.

Mâinile lui îi alunecau pe picior, strângând, mângâind, mai sus şi atunci…

— Ce-a fost asta? Olivia sări în sus, în poziţie şezândă, împingându-l pe Harry de pe ea. Se auzise un zgomot

teribil. Sunase a lemne sparte şi a cioburi de pahare şi se auzise clar un strigăt.

Harry se ridică în picioare, încercând să-şi recapete suflul. Se uită la ea cu ochi încă fierbinţi şi Olivia îşi dădu seama că rochia îi stătea deşucheat. O ridică repede şi-şi încrucişă mâinile protector în jurul ei, fiecare apucând celălalt umăr. Nu că s-ar fi temut de el, dar după zgomotul acela se temea că oricine s-ar putea repezi înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Harry scutură din cap, ridicând un deget.

— A venit dinspre salon.

— Eşti sigur?

El încuviinţă din cap şi primul ei gând a fost de uşurare, deşi habar n-avea de ce. Al doilea ei gând a fost cu totul altul. Dacă ea a auzit zgomotul, însemnă că l-au auzit şi alţii din casă. Şi dacă această altă persoană se afla întâmplător sus, ca mama ei, ar putea coborî alergând, să vadă ce se întâmplase. Şi dacă făcea asta, putea greşi uşa.

Găsindu-şi fata considerabil de dezbrăcată.

Dar precis că mama ei s-ar duce în primul rând în salon. Uşa era doar deschisă şi era şi prima cameră dinspre scară. Dar dacă va face asta, va găsi acolo trei domni, o matahală de bodigard, majordomul, trei fete în casă…

Dar nu şi pe Olivia.

Sări în picioare, panicată.

— Părul meu…

— Este remarcabil de intact, termină el propoziţia, în locul ei.

Îl privi, vizibil neîncrezătoare.

— Nu, serios, spuse el, la rândul lui uşor mirat. Arată aproape – Harry îşi duse mâinile la cap, ca şi cum i-ar fi arătat*… ceva* – aproape la fel.

Olivia se repezi la oglinda de deasupra şemineului şi se ridică pe vârfuri.

— Ah, Dumnezeule, spuse ea. Sally chiar că se întrecuse pe sine. O singură şuviţă desprinsă, deşi putea jura că Harry îi trăsese în jos toată masa de păr.

Olivia scoase două ace, repoziţionându-le şi fixându-

le, apoi se dădu în spate să-şi inspecteze reflexia. În afară de obrajii încinşi, arăta cât se poate de respectabil. Şi zău, orice îi putea provoca asta. Chiar şi ciuma, deşi poate că trebuia să se gândească la o altă scuză.

Se uită la Harry.

— Arăt prezentabil?

El încuviinţă din cap.

— Sebastian o să ştie.

Olivia căscă gura, şocată.

— Ce? Cum?

Harry ridică doar din umăr. Era ceva elementar bărbătesc în gestul acesta, ca şi cum ar fi spus – *o femeie ţi-ar putea răspunde la întrebare cu detalii exhaustive,* dar asta este *suficient pentru mine.*

— De unde să ştie? repetă Olivia.

Harry îi aruncă o altă privire dintr-acelea.

— Pur şi simplu o să ştie. Dar fii liniştită, nu o să spună la nimeni.

— Crezi că prinţul o să ştie şi el?

— Ce contează dacă ştie prinţul? răspunse Harry puţin cam iute.

— Am şi eu… Voia să spună că are şi ea o reputaţie pe care să şi-o apere.

— Eşti gelos?

O privi ca şi cum ar fi fost uşor sărită.

— Sigur că sunt gelos.

Olivia simţi cum încep să i se lichefieze picioarele şi oftă.

— Adevărat?

El scutură din cap, clar iritat de brusca ei stare de reverie.

— Spune la toţi că am plecat acasă.

Olivia clipi, neînţelegându-l.

— Doar nu vrei să ştie toată lumea ce am făcut noi aici, nu?

— Ăă… Nu.

După tonul ei, nu părea să se fi simţit ruşinată pentru asta.

Pentru că nici nu era.

Dar da, voia ca activităţile ei să rămână private. Harry se îndreptă la fereastră.

— Spune-le că m-ai condus acum zece minute. Le poţi zice că aveam de rezolvat nişte probleme.

— Pleci pe fereastră?

El avea deja un picior ridicat peste pervaz.

— Ai vreo idee mai bună?

Poate că ar fi avut, dacă i-ar fi acordat câteva minute să se gândească.

— E destul de înaltă. Este…

— Nu uita să închizi fereastra în urma mea.

*

Şi dus a fost, sărind şi ieşind din unghiul ei de vedere. Olivia se repezi să se uite afară. De fapt, fereastra nu era câtuşi de puţin înaltă. Cu siguranţă, nu mai înaltă decât cea pe care trebuia Priscilla Butterworth să sară când atârna afară, pe fereastra de la parter şi numai cerul ştia cât îşi bătuse joc Olivia de prostia ei.

Dădu să-l întrebe pe Harry dacă era bine, dar acesta sărea deja peste zidul care le separa proprietăţile, vizibil nevătămat în urma căzăturii.

Şi oricum nu mai avea timp de conversaţie. Auzea pe cineva coborând scările aşa că se grăbi, la timp ca să ajungă în holul principal în acelaşi timp cu mama ei.

— Ai auzit un ţipăt? Ce se întâmplă? o întrebă Lady Rudland.

— Habar n-am. Am fost la baie. E o mică reprezentaţie…

— O reprezentaţie?

— În salon.

— Despre ce tot vorbeşti? Şi de ce – mama ei întinse mâna şi-i luă ceva din păr – ai un fulg în păr?

— Nu-ţi pot explica, spuse Olivia luându-i fulgul, să-l arunce mai încolo. Probabil că o fi ieşit din vreo pernă. Toate erau umplute cu fulgi.

A fost salvată de alte comentarii de către Huntley care ieşise în hol, vădit jenat. Se înclină în faţa mamei Oliviei şi spuse:

— My lady, a fost un accident.

Olivia o zbughi pe după Huntley, alergând spre salon. Sebastian era pe jos, cu braţul răsucit într-un mod nefiresc. În spatele lui căzuse o vază, făcându-se ţăndări. Peste tot cioburi de sticlă, flori rupte şi apă.

— Ah, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? exclamă ea.

— Cred că şi-a rupt braţul, îi spuse Edward Valentine.

— Unde e Harry? spuse gâfâit Sebastian. Avea dinţii strânşi şi transpira de durere.

— A plecat acasă. Ce s-a întâmplat?

Îi explică Edward:

— Făcea parte din spectacol. Domnişoara Butterworth se afla pe o stâncă şi…

— Cine e Domnişoara Butterworth? întrebă mama Oliviei din uşă.

— Îţi explic mai târziu, îi promise Olivia. Romanul acesta idiot o să omoare pe cineva, până la urmă. Se întoarse spre Sebastian.

— Domnule Grey, cred că trebuie să chemăm un chirurg.

— I-l pune Vladimir la loc, spuse Prinţul Alexei.

Sebastian se uită în sus la Olivia, alb ca varul, de spaimă.

— Mamă, cred că avem nevoie de un chirurg, strigă Olivia făcându-i semn să se apropie.

— Vladimir! lătră prinţul, dând drumul unui şuvoi de cuvinte în rusă.

— Nu-l lăsa să mă atingă, sâsâi Sebastian.

— Să nu-ţi închipui că o să te culci în seara asta fără să-mi explici totul, îi şopti Oliviei la ureche mama ei.

Oliva dădu din cap, mulţumită că o să aibă puţin timp să găsească o explicaţie plauzibilă. Totuşi, avea sentimentul că nimic nu putea bate adevărul. Sau cel puţin adevărul cu câteva omisiuni cu grijă alese. Îi era recunoscătoare lui Huntley că fusese captivat de recitalul

lui Sebastian; asta, cel puţin, va explica de ce Lady Rudland nu a fost informată despre numărul mare de vizitatori ai fiicei sale.

— Cheamă-l pe Harry. Acum, îi spuse Sebastian lui Edward.

Tânărul se scuză şi alergă zelos.

— Asta face Vladimir, spuse Prinţul Alexei venind mai aproape. Vladimir era lângă el, uitându-se în jos la Sebastian cu ochi micşoraţi, evaluatori.

— Repară braţe rupte? îl întrebă Olivia uitându-se în sus, la el, cu vizibilă îndoială.

— Face multe, replică Alexei.

— Înălţimea Voastră, şopti Lady Rudland, făcând o reverenţă rapidă. În fond era o alteţă regală şi protocolul trebuia păstrat, indiferent de membrele rupte.

— *Pereloma ruki u nevo niet,* spuse Vladimir.

— Zice că nu are braţul rupt, spuse Alexei apucându-i umărul lui Sebastian. Sebastian urlă atât de tare încât Olivia se înfioră.

Vladimir mai spuse ceva, la care Alexei murmură altceva care suna a întrebare. Vladimir încuviinţă din cap, după care, înainte ca cineva să poată reacţiona, cei doi bărbaţi îl apucară pe Sebastian. Alexei pe după mijloc şi Vladimir de braţ, puţin mai sus de cot. Vladimir trase şi răsuci – sau poate răsuci şi trase. Se auzi zgomotul înfiorător al unui os – Dumnezeule, Olivia nu ştia ce os era, dar trebuie să fi fost ceva înfiorător, pentru că Sebastian scoase un urlet să-ţi îngheţe sângele în vine.

Olivia crezu că o să i se facă rău.

— E mai bine? întrebă Prinţul Alexei uitându-se în jos la pacientul care tremura.

Sebastian arăta prea uluit ca să spună ceva.

— Este mai bine, spuse Alexei sigur pe el. După care îi spuse lui Sebastian:

— O să te doară câteva zile. Poate mai mult. Cum… cum spuneţi voi la asta?

— Dislocare, scânci Sebastian, încercând să-şi mişte degetele.

— *Da.* Umărul.

Olivia îşi schimbă poziţia ca să vadă mai bine pe după Vladimir care îi bloca vederea. Sebastian arăta *cumplit.* Se zguduia din tot trupul, respira parcă prea rapid şi pielea lui…

— Nu credeţi că arată cam verde? întrebă ea, pe nimeni în mod special.

Alexei, alături, confirmă din cap. Mama ei veni şi ea mai în faţă, spunând:

— Poate că ar trebui să… *ah!*

Ochii lui Sebastian se dădură peste cap şi următoarea *bufnitura* pe care o auziră era capul lui atingând covorul.

*

Harry se afla la picioarele treptelor de la intrarea din faţă a Casei Rudland, când auzi un strigăt ascuţit. Era un strigăt de durere, asta ştiu imediat şi parcă ar fi fost de femeie. Olivia.

Inima i-o luă razna de groază şi fără un cuvânt către Edward, urcă treptele şi se repezi în hol. Nu ciocăni, nici măcar nu se opri din alergat până când nu puse frână intrând în salon, abia mai respirând.

— Ce naiba s-a întâmplat? Olivia arăta bine. Cât se poate de sănătoasă. Stătea în picioare lângă prinţul care vorbea ruseşte cu Vladimir care era în genunchi, lângă… Sebastian?

Harry se uită îngrijorat la vărul lui. Acesta stătea în şezut, rezemat de piciorul unui fotoliu. Era alb la faţă şi îşi ţinea braţul.

Majordomul îi făcea vânt cu *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun.*

— Seb? îl întrebă el.

Sebastian ridică o mână scuturând din cap, ceea ce Harry interpretă că *Nu-ţi face probleme pentru mine.*

Aşa că nu-şi făcu.

— Eşti bine? o întrebă pe Olivia. Inima încă îi mai gonea de groaza de a fi păţit ceva.

— Am auzit un ţipăt de femeie.

— Ah, acesta trebuie să fi fost eu, spuse Sebastian.

Harry se uită în jos la vărul lui, cu faţa încremenită de neîncredere.

— *Tu* ai scos sunetul acela?

— *A durut,* scuipă el.

Harry se luptă să nu râdă.

— Ai ţipat ca o *feetiţă.*

Sebastian se zgâi la el.

— Există vreun motiv pentru care ai spus asta cu accent german?

— Absolut niciunul, răspunse Harry abia stăpânindu-şi râsul.

— Sir Harry, auzi el vocea Oliviei în spatele lui.

Se întoarse, se uită la ea şi izbucni în râs. Fără motiv, doar că râsul gâlgâia în el şi văzând-o, nu se mai putu abţine. Se pare că în ultima vreme avea ea acest efect asupra multora dintre emoţiile lui. Şi Harry începea să-şi dea seama că nu era rău deloc.

Numai că Olivia nu râdea.

— Permiteţi-mi să vi-o prezint pe mama mea, spuse ea cu voce slabă, arătând spre femeia mai în vârstă de lângă ea.

Harry deveni pe loc sobru.

— Îmi cer scuze, Lady Rudland. Nu v-am văzut.

— Dar ce strigăt a fost, spuse aceasta sec.

Până acum Harry nu o mai zărise decât accidental, din camera lui, dar de aproape putea vedea ce bine semăna cu fiica ei. Sigur, avea puţin argintiu în păr şi câteva linii fine pe faţă, dar trăsăturile erau remarcabil de asemănătoare. Dacă Lady Rudland era o indicaţie, însemna că frumuseţea Oliviei nu se va fana.

— Mamă, el este Sir Harry Valentine. A închiriat casa de la sud de noi.

— Da, am auzit. Sunt încântată să vă cunosc în sfârşit, spuse Lady Rudland.

Harry nu putea spune dacă a simţit sau nu o atenţionare, în tonul ei. *Ştiu că te-ai zbenguit cu fata mea!*

Sau poate: *să nu-ţi închipui că o să te mai lăsam vreodată în apropierea ei.*

Sau poate că era doar imaginaţia lui.

— Ce-a păţit Sebastian? întrebă el.

— Şi-a dislocat umărul. I l-a fixat Vladimir la loc, îi explică Olivia.

— Vladimir?

— *Da*, spuse Vladimir mândru.

— A fost efectiv… efectiv… remarcabil, se decise Olivia asupra cuvântului.

— Eu aş putea descrie altfel, interveni Sebastian.

— Ai fost foarte curajos, spuse Olivia, îmbărbătându-l ca o mamă.

— A mai făcut de multe ori asta, spuse Alexei arătând spre Vladimir, uitându-se apoi în jos la Sebastian care încă mai stătea pe covor. Şi-i spuse:

— O să ai nevoie… Făcu un gest cu mâna, apoi se uită la Olivia.

— Este pentru durere.

— Laudanum?

— Da. Ăsta este.

— Am eu puţin, acasă, spuse Harry punându-şi mâna pe umărul lui Sebastian.

— Aaah!

— Ah, scuze. Am greşit umărul.

Harry se uită în sus la ceilalţi care, aproape toţi, îl priveau ca pe un criminal.

— Am vrut să-l îmbărbătez. Ştiţi, o bătaie pe umăr şi toate astea…

— Poate c-ar trebui să-l ducem pe Seb acasă, sugeră Edward.

Harry încuviinţă din cap, ajutându-şi vărul să se ridice.

— O să stai câteva zile cu noi?

Sebastian încuviinţă din cap, recunoscător. În timp ce se îndrepta spre uşă, se întoarse spre Vladimir şi spuse:

— *Spasiba.*

Vladimir zâmbi mândru şi spuse că a fost o onoare pentru el să ajute un om atât de mare.

Prinţul traduse şi adăugă:

— Trebuie să fiu de acord cu el. Interpretarea dumneavoastră a fost magnifică.

Harry schimbă cu Olivia o privire amuzată. Nu se putuse abţine.

Dar Alexei nu terminase.

— Aş fi onorat dacă mi-aţi fi oaspete la petrecerea de săptămâna viitoare. Va avea loc la vărul meu acasă. Ambasadorul. O celebrare a culturii ruse. Alexei se uită apoi la restul mulţimii.

— Sunteţi cu toţii invitaţi, desigur. Se întoarse spre Harry şi ochii lor se întâlniră. Ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus – *chiar şi tu.*

Harry îi răspunse înclinându-şi capul. Se pare că prinţul rus nu devenise încă trecut, pentru el. Dacă Olivia mergea, mergea şi el. Asta era tot.

Lady Rudland îi mulţumi prinţului pentru amabilitatea lui, apoi se întoarse spre Harry.

— Cred că domnul Grey ar trebui să se odihnească acum.

— Desigur, spuse Harry. Îşi luă la revedere de la toată lumea şi îl conduse pe Sebastian spre uşa salonului. Olivia îi însoţi şi când ajunseră la uşa de la intrare, spuse:

— O să mă ţii la curent cu starea lui?

Harry îi aruncă un zâmbet scurt, foarte secret.

— Să fii la fereastră diseară, la şase.

Ar fi trebuit să lase lucrurile aşa. Era prea multă lume iar Sebastian avea dureri, dar nu rezistă să nu se mai uite o dată la chipul ei. Şi atunci a înţeles în sfârşit ce însemna când oamenii spuneau despre cineva că i s-au aprins ochii.

Pentru că, în clipa în care îi spusese să fie la fereastră la şase, ea îi zâmbise. Şi când se uită în ochii ei, a fost ca şi cum lumea întreagă era scăldată într-o strălucire fericită, blândă şi tot restul, fiecare părticică de bine şi de amuzament şi de fericire – totul se revărsa din ea. Din această femeie care stătea lângă el, în uşa de la intrare a casei ei din Mayfair.

Şi acesta a fost momentul când a ştiut. S-a întâmplat.

S-a întâmplat chiar aici, în Londra.

Harry Valentine se îndrăgostise.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

În seara aceea, fix la şase, Olivia deschise fereastra, se aplecă peste pervaz şi privi în jos.

Şi acolo era Harry, sprijinit pe tocul ferestrei, privind în sus. Arăta absolut delicios, cu buzele curbate într-un zâmbet perfect, puţin băieţos, puţin şmecheros. Îi plăcea aşa, fericit şi relaxat. Părul negru nu era frumos pieptănat şi fu izbită de dorinţa bruscă de a-şi plimba degetele prin el, de a-l ciufuli şi mai mult.

Dumnezeule, te pomeneşti că se îndrăgostise.

Ar fi trebuit să fie o revelaţie. Ar fi trebuit să fie izbită la pământ din cauza şocului. Dar nu, se simţea doar minunat. Perfect, fabulos de minunat.

Iubire. *Iubire.* IUBIRE. Testă cuvântul în minte, pe diferite tonuri şi nuanţe. Toate sunau splendid.

Zău, emoţia juca un mare rol.

— Bună seara, spuse ea cu un zâmbet prostesc pe chip.

— Bună seara şi ţie.

— Aştepţi de mult?

— Doar de două, trei clipe. Eşti fantastic de promptă.

— Nu-mi place să fac oamenii să aştepte. Şi Olivia se aplecă în faţă şi aproape că avu curajul să-şi umezească buzele.

— Numai dacă nu merită să fie pedepsiţi, completă ea. Asta păru să-l intrige. Ieşi şi el mai mult pe fereastră. Olivia crezu că voia să spună ceva, dar se pare că un drăcuşor pusese stăpânire pe el, pentru că Harry izbucni în râs.

Şi atunci râse şi ea.

Şi atunci, amândoi doar chicotiră… până când le dădură lacrimile.

— Ah, Doamne, nu crezi că poate trebui ca… odată… să ne întâlnim şi noi ca lumea?

Harry îşi şterse ochii.

— Ca lumea?

— Cum ar fi la un dans.

— Dar noi am dansat deja, spuse el.

— Doar o dată, dar pe atunci nu mă plăceai.

— Nici tu pe mine, îi reaminti el.

— Tu nu mă plăceai *mai mult.*

Harry se gândi la asta şi încuviinţă din cap.

— Aşa este.

Olivia se înfioră.

— A fost oribil, nu?

— Păi, da, recunoscu el destul de repede.

— Nu trebuie neapărat să fii *de acord* cu mine.

Harry zâmbi.

— Este bine că poţi să fii oribilă când e nevoie. E şi acesta un talent util.

Olivia se sprijini în cot, punându-şi bărbia în palmă.

— Ciudat, fraţii mei nu s-au gândit niciodată aşa.

— Aşa sunt fraţii.

— Şi tu ai fost aşa?

— Eu? Niciodată. De fapt, eu încurajam asta. Cu cât sora mea se purta mai oribil, cu atât mai multe şanse aveam să o văd intrând într-o groază de necazuri.

— Eşti foarte viclean, spuse ea încet.

Harry răspunse cu un zâmbet.

Refuzând să părăsească ideea, Olivia continuă:

— Sunt totuşi curioasă să aflu cum poţi să ştii când să te porţi oribil?

— O întrebare foarte bună, declară el solemn.

— Nu ai un răspuns, nu?

— Nu am, recunoscu el.

— Aş putea să fiu actriţă, sugeră ea.

— Şi să-ţi pierzi respectabilitatea?

— Spion, atunci.

— Şi mai rău, spuse el cât se poate de ferm.

— Nu crezi c-aş putea deveni spion?

Flirta, era clar, doar că al naibii ce se mai amuza.

— Precis că Anglia ar fi putut folosi femei ca mine. Aş fi terminat cu războiul una, două.

— De asta sunt sigur, spuse el. Ciudat, sunase ca şi cum chiar s-ar fi gândit serios la asta.

Dar ceva o făcu să dea înapoi. Era prea jucăuşă, cu un subiect care excludea umorul.

— Nu ar trebui să glumesc cu asemenea lucruri, spuse ea.

— Este în regulă. Uneori, trebuie.

Se întrebă ce văzuse el, ce făcuse el. Fusese mulţi ani în armată. Nu se putea rezuma totul la parade militare, cu fete leşinând la vederea uniformelor. Trebuie să fi luptat. Să fi mărşăluit. Să fi ucis.

Era aproape imposibil de imaginat. El călărea superb şi ea îi cunoscuse direct forţa şi tăria dar totuşi, îl vedea mai mult cerebral decât atletic. Poate din cauza tuturor acelor după-amiezi când îl văzuse aplecat deasupra hârtiilor lui de pe birou, mişcând repede tocul de-a lungul paginii.

— Tu ce faci acolo? întrebă ea.

— Ce?

Olivia arătă spre el.

— În biroul tău. Petreci o mare parte din timp la birou.

El ezită, apoi spuse:

— Diverse. În special traduceri.

— Traduceri? Adevărat? Şi gura îi rămase deschisă a mirare.

El îşi schimbă poziţia, părând, pentru prima oară în seara aceasta, uşor incomodat.

— Ţi-am spus că vorbesc franţuzeşte.

— Dar nu mi-am imaginat că aşa de bine.

Harry ridică din umeri.

— Doar am fost atâţia ani pe continent.

*

Traduceri. Dumnezeule, era chiar mai deştept decât îşi imaginase ea. Spera să poată ţine pasul cu el. Îşi spunea

că da; îi plăcea să creadă că era cu mult mai deşteaptă decât credeau ceilalţi. Asta pentru că nu îi stârnea interesul orice subiect i se ivea în cale. Şi nu se ostenea să dezvolte subiecte sau activităţi spre care nu avea nicio înclinaţie.

Aşa trebuie să se comporte orice persoană rezonabilă.

După părerea ei.

— Este foarte greu să traduci? întrebă ea.

Harry îşi înclină capul într-o parte.

— Este altfel decât când vorbeşti doar. Este cu totul altfel. Nu ştiu cum să-ţi explic. Una o faci… inconştient. Alta, este aproape matematică, explică el.

— Matematică?

Harry arăta aproape timid.

— Ţi-am spus că nu ştiu cum să-ţi explic.

Olivia spuse, gânditoare:

— Nu, cred că are o logică. Trebuie să potriveşti piesele ca într-un puzzle.

— Da, seamănă oarecum.

— Mie îmi place să fac puzzle.

Olivia se opri o clipă, apoi adăugă:

— Ah, dar urăsc matematica.

— Este acelaşi lucru, spuse el.

— Nu. Nu este.

— Poate vrei să spui că ai avut profesori foarte proşti.

— *Asta* se înţelege de la sine. Dacă-ţi aminteşti, mi-am pus pe fugă cinci guvernante.

Harry îi zâmbi încet, cu căldură şi ea simţi cum se furnică pe dinăuntru. Dacă i-ar fi spus cineva în dimineaţa asta că simpla discuţie despre puzzle şi matematică o vor face să se înfioare de plăcere, s-ar fi stricat de râs. Dar acum, uitându-se la el, nu voia decât să întindă mâna, să plutească prin spaţiul dintre ei şi să se aşeze în braţele lui.

Ce nebunie.

Şi ce beatitudine.

— Ar trebui să te las să pleci, spuse el.

— Unde? oftă Olivia.

Harry chicoti.

— Oriunde trebuie să pleci.

La tine, ar fi vrut ea să spună. În schimb, ridică mâna spre fereastră, gata să o tragă în jos.

— Ne întâlnim şi mâine seară, la aceeaşi oră?

— Ar fi o onoare pentru mine, spuse el. În noaptea aceea, când Olivia se vârî în pat, zâmbea încă.

*

O săptămână mai târziu, Harry stătea la biroul lui, uitându-se la foaia goală din faţă.

Nu că ar fi avut vreo intenţie să scrie ceva. Dar aşa era el, se gândea cel mai bine la biroul lui, cu o coală de hârtie aşezată frumos pe sugativă. Aşa încât, după ce se întinsese în pat, studiind cu atenţie tavanul, încercând să îşi creioneze cea mai bună cerere în căsătorie a Oliviei, venise aici, sperând în inspiraţie.

Nimic.

— Harry?

Îşi ridică privirea, recunoscător pentru întrerupere. Era Edward, în canatul uşii.

— M-ai rugat să-ţi amintesc când trebuie să începi să te pregăteşti, spuse Edward.

Harry dădu din cap şi-i mulţumi. Trecuse o săptămână de la acea ciudată şi minunată după-amiază petrecută în Casa rudland. Sebastian se mutase aici, declarând locuinţa lui Harry mult mai confortabilă (şi cu mâncare considerabil mai bună) decât a lui. Edward petrecea şi el mult timp acasă şi nu se mai întorsese niciodată beat. Şi Harry nu mai trebuia să se gândească serios la Prinţul Alexei Ivanovici Gomarovski.

Mă rog, până acum. Era celebrarea aceea a culturii ruse la care fusese invitat în seara aceasta. Dar Harry efectiv abia o aşteptase. Îi plăcea cultura rusă. Şi mâncarea. Nu mai mâncase o mâncare rusească decentă de pe vremea când bunica lui trăia şi striga la bucătari, în bucătăria Valentine. Se îndoia că va fi şi caviar, dar totuşi, spera.

Şi, firește, va fi şi Olivia acolo.

Intenţiona să o ceară în căsătorie. Mâine. Nu pusese încă la punct toate detaliile, dar nu mai voia să aştepte. Ultima săptămână fusese o încântare şi o tortură, totul învârtindu-se în jurul unei femei cu părul blond ca soarele şi cu ochi albaştri.

Sigur că ea îi intuise intenţiile. O curtase cât se poate de vizibil, de-a lungul săptămânii – firește, aşa cum se cuvine, plimbări în parc şi întrevederi cu familia ei. Şi multe, aşa cum *nu* trebuie – sărutări furate şi conversaţii la miezul nopţii, prin ferestrele deschise.

Era îndrăgostit. Recunoscuse de mult asta. Nu-i mai rămăsese decât să o ceară în căsătorie.

Şi acceptul ei, dar el credea că ea va spune da. Nu îi spusese că îl iubea dar, desigur, nici nu ar fi făcut asta, nu? Era de datoria domnului să declare primul acest lucru, ori el încă nu o făcuse.

Aştepta doar momentul potrivit. Aveau nevoie să fie singuri. Ar trebui să fie în timpul zilei; voia să-i poată vedea bine chipul. Să-şi fixeze în memorie tot jocul emoţiilor ei. Îi va declara dragostea lui şi o va ruga să se mărite cu el. După care o va săruta la infinit. Şi poate că îl va săruta şi ea la infinit.

Cine ar fi zis că era un tip atât de romantic?

Harry chicoti, ridicându-se şi ducându-se la fereastră. Draperiile Oliviei erau date din nou deoparte şi fereastra ei era deschisă. Curios, şi-o ridică şi pe a lui şi-şi scoase capul afară, în aerul cald al primăverii. Aşteptă o clipă, în caz că ea i-ar fi auzit fereastra ridicându-se, apoi fluieră.

În câteva clipe apăru şi ea, cu ochii mari, veseli.

— Bună ziua! strigă ea.

— Mă aşteptai? întrebă el.

— Firește că nu. Dar cum tot eram în camera mea, mi-am zis că n-are rost să nu deschid fereastra. Este aproape timpul să mă pregătesc, adăugă ea sprijinindu-se de tocul ferestrei.

— Cu ce te îmbraci?

Dumnezeule, vorbea ca prietenele ei bârfitoare. Dar nu-i păsa. Era prea plăcut să se uite în sus la ea, ca să-şi

facă probleme cu astfel de lucruri.

— Mama insistă să-mi pun o rochie din catifea roşie, dar eu voiam ceva ce să poţi distinge şi tu.

Era ridicol cât de mult îi plăcea că ea evita roşul şi verdele, pentru el.

— Poate albastru, reflectă ea.

— Arăţi adorabil în albastru.

— Eşti plin de complimente în după-amiaza asta.

Harry ridică din umeri, etalându-şi în continuare zâmbetul acela prostesc.

— Sunt într-o bună dispoziţie teribilă.

— Chiar dacă va trebui să-ţi petreci seara în compania Prinţului Alexei?

— O să aibă trei sute de invitaţi. Ergo, nu va avea timp pentru mine.

Olivia chicoti.

— Am crezut că începe să-ţi placă de el.

Harry presupunea că aşa era. Tot mai credea că prinţul era un idiot, dar îi *pusese* lui Sebastian umărul *la loc.* Sau, ca să fie mai exact, îşi pusese servitorul să o facă. Era totuşi acelaşi lucru.

Şi mai important, acceptase în final înfrângerea şi încetase să o mai viziteze pe Lady Olivia.

Din nefericire pentru Harry, infatuarea prinţului faţă de Olivia fusese înlocuită cu o prietenească devoţiune faţa de Sebastian. Prinţul Alexei decisese că Seb trebuie să fie noul lui prieten şi venise zilnic să vadă cum se mai simţea. Harry stabilise să rămână în biroul lui în timpul acestor vizite şi o regala pe Olivia cu detaliile, aşa cum îi erau povestite de Sebastian. Una peste alta, fusese chiar amuzant şi fusese dovada că Prinţul Alexei era inofensiv.

CAPITOLUL DOUĂZECI

La vremea când ajunse Harry la reşedinţa ambasadorului, balul era în toi. Harry nu înţelegea prea

bine ce aspecte anume ale culturii ruse erau celebrate: muzica era germană şi mâncarea, franţuzească. Dar nimănui nu părea să-i pese. Votca de calitate curgea în valuri şi sala răsuna de râsete.

Harry o căută imediat pe Olivia, dar aceasta nu se vedea nicăieri. Era convins că ajunsese deja acolo; trăsura ei plecase cu mai bine de o oră înaintea lui. Dar sala era aglomerată. O s-o găsească în curând.

Umărul lui Sebastian era aproape vindecat însă insistase ca acesta să poarte o feşă, sub haină – o atracţie în plus pentru doamne, se consolase Seb. Şi într-adevăr, funcţiona. Doamnele se năpustiseră imediat asupra lui şi Harry era fericit să se dea în spate, să-l urmărească amuzat pe Sebastian alimentând îngrijorarea frumoaselor doamne londoneze.

Harry constată că Sebastian nu oferea o prezentare exactă a accidentului. De fapt, toate detaliile erau cât se poate de vagi. Fireşte, nu pomenea nimic despre cum, călare pe o masă, interpretase o scenă dintr-un roman gotic. Era greu de spus ce gogoşi le vindea Sebastian, dar Harry o auzi pe una dintre doamne şoptindu-i alteia cum a fost atacat de hoţi, bietul, *bietul* de el.

Harry se aştepta ca până la sfârşitul serii să audă că Sebastian se luptase cu un întreg regiment francez.

Harry se aplecă spre Edward, în timp ce Sebastian accepta graţios grija insistentă a unei văduve deosebit de atrăgătoare.

— Orice ar fi, nu spune nimănui cum s-a petrecut, exact. Nu o să te ierte toată viaţa.

Edward încuviinţă din cap, absent. Era prea preocupat să-l urmărească pe Seb şi să înveţe de la el, ca să-i mai dea atenţie lui Harry.

— Bucură-te de rămăşiţe, îi spuse Harry fratelui său, zâmbind în sinea lui, văzându-l ocupându-se deja de femeile lăsate în urmă de Sebastian.

Viaţa era frumoasă. Foarte frumoasă. La fel de perfectă şi de fabuloasă cum fusese, de fapt, dintotdeauna.

Mâine îşi va face cererea în căsătorie şi mâine ea va

spune da.

O să spună, nu-i aşa? Doar nu se putea înşela atât de rău în privinţa sentimentelor ei.

— Ai văzut-o pe Olivia? îl întrebă el pe Edward.

Edward scutură din cap.

— Mă duc să o caut.

Edward încuviinţă din cap.

Harry decise că era inutil să încerce să poarte o conversaţie cu fratele lui, cu atâtea tinere doamne în jur şi îl părăsi, încercând să vadă prin mulţime în timp ce se îndrepta spre capătul celălalt al sălii de bal. Se formase o mică buluceală în jurul bolului cu punci, cu Prinţul Alexei în centru, dar Olivia, nicăieri. Parcă zicea că o să se îmbrace în albastru, care ar fi făcut-o mai uşor de reperat, dar lui îi era întotdeauna şi mai greu să distingă culorile, seara.

Părul ei… Ei da, asta era cu totul altceva. Părul ei era strălucitor ca un far.

Continuă să înainteze prin mulţime, uitându-se în toate direcţiile şi într-un târziu, când începea deja să se simtă frustrat, auzi în spatele lui:

— Cauţi pe cineva?

Se întoarse şi simţi cum viaţa îi era luminată de zâmbetul ei.

— Da – spuse el prefăcându-se mirat – dar nu o pot găsi.

Olivia îl bătu uşor pe braţ.

— Ah, încetează. Ce a durat atât de mult? Sunt aici de ore întregi.

Harry ridică dintr-o sprânceană.

— Bine, fie, cel mult de o oră. Poate douăzeci de minute.

Harry se uită la vărul şi la fratele lui, care continuau să adune o adevărată curte în jurul lor.

— Am avut dificultăţi să-i asortăm faşa cu haina.

— Şi lumea spune că femeile sunt pedante.

— Când vreau să comentez pe seama sexului meu, Sebastian este întotdeauna ţinta mea.

Olivia râse, un râs cristalin, muzical, apoi îl luă de

mână.

— Vino cu mine.

O urmă prin mulţime, impresionat de determinarea ei de a ajunge acolo unde voia. Îşi ţesea drumul şerpuind încoace şi încolo, râzând tot timpul, până când ajunse la o uşă boltită, în capătul îndepărtat al sălii.

— Ce-i asta?

— Şşşt, îi făcu ea. O urmă afară, în hol: nu era pustiu; ici, acolo se aflau mici grupuri de oameni discutând între ei, dar era mult mai puţin aglomerat decât în sala de bal.

— Am făcut explorări, spuse ea.

— Aşa se pare.

Olivia o luă după un alt colţ şi lumea începea să se subţieze tot mai mult până când, în sfârşit, se opri într-o galerie liniştită. De o parte se aflau uşi între care erau intercalate portrete înalte, perfect ordonate, câte două tablouri între uşi. De partea cealaltă se afla un şir de ferestre.

Olivia se opri direct în faţa uneia dintre ferestre.

— Uită-te afară, îi spuse ea imperios.

El o făcu, dar nu văzu nimic ieşit în comun.

— S-o deschid? întrebă, crezând că asta îi va oferi mai multe indicii.

— Te rog.

Harry găsi încuietoarea, o deschise şi ridică fereastra. Aceasta alunecă în sus fără zgomot şi Harry îşi scoase capul afară.

Văzu copaci.

Şi pe ea. Şi ea îşi scosese capul în afară, chiar lângă el.

— Trebuie să recunosc că sunt confuz. La ce mă uit?

— La mine. La noi. Împreună. De aceeaşi parte a unei ferestre.

Harry se întoarse. Se uită la ea. Şi atunci… Trebuia să o facă. Nu putea altfel. Întinse mâna, o trase spre el şi ea veni de bunăvoie, cu un zâmbet care spunea despre toată viaţa cât s-au aşteptat unul pe celălalt.

Se aplecă şi o sărută, cu buze flămânde şi dornice şi

se simţi tremurând, pentru că acesta era mai mult decât un sărut. Era ceva sacru în acest moment, ceva nobil şi sincer.

— Te iubesc, şopti el. Nu intenţionase să o spună, nu încă. Plănuise să i-o spună când o va cere de soţie. Dar a trebuit să o spună acum. Cuvintele îi crescuseră şi se împrăştiaseră în el, înspumate de căldură şi de forţă şi pur şi simplu nu le mai putea stăpâni.

— Te iubesc. Te iubesc, repetă el.

Olivia îi atinse obrazul.

— Şi eu te iubesc.

Vreme de câteva secunde nu mai putu face nimic altceva decât să se uite la ea, în adoraţie, lăsându-se scăldat de acest sentiment. Apoi se mai petrecu ceva, ceva primordial şi sălbatic şi o strivi la pieptul lui, sărutând-o cu urgenţa unui bărbat care trebuia să-şi revendice ce era al lui.

Nu se putea sătura de ea. De atingerea ei, de parfumul ei. Tensiunea şi nevoia se învălmăşeau în el, adormindu-i controlul asupra lui, asupra bunului-simţ, asupra a orice, uitând de tot, în afară de ea.

Degetele lui o traseră mai aproape, disperat să-i simtă pielea, căldura şi moliciunea.

— Am nevoie de tine, gemu el cu gura plimbându-i-se de-a lungul obrazului, maxilarului, gâtului ei.

Se întoarseră şi se îndepărtară de lângă fereastră şi Harry se pomeni sprijinindu-se de o uşă, bâjbâind după buton, răsucindu-l şi prăvălindu-se amândoi dincolo, împiedicându-se şi poticnindu-se, dar reuşind să rămână în picioare.

— Unde suntem? întrebă Olivia, tremurând.

Harry închise uşa. O încuie.

— Nu-mi pasă.

O înşfăca, o trase spre el. Ar fi trebuit să fie blând, ar fi trebuit să fie tandru. Dar era dincolo de toate astea. Pentru prima oară în viaţa lui, acţiona împins de ceva mai presus de controlul lui. Se mişca *spre* ceva mai presus de rezistenţa lui. Lumea lui nu mai era decât această femeie şi trupurile lor şi dorinţa de a-i arăta ei cât de mult o iubeşte.

— Harry, gemu ea, cu trupul arcuindu-i-se spre al lui. Îi putea simţi sub haine fiecare curbă a trupului şi trebuia să… nu se putea opri…

Trebuia să o simtă. Trebuia să o cunoască.

Îi spuse numele cu o voce pe care abia de şi-o recunoştea, răguşită de nevoie.

— Te vreau, spuse el. Şi când ea gemu incoerent un răspuns, buzele ei găsindu-i lobul urechii, la fel cum ale lui, pe al ei, spuse din nou:

— Te doresc acum.

— Da… Da, spuse ea.

Cu respiraţia tremurătoare, se smulse de lângă ea şi îi luă faţa în mâini.

— Înţelegi ce spun?

Ea îşi înclină capul.

Dar nu era suficient.

— Înţelegi? întrebă el, nevoia făcându-l să sune aproape strident.

— Am nevoie să o spui.

— Înţeleg. Şi eu te doresc, spuse ea.

Se reţinu totuşi, incapabil să reteze acest ultim fir de sănătate mintală, de decenţă. Era în stare să-şi dea şi viaţa pentru ea, dar nu jurase într-o biserică, în faţa familiei ei. Dar Doamne, dacă ea voia să-l oprească acum, înseamnă că trebuia să-l oprească *acum.*

Olivia deveni foarte tăcută; o clipă chiar şi respiraţia păru să i se oprească, apoi îi luă faţa în mâini, aşa cum făcuse el cu a ei. Ochii li se întâlniră şi văzu pe chipul ei dragoste şi o încredere atât de mare şi atât de adâncă, încât aproape că îl paraliză de teamă.

Cum oare merita el aşa ceva? Cum oare îi putea el asigura fericirea şi siguranţa şi cum să facă oare ca în fiecare secundă a fiecărei zile, ea să ştie cât de mult o iubeşte?

Olivia zâmbi. Mai întâi un zâmbet dulce, care apoi deveni abil şi poate uşor poznaş.

— Vrei să mă ceri în căsătorie, da? şopti ea.

Buzele lui Harry se deschiseră, de şoc.

— Eu…

Dar ea îi acoperi gura cu mâinile.

— Dă doar din cap, dacă este da.

El dădu din cap.

— Nu mă cere acum, spuse ea cu seninătate, ca şi cum ar fi fost o zeiţă iar muritorii din jurul ei trebuiau să facă exact ce le cerea ea. Nu este locul şi nici momentul. Eu vreau o cerere în căsătorie după toate regulile.

El încuviinţă din nou din cap.

— Dar dacă *ştiu* că vrei asta, m-aş putea lăsa convinsă să mă port într-un fel…

Era toată permisiunea de care avea el nevoie. O trase înapoi spre el, pentru un alt sărut total, căutându-i cu degetele nasturii îmbrăcaţi în material, de la spatele rochiei. Degetele îi treceau uşor de la o butonieră la alta şi în câteva secunde materialul căzu foşnind la picioarele ei.

Stătea în faţa lui în cămăşuţă şi în corset, materialul de culoare deschisă strălucind uşor în lumina lunii care se filtra prin jumătatea de sus, ovală, a ferestrei, neastupată de draperie. Era atât de frumoasă, atât de eteric de pură – încât se opri să-i bea imaginea, deşi trupul îi ardea de apropierea dintre ei.

Îşi scoase haina. Apoi îşi slăbi faldurile cravatei. În tot acest timp, ea stătea acolo, privindu-l în tăcere, cu ochii mari de uimire şi de excitare. Îşi desfăcu primii nasturi de la cămaşă, atât cât să poată să şi-o scoată peste cap şi cu ultimele urme de raţiune care îi mai rămăseseră, şi-o aşeză cu grijă pe speteaza unui scaun. Ca să nu se şifoneze. Ea chicoti uşor, ducându-şi mâna la gură.

— Ce e?

— Eşti atât de ordonat, spuse ea, părând aproape jenată de ce spunea.

O privi peste umăr.

— Dincolo sunt patru sute de oameni.

— Dar de reputaţia mea nu-ţi pasă.

— Şi ce sugerezi?

Un alt râs scurt ţâşni din gura ei. Olivia se aplecă, îşi ridică rochia şi i-o dădu.

— Te superi dacă mi-o împătureşti la fel?

Harry îşi strânse buzele ca să nu izbucnească în râs. Întinse mâna şi îi luă rochia, fără un cuvânt.

— Dacă o să rămâi vreodată în lipsă de fonduri, o să-ţi poţi găsi oricând un loc de subretă conştiincioasă, la o doamnă.

Harry se întoarse, îşi duse mâna la tâmplă, închise ochii şi şopti:

— Orb la culori, dacă-ţi aminteşti.

— Ah, dragul de el. Asta da, ar putea fi o problemă. Şi Olivia îşi împreună mâinile, părând teribil de îngrijorată.

Harry făcu un pas spre ea, devorând-o cu privirile.

— Dar aş putea să-mi depăşesc handicapul printr-un devotament excesiv faţă de doamna mea.

— Loialitatea şi fidelitatea sunt întotdeauna apreciate la servitori.

Harry veni mai aproape, mai aproape, până când buzele îi atinseră colţul gurii.

— Şi la soţi?

Olivia dădu scurt din cap.

— Asta e bine.

Harry luă panglica, mai întâi desfăcându-i funda, apoi strecurând un deget sub nodul de dedesubt.

— Pot spune „fidelitate” în trei limbi.

— Adevărat?

Adevărat şi nu-i păsa dacă ştia şi ea. Plănui să facă dragoste cu ea în toate cele trei, dar pentru început se va limita la varianta englezească. Mă rog, în cea mai mare parte.

— „Fidelitate”, şopti el”. *Fidelite*”. *„Viernost”.*

Apoi o sărută înainte ca ea să-i ceară mai mult. O să-i spună orice, dar nu acum. Nu, când nu avea cămaşă şi corsetul ei era desfăcut şi îi aluneca de-a lungul trupului.

Nu, când degetele lui lucrau la cei doi nasturi ai cămăşuţei, desfăcând panglicile care o ţineau în loc, pe umeri.

— Te iubesc, spuse el aplecându-se să-i depună o sărutare pe claviculă.

— Te iubesc, repetă el înaintând în sus, spre linia elegantă a gâtului.

— Te iubesc. Iar de data o spuse şoptit, fierbinte, la urechea ei, în timp ce dădea drumul panglicilor, permiţând ultimului ei obiect de îmbrăcăminte să-i cadă de pe trup.

Braţele ei se strânseră să se acopere şi el o sărută o dată, uşor, pe buze, în timp ce degetele i se deplasau spre închizătorile pantalonilor săi. Îl durea nevoia de ea, era greu şi fierbinte de dorinţă şi habar n-avea cum de-şi scosese atât de repede cizmele, dar până să-şi dea seama o şi ridicase în braţe şi o purta spre divan.

— Ar trebui să ai şi tu un pat cum trebuie, cu perne cum trebuie, aşternuturi cum trebuie… şopti el.

Dar ea îşi scuturã doar capul, împreunându-şi degetele pe după ceafa lui ca să-l tragă în jos, pentru un sărut.

— În clipa asta nu vreau să fiu cum trebuie. Acum te vreau doar pe tine, îi şopti ea în ureche.

Fusese inevitabil. Harry ştiuse asta, ştiuse de când, şireată, ea îl întrebase dacă voia să o ceară în căsătorie. Dar chiar şi aşa, ceva păruse să-i anunţe clipa, trimiţându-i deasupra oricărei reţineri, transformând totul din seducţie, în pură nebunie.

O întinse pe spate şi o acoperi imediat cu trupul lui. Atingerea a fost electrizantă. Erau piele pe piele, presându-se unul în celălalt cu o intimitate care-ţi lua suflul. Şi îşi dorea atât de mult să se îngroape în ea, să o posede, să o *cunoască,* dar nu-şi putea permite să se grăbească. Nu ştia dacă o va putea face să se împlinească; nu mai făcuse niciodată dragoste cu o virgină şi nu ştia dacă aşa ceva era posibil de prima dată. Dar, îşi jură el, va face să fie bine pentru ea. Când vor fi terminat, ea va şti că fusese adorată.

Va şti că a fost iubită.

— Spune-mi ce-ţi place, şopti el sărutând-o pe buze înainte de a coborî spre gât.

Îi auzi respiraţia, tare, excitată şi poate uşor confuză.

— Ce vrei să spui?

Îi cuprinse sânul cu o mână.

— Îţi place asta?

Îi auzi inspiraţia iute.

— Îţi place? o întrebă el blând, plimbându-şi buzele în josul gâtului ei.

Ea încuviinţă din cap cu mişcări iuţi, frenetice.

— Da.

— Spune-mi ce-ţi place, repetă el şi gura îi găsi vârful unui sân. Suflă puţin aer pe el, apoi încercui sfârcul cu limb, pentru ca, în final, să i-l captureze cu buzele.

— Îmi place asta, gâfâi ea.

Şi mie, îşi spuse el şi se mută la celălalt sân, spunându-şi că asta era doar pentru păstrarea echilibrului. Dar sincer, era pentru el şi pentru ea şi pentru că nu suporta să-i lase nicio bucăţică din ea, neatinsă.

Olivia se arcui sub el, apăsându-se de gura lui şi el îşi strecură o mână în jos, învăluindu-i fesele. Strânse, apoi îşi mişcă mâna, găsind cu degetele pielea moale dintre coapsele ei. Şi când strânse din nou, degetele îi erau aproape, atât de aproape de centrul ei, atât de aproape, încât îi puteau simţi fierbinţeala.

Gura i se întoarse înapoi spre a ei, în timp ce degetele o găseau pe ea, o mângâiau, pătrundeau în ea.

— Harry! strigă ea surprinsă, dar nu, îşi spuse el, supărată.

— Spune-mi ce-ţi place, repetă el.

— Asta… Dar eu nu…

El înaintă mai mult, înăuntru şi afară, umezeala ei făcându-l să ardă de nevoia de ea.

— Tu nu, ce? o întrebă.

— Eu nu ştiu.

Harry zâmbi.

— Tu nu şti ce?

— Nu ştiu ce nu ştiu, aproape că se enervă ea.

Harry îşi înghiţi râsul şi degetele i se opriră o clipă.

— Nu te opri! strigă ea.

Şi nu se opri. Nu se opri când ea îi gemu numele şi nu se opri când îl apucă de umeri atât de tare încât era sigur că se va învineţi. Şi categoric nu se opri când ea se

convulsionă în jurul lui, atât de strâns şi atât de tare, încât aproape că îl împinse afară din ea.

Un gentleman ar fi trebuit să se oprească atunci. Ea terminase, dar era încă virgină şi probabil că el era un animal pentru că dorea să facă dragoste cu ea total, dar pur şi simplu nu… putu.

Era a lui.

Dar nu, înţelese el, într-atât cât era el, al ei.

Înainte de a se linişti după climax, înainte ca ea să se poată prăbuşi din cauza forţei lui, îşi scoase degetele afară şi se poziţionă în faţa deschiderii.

— Te iubesc, spuse el cu vocea răguşită de emoţie. Trebuie să-ţi spun. Am nevoie să ştii. Acum, *în clipa asta,* am nevoie să ştii.

Şi atunci împinse, aşteptându-se la rezistenţă. Dar ea era atât de excitată, atât de bine iubită, încât alunecă înăuntrul ei cu uşurinţă. Se cutremură de plăcerea asta, de plăcerea minunată a trupurilor lor unite. Era ca şi cum nu mai făcuse niciodată asta înainte – dorinţa îl copleşi şi pierdu controlul. Şi atunci, în ceea ce ar fi putut fi o ruşinoasă viteză dacă nu i-ar fi făcut şi ei plăcere înainte, ţipă şi încremeni şi atunci, în sfârşit, se prăbuşi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Olivia plecă prima.

Nu ştia cât rămăseseră întinşi pe divan să-şi recapete echilibrul, după care, de îndată ce fură în stare să respire normal, mai le luă ceva timp să-şi refacă ţinuta. Harry nu reuşea să-şi înnoade cravata cu aceeaşi precizie cu a majordomului lui, iar Olivia descoperea că o singură batistă nu îi ajungea să…

Dumnezeule, nici măcar nu se putea gândi la *cuvintele* astea. Nu regreta ce făcuse. Niciodată nu va regreta; a fost cea mai minunată, mai uluitoare, mai spectaculoasă experienţă din viaţa ei. Dar acum era… lipicioasă.

Despărţirea le-a fost întârziată şi de câteva sărutări furate, de cel puţin două priviri senzuale care ameninţaseră să-i trimită înapoi pe divan şi de o extrem de poznaşă ciupitură de fund.

Olivia încă se felicita pentru aceasta din urmă.

Până la urmă reuşiră să arate suficient de respectabili ca să se realipească politicoasei societăţi şi deciseseră ca Olivia să plece prima. Harry avea să o urmeze cinci minute mai târziu.

— Eşti sigur că părul meu arată ca lumea? îl întrebă ea în timp ce punea mâna pe clanţă.

— Nu, recunoscu el.

Olivia simţi cum i se măresc ochii de spaimă.

— Nu arată rău, spuse el cu inabilitatea tipic masculină să descrie o coafură. Totuşi, continuă el, nu cred că arată exact cum arăta la sosirea ta aici.

Şi Harry zâmbi vag, convins de lipsurile lui în acest domeniu.

Olivia se repezi înapoi la singura oglindă din încăpere. Dar aceasta se afla deasupra unei poliţe de şemineu şi chiar pe vârfuri, nu se putu vedea ca lumea.

— Nu reuşesc să văd nimic. Mă duc să găsesc o baie, mormăi ea.

*

Şi astfel planurile lor se schimbară; Olivia se va duce să caute o baie şi va rămâne acolo cel puţin zece minute, astfel ca Harry să poată pleca şi el la cinci minute după ea şi să se întoarcă în sala de bal cu cinci minute înaintea ei.

Olivia găsi subterfugiul obositor. Cum reuşeau oamenii să facă astfel de lucruri, să se strecoare ca nişte hoţi? Nu, nu ar fi fost bună de spion.

Probabil că i se citea frustrarea pe faţă, pentru că Harry veni şi o sărută o dată, uşor, pe obraz.

— Ne vom căsători în curând şi nu vom mai fi niciodată nevoiţi să facem asta.

Olivia deschise gura să sublinieze că mama ei va

insista să aibă o logodnă de trei luni cel puţin, dar el ridică mâna şi spuse:

— Nu-ţi face griji, asta nu este cererea *ta* în căsătorie. Când o să te cer eu, o să ştii. Îţi promit.

Olivia îi zâmbi şi-şi luă la revedere în şoaptă, crăpând mai întâi o idee uşa, să se asigure că nu venea nimeni, apoi se strecură afară în galeria liniştită, luminată de lună.

Ştia unde se afla baia; mai fusese o dată acolo, la venire. Încercă să-şi păstreze viteza corectă. Nu prea repede; nu voia să dea impresia că se grăbea. Dar nici prea încet; era întotdeauna de preferat să laşi impresia că ai un scop.

Nu se întâlni cu nimeni pe drumul spre baie şi era recunoscătoare pentru asta. Dar când deschise uşa şi intră în anticamera băii, unde doamnele se puteau spăla pe mâini şi îşi puteau revizui înfăţişarea, fu întâmpinată cu un:

— Olivia!

Olivia aproape că sări în sus. Mary Cadogan stătea în faţa oglinzii, ciupindu-şi obrajii.

— Dumnezeule, Mary. Chiar că m-ai speriat, spuse Olivia încercând să-şi revină. În niciun caz nu ar fi vrut să fie atrasă într-o conversaţie cu Mary Cadogan, dar pe de altă parte, dacă tot era să dea peste cineva, era recunoscătoare că acel cineva era o prietenă. Mary se putea mira de înfăţişarea dezordonată a Oliviei, dar în niciun caz nu ar fi suspectat adevărul.

— Cum îmi stă părul? întrebă Olivia ridicând mâinile să-şi pipăie coafura. Am alunecat. Cineva a vărsat şampanie.

— Ah, urăsc asta.

— Ce zici? întrebă Olivia, sperând că o deturnase pe Mary de la a-l pune orice altă întrebare.

Mary o consolă:

— Nu e chiar aşa de rău. Dacă vrei, te ajut eu. Doar am coafat-o pe sora mea de atâtea ori. Şi Mary o trase pe Olivia pe un fotoliu şi începu să-i aranjeze agrafele.

— Rochia arată perfect, nu se vede să fi suferit.

— Sunt sigură că tivul este ud, spuse Olivia.

— Cine a vărsat şampania? o întrebă Olivia.

— Nu sunt sigură.

— Pariez că a fost domnul Grey. Are un braţ în faşă, ştii.

— Am văzut, spuse Olivia încet.

— Am auzit că a fost împins jos pe scări, de unchiul lui.

Olivia abia reuşi să-şi ascundă groaza faţă de un asemenea zvon.

— Nu poate fi adevărat.

— De ce nu?

— Păi… Olivia clipi, încercând să găsească un răspuns acceptabil. Nu voia să spună că Sebastian căzuse de pe o masă, la ea acasă – Mary ar fi bombardat-o precis cu întrebări dacă ar fi aflat că Olivia ştia ceva despre incident. În sfârşit, se decise:

— Dacă ar fi căzut pe o scară, nu crezi că ar fi fost rănit mai serios?

Mary păru că se gândeşte la asta.

— Poate că nu au fost multe trepte. Poate că au fost treptele de la intrare.

— Poate, spuse Olivia, sperând că acesta va fi sfârşitul.

Dar Mary continuă, luându-i orice speranţă:

— Deşi cineva s-ar gândi că ar putea exista martori, dacă asta s-a petrecut afară.

Olivia decise să nu comenteze.

— Sau poate că s-a petrecut noaptea, medită Mary.

Olivia începu să îşi spună că Mary ar trebui să se apuce să scrie şi ea o *Domnişoară Butterworth.* Cu siguranţă că avea imaginaţia necesară.

— Gata. Eşti ca nouă. Sau aproape. Nu am putut să-ţi recreez prea bine bucla aceea mică de pe ureche.

Olivia era impresionată (şi poate chiar puţin alarmată) că Mary îşi amintea bucla ei de deasupra urechii; Olivia nu şi-o amintea, în mod sigur.

— Ah, mulţumesc. Apreciez mult ce-ai făcut.

Mary îi zâmbi cu căldură.

— Sunt fericită când pot fi de folos. Ne întoarcem la petrecere?

— Pleacă fără mine. Mai am nevoie de un moment. Şi Olivia se îndreptă spre cealaltă secţiune, mai privată, a băii.

— Nu vrei să te aştept?

— Ah, nu, nu, nu, spuse Olivia, sperând că abundenţa ei de nu-uri sunase mai mult conversaţional decât disperat. Chiar avea nevoie de câteva momente ale ei – doar puţin timp ca să-şi adune gândurile, să respire adânc şi să încerce să-şi recapete echilibrul.

— Sigur, sigur, ne vedem mai târziu. Şi Mary ieşi din mica încăpere, lăsând-o pe Olivia cu ea însăşi.

Olivia închise o clipă ochii şi trase adânc aer în piept, savurând momentul pe care îl aşteptase atâta. Parcă mai simţea încă furnicături şi încă se mai simţea aeriană, era şocată de purtarea ei, dar în acelaşi timp, beată de încântare.

Nu era sigură ce anume o şoca mai mult – că tocmai renunţase la virginitatea ei în casa ambasadorului Rusiei, sau faptul că se pregătea să se întoarcă la petrecere ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Oare oamenii vor putea citi pe chipul ei? Arăta oare fundamental altfel? Numai cerul ştia cât *se simţea ea* de fundamental altfel.

Se aplecă puţin mai în faţă, încercând să-şi examineze reflexia mai îndeaproape. Obrajii ei erau rozalii; asta nu se putea ascunde. Şi poate că şi ochii erau puţin mai strălucitori, aproape sclipitori.

Nu, îşi făcea ea idei. Nimeni nu va şti.

Numai Harry.

Simţi cum îi tresaltă inima. Efectiv îi tresăltase în piept.

Harry va şti. Îşi va aminti fiecare detaliu şi când se va uita la ea, cu ochii fierbinţi de dorinţă, ea se va topi din nou.

Şi dintr-odată nu mai era atât de sigură că va reuşi să facă faţă. Nimeni nu va şti, doar uitându-se la ea, ce anume făcuse. Dar dacă cineva se va uita la ea când ea se va uita

la Harry…

Se ridică. Îşi îndreptă umerii. Încercă să fie dârză. Putea face asta. Era Lady Olivia Bevelstoke, confortabilă în orice situaţie în societate, nu?

Era Lady Olivia Bevelstoke, în curând…

Scoase un mic strigăt, gândindu-se la asta. În curând va fi Lady Valentine. Îi plăcea cum suna. Lady Valentine. Era atât de romantic. Sincer, nu putea avea un nume mai bun ca atât.

Se întoarse spre uşă. Întinse mâna spre butonul acesteia. Dar cineva o deschise primul, pe dinafară. Se dădu într-o parte să evite să fie lovită de uşă.

Dar nu putu evita…

— Oh!

*

Unde naiba era Olivia?

Harry se întorsese la petrecere de mai bine de o jumătate de oră şi încă nu o întrezărise măcar. Îşi jucase rolul la perfecţiune, pălăvrăgind cu nenumărate tinere, strălucitoare doamne, chiar dansând cu una dintre fetele Smythe-Smith. Se interesase de Sebastian – nu că acesta ar fi avut nevoie – umărul nu-i mai făcuse probleme de câteva zile bune.

Olivia spusese că se va duce la toaletă doamnelor ca să-şi aranjeze ţinuta, aşa că nu se aşteptase să o revadă curând dar totuşi, nu ar fi trebuit să fie deja aici? Îşi spunea că arăta splendid când o văzuse ultima oară. Ce altceva mai mult avea ea nevoie să aranjeze?

— Ah, Sir Harry!

Se întoarse la auzul vocii de femeie. Era tânăra cu care Olivia stătuse pe bancă, în parc. La naiba, cum o chema?

— Aţi văzut-o pe Olivia? întrebă ea.

— Nu. Nu mă aflu de mult în sala de bal.

Tânăra se încruntă.

— Nu ştiu unde poate fi. Am fost cu ea, mai devreme.

Harry o privi cu interes crescând.

— Aţi fost cu ea?

Tânăra confirmă, făcând un semn cu mâna într-o parte, probabil ca să indice un alt loc.

— Am ajutat-o să-şi aranjeze părul. Cineva vărsase şampanie pe rochia ei, ştiţi.

Harry nu prea înţelegea ce legătură avea asta cu părul, dar preferă să tacă. Indiferent ce poveste inventase Olivia, îşi convinsese prietena şi nu avea niciun interes să o contrazică.

Tânăra se încruntă, întorcându-şi capul într-o parte şi într-alta, în timp ce se uita pe deasupra mulţimii.

Chiar trebuia să-i spun ceva.

— Când aţi văzut-o ultima oară? întrebă Harry pe un ton politicos, chiar părintesc.

— Doamne, nu sunt sigură. Acum o oră? Nu. Nu putea fi aşa de de mult.

Fata îşi continua investigaţia vizuală asupra ringului de dans, dar Harry nu putea spune dacă o căuta pe Olivia sau doar inspecta lista invitaţilor.

— O vedeţi? întrebă încet Harry, mai ales că se simţea al naibii de stânjenit stând acolo lângă ea, în timp ce aceasta se uita la oricine altcineva, numai la el, nu.

Tânăra scutură din cap şi văzând probabil pe cineva de o mai mare importanţă, spuse:

— Când o vedeţi, vă rog să îi transmiteţi că o caut.

După care se îndepărtă cu o mică fluturare a mâinii.

*

Harry se îndreptă spre uşile care dădeau înspre grădină. Se îndoia ca Olivia să fi ieşit, dar cum sala de bal se afla mai jos de nivelul parterului, trebuia să urci trei trepte până la uşi. De acolo o va vedea mai uşor, îşi spuse el.

Dar odată ajuns sus, aceeaşi decepţie. Părea că aproape toată lumea pe care o cunoştea se afla acolo, numai Olivia nu se vedea nicăieri. Îl văzu pe Sebastian

fermecând încă femeile cu inventatele, bravele lui isprăvi. Edward era la cotul lui, încercând să pară mai în vârstă decât era în realitate. Prietena Oliviei (al cărei nume încă nu şi-l putea aminti) sorbea dintr-un pahar cu limonadă, ascultându-l pe domnul mai în vârstă care îi striga ceva. Şi uite-l pe fratele geamăn al Oliviei, sprijinindu-se de peretele din spate, cu o expresie plictisită.

Chiar şi Vladimir era acolo, traversând sala de bal cu un scop precis, fără să se obosească să îşi ceară scuze în timp ce împingea în lături lorzi şi doamne. Arăta foarte grav, îşi spuse Harry şi se întreba dacă n-ar trebui cumva să fie curios de ce, când îşi dădu seama că nămiloiul de rus se îndrepta spre el.

— Tu vii cu mine, îi spuse el lui Harry.

Harry tresări.

— Vorbeşti engleza?

— *Niet tak horosho kak ti govorish po-ruski…*

— *Nu atât de bine ca tine, rusa.*

— Ce se întâmplă? întrebă Harry. În engleză, doar ca să fie prevăzător.

Ochii lui Vladimir îi întâlniră pe ai lui, cu fermitate de oţel.

— Îl cunosc pe Winthrop, spuse Vladimir.

Era aproape suficient ca să-l convingă pe Harry să îl creadă.

Apoi Vladimir adăugă:

— Lady Olivia a dispărut.

Dintr-odată, nu mai conta dacă avea sau nu încredere în el.

*

Olivia nu ştia unde se afla.

Sau cum ajunsese acolo.

Sau de ce avea mâinile legate la spate, iar picioarele îi erau şi ele legate şi avea un căluş în gură.

Sau, îşi spuse ea clipind repede ca să se obişnuiască cu întunericul aproape total, de ce nu fusese legată şi la

ochi.

Stătea întinsă pe o parte, pe un pat şi privea spre un perete. Probabil că cine îi făcuse asta se gândise că, din moment ce nu se putea mişca şi nu putea face zgomot, nu mai conta ce anume vedea.

Dar cine? De ce? Ce se întâmplase cu ea?

Încercă să se gândească, încercă să-şi domolească mintea care îi alerga. Se afla în baie. Mary Cadogan fusese acolo, apoi plecase şi Olivia rămăsese singură, câtă vreme? Cel puţin câteva minute. Poate cinci, cel mult.

Îşi făcuse în sfârşit curaj să se întoarcă la petrecere, dar uşa se deschisese şi atunci…

Ce se întâmplase? Ce se întâmplase?

Gândeşte, Olivia, gândeşte.

De ce nu-şi putea aminti? Era ca şi cum un fum gros, cenuşiu, îi ştersese memoria.

Începu să respire mai adânc. Repede şi adânc. Panicată. Nu putea gândi ca lumea.

Începu să se lupte, deşi ştia că era inutil. Reuşi să se îndepărteze puţin de perete. Nu părea că se va linişti, că se va putea concentra, că…

— Te-ai trezit.

Îngheţă. Înţepeni pe loc, singura mişcare fiind ridicarea şi coborârea iute a pieptului.

Nu recunoştea vocea. Şi când proprietarul acesteia se apropie de ea, nu-l recunoscu nici pe el.

— *Cine eşti?*

Dar, firește, nu putea vorbi. El însă îi văzu întrebarea; văzu panica din ochii ei.

— Nu contează cine sunt eu, spuse acesta cu o voce cu un fel de accent, dar nu putea spune de unde venea. Aşa cum fusese dintotdeauna, groaznică la limbi, nici accentele nu le putea plasa.

Bărbatul se apropie mai mult, apoi se aşeză pe un scaun de lângă ea. Era mai în vârstă ca ea, deşi nu chiar atât de în vârstă ca părinţii ei şi părul cenuşiu îi stătea lipit de cap. Ochii lui – nu putea spune ce culoare aveau, în întunericul acela. Nu erau căprui. Ceva mai deschişi.

— Prinţul Alexei s-a îndrăgostit rău de dumneavoastră, spuse acesta.

Olivia făcu ochii mari. *Prinţul Alexei* i-a făcut asta? Răpitorul ei chicoti.

— Nu vă ascundeţi prea bine emoţiile, Lady Olivia. Nu prinţul v-a adus aici. Dar prinţul va fi cel care – se aplecă mai mult, ameninţător, până când ea îi putu mirosi respiraţia – va plăti ca să vă scoată de aici.

Olivia scutură din cap mormăind ceva, încercând să-i spună că prinţul nu se îndrăgostise de ea, sau dacă aşa fusese, acum nu mai era.

— Dacă sunteţi deşteaptă, nu vă mai zbateţi. Tot nu o să vă puteţi elibera singură, aşa încât de ce să vă irosiţi forţele?

Şi totuşi, ea nu părea să se poată *opri*. O cuprinsese o groază absolută şi nu ştia cum s-ar putea linişti.

Bărbatul cu părul cărunt se ridică, uitându-se în jos la ea, cu un surâs vag pe buze.

— O să vă aduc mâncare şi apă, mai târziu.

Apoi ieşi, iar Olivia crezu că i se va închide beregata de panică, auzind zgomotul uşii care se închidea, urmat de răsucirea, de două ori, a unei chei.

Nu va reuşi să scape de aici. Nu, singură.

Dar mai ştia cineva că dispăruse?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

— Unde este?

Atât reuşi Harry să spună, înainte de a se năpusti asupra prinţului. Îl urmase pe Vladimir într-o încăpere din spatele casei. Panica se amplifica la fiecare pas. Ştia că fusese un prost. Cineva, în mod clar, ştia că lucra pentru Cancelaria de Război; cum altfel ar fi ştiut Vladimir că vorbea ruseşte?

Poate că se îndrepta spre propria lui execuţie.

Dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Totuşi, văzându-l pe prinţ stând acolo, luminat de o singură lumânare pe o masă goală, Harry izbucni. Groaza îl făcuse şi mai puternic şi când ajunseră amândoi la podea, a fost cu o forţă uluitoare.

— Unde este? Ce ai făcut cu ea? strigă din nou Harry.

— Încetaţi! Vladimir se interpuse între cei doi, despărţindu-i. Abia când se văzu din nou în picioare, ţinut la un braţ distanţă de prinţ, îşi dădu seama că Alexei nu răspunsese.

Teroarea din capul stomacului său creştea. Prinţul era palid, sinistru. Înfricoşat.

— Ce se întâmplă? întrebă Harry aproape în şoaptă.

Alexei îi înmână o bucată de hârtie. Harry o apropie de lumânare şi citi. Era scrisă cu litere chirilice; Harry nu protestă. Nu era momentul să pretindă că nu putea citi.

Doamna va trăi dacă dumneavoastră veţi coopera. Va fi scumpă. Nu spuneţi la nimeni.

Harry îşi ridică privirea.

— De unde ştim că este ea? Nu i-au spus numele.

Fără un cuvânt, Alexei întinse mâna. Harry se uită. Era o şuviţă de păr. Harry ar fi vrut să spună că poate nu era a ei, că ar mai putea exista o altă femeie cu părul acela, cu aceeaşi incredibilă nuanţă de soare şi unt, la fel de ondulat, abia ca o vagă unduire.

Dar ştiu.

— Cine a scris asta? întrebă el. În rusă.

Vladimir vorbi primul.

— Noi credem că…

— *Credeţi?, Credeţi?* tună Harry. Ar fi mai bine să începeţi să *ştiţi* şi asta al naibii de repede. Dacă i se întâmplă ceva…

— Dacă i se întâmplă ceva – interveni prinţul cu rece precizie – o să le tai chiar eu gâturile. Se va face dreptate.

Harry se întoarse încet spre el, încercând să-şi stăpânească furia.

— Eu nu vreau justiţie. Eu o vreau pe *ea.*

Vocea lui era joasă, plată de furie.

Vladimir spuse repede:

— Şi o vom salva.

Apoi îi aruncă prinţului o privire de avertizare.

— Nu va păţi nimic.

— Cine eşti tu? întrebă Harry.

— N-are importanţă.

— Eu cred că are.

— Şi eu lucrez pentru Cancelaria de Război.

După care, ridicând puţin din umeri, adăugă:

— Uneori.

— Iartă-mă dacă nu ai reuşit să mă faci să te cred.

Vladimir îl privi din nou, cu privirea aceea tăioasă, fixă, care îl enervase pe Harry în sala de bal. Clar că era mult mai mult decât ameninţătorul servitor care pretindea a fi.

— Îl cunosc pe Fitzwilliam, spuse Vladimir cu voce joasă.

Harry îngheţă. Nimeni nu-l cunoştea pe Fitzwilliam – dacă acesta nu voia să fie cunoscut. Mintea începu să-i alerge. De ce îi poruncise Winthrop să îl supravegheze pe Prinţul Alexei dacă îl aveau deja pe Vladimir?

— Omul dumneavoastră, Winthrop, nu ştie de mine, spuse Vladimir anticipând următoarea întrebare a lui Harry. Nu este suficient de înalt în rang, ca să mă cunoască.

După câte ştia Harry, singura persoană mai înaltă în rang decât Winthrop era însuşi Fitzwilliam.

— Ce se petrece? întrebă el, forţându-se să-şi păstreze un ton calm.

Îi răspunse Prinţul Alexei:

— Eu nu sunt un simpatizant al lui Napoleon. Tatăl meu a fost, dar eu – şi prinţul scuipă pe covor – eu nu sunt.

Harry se uită la Vladimir care spuse, arătând cu capul spre prinţ:

— El nu lucrează cu mine. Dar ne susţine. Cu bani. Şi cu dreptul de a-i folosi pământurile.

Harry scutură din cap.

— Şi ce legătură are asta cu…

Vladimir îl întrerupse:

— Sunt cei care încearcă să se folosească de el. Este important, viu sau mort. Eu îi asigur protecţia.

Era uluitor. Vladimir era, cu adevărat, bodigardul lui Alexei. Un adevăr infim, într-un păienjeniş de minciuni.

Vladimir continuă.

— Este un mod convenabil pentru mine de a mă întâlni cu contactele mele din Londra. Din nefericire, interesul prinţului pentru Lady Olivia nu a trecut neobservat.

— Cine a răpit-o?

Vladimir se uită o clipă în altă parte şi Harry ştiu că era ceva grav. Dacă nu i se putea uita în ochi, însemna că Lady Olivia se afla, într-adevăr, într-un mare pericol.

Apoi, într-un târziu, Vladimir spuse:

— Nu sunt sigur. Încă nu pot spune dacă este vorba de considerente politice sau doar de bani. Prinţul este un om de o considerabilă bogăţie.

— Mie mi s-a spus că averea lui s-a diminuat, spuse Harry scurt.

— Aşa este, confirmă Vladimir, ridicând o mână să-l oprească pe Alexei să se apere singur. Dar tot mai are mult. Pământuri. Bijuterii. Mai mult decât suficient pentru un criminal care urmăreşte o răscumpărare.

— Dar ea nu este…

— Cineva crede că eu intenţionez să o cer în căsătorie, interveni Alexei.

Harry se întoarse spre el.

— Şi aşa este?

— Nu. Poate că m-am gândit la început la asta. Dar ea…

Alexei făcu un semn de respingere, cu mâna.

— Este îndrăgostită de dumneavoastră. Eu nu am nevoie de o femeie care să mă iubească. Dar nu aş putea tolera una care iubeşte pe altcineva.

Harry îşi încrucişă braţele.

— Se pare că intenţiile dumneavoastră nu au fost făcute clare, pentru duşmani.

— Pentru asta, îmi pot cere scuze.

Alexei înghiţi şi pentru prima oară de când îl cunoştea Harry, părea jenat.

— Nu pot controla ce gândesc alţii despre mine.

Harry se întoarse spre Vladimir.

— Şi ce facem acum?

Vladimir îi aruncă o privire care îi spunea că n-o să-i placă ce urma. Spuse:

— Aşteptăm. Vom fi contactaţi din nou.

— Eu nu am de gând să stau aici şi să…

— Şi ce propuneţi în schimb? Să-i interogaţi pe toţi oaspeţii, până la ultimul? În bilet scria să nu spunem la nimeni. Deja am făcut altfel şi v-am spus dumneavoastră. Dacă ăştia sunt aşa cum cred eu că sunt, nu vrem să-i enervăm.

— Dar…

— Vreţi să le daţi un motiv să-i facă vreun rău? întrebă Vladimir.

Harry simţi că se sugrumă. Ca şi cum cineva l-ar fi strangulat pe dinăuntru. Ştia că Vladimir avea dreptate, sau cel puţin ştia că *el* nu avea nicio idee mai bună.

Îl ucidea. Groaza. Neajutorarea.

— Cineva trebuie să fi văzut ceva, spuse el.

— O să fac cercetări, spuse Vladimir.

Harry dădu să se îndrepte spre uşă.

— Merg cu tine.

Vladimir puse o mână pe el, să-l oprească.

— Nu. Sunteţi prea afectat. Nu veţi putea lua decizii bune.

— Nu pot face nimic, spuse Harry. Se simţea din nou mic, tânăr şi fără putere, analizând o problemă doar ca să constate că nu găsea nicio soluţie bună.

— Acum, nu. Veţi face mult. Dar mai târziu, îl asigură Vladimir.

Harry îl urmări luând-o spre uşă, dar înainte ca acesta să iasă, strigă:

— Stai!

Vladimir se întoarse.

Harry spuse:

— A fost la baie. A fost la baie, după ce – Harry îşi drese glasul. Ştiu că s-a dus la baie.

— Este bine să ştim asta. Cu o mică înclinare a capului, Vladimir părăsi încăperea.

Harry se uită la Alexei.

— Vorbiţi rusa, spuse Alexei.

— Bunica mea. A refuzat să vorbească engleza cu noi.

Alexei încuviinţă din cap.

— Bunica mea era din Finlanda. A fost la fel.

Harry se uită lung la el, apoi se lăsă într-un fotoliu, cu capul mâini.

— Este bine că vorbiţi limba noastră. Foarte puţini dintre compatrioţii dumneavoastră o vorbesc.

Harry încercă să îl ignore. El trebuia să se gândească. Nu ştia de unde să înceapă, ce ar putea el şti, ceva ce să-l ajute să afle unde era Olivia, dar ştia că trebuia să-şi sape adânc în minte.

Dar Alexei mai avea de vorbit.

— Sunt întotdeauna surprins când…

— Tăceţi. Tăceţi, atât. Nu mai vorbiţi. Să nu mai spuneţi un singur nenorocit de cuvânt, dacă nu este despre cum s-o găsim pe Olivia. Mă înţelegeţi?

Alexei rămase tăcut o clipă. Apoi, încet, traversă încăperea spre o bibliotecă şi luă de acolo o sticlă şi două pahare. Turnă un lichid – votcă, probabil – în cele două pahare. Fără un cuvânt, puse un pahar în faţa lui Harry.

— Eu nu beau, spuse Harry fără să se obosească să-şi ridice privirea.

— O să vă ajute.

— Nu.

— Şi ziceţi că sunteţi rus? Şi nu beţi votcă?

— Eu nu beau nimic, spuse Harry scurt.

Alexei îl privi intrigat, apoi se aşeză pe un scaun din capătul celălalt al încăperii.

Paharul rămase neatins vreme de aproape o oră. Până când Alexei, acceptând în sfârşit că Harry spusese adevărul, îl luă şi-l bău el.

*

După zece minute, Olivia reuşi să-şi calmeze suficient trupul încât să-i permită minţii ei să lucreze cum trebuie. Nu avea absolut nicio idee despre ce ar putea face ca să ajute la eliberarea ei, dar i se părea prudent să adune cât mai multe informaţii.

Îi era imposibil să-şi dea seama unde se afla. Sau ştia? Se frământă până când reuşi să se ridice în poziţie şezândă şi examină încăperea cât putu mai bine. Îi era aproape imposibil să vadă ceva în întunericul acela aproape total. Fusese acolo o lumânare, dar omul acela o luase cu el.

Camera era mică şi mobilierul redus la minim, dar nu era ponosit. Olivia se apropie cum putu de perete şi se uită la tapet. Apoi îşi frecă obrazul de acesta. Curat şi bine întreţinut, fără aşchii sau vopsea scorojită. Uitându-se în sus, văzu un ornament reprezentând o coroană, acolo unde peretele întâlnea tavanul. Iar uşa – greu de spus de acolo de unde stătea ea, pe pat, dar clanţa arăta a fi de foarte bună calitate.

Se afla oare tot în reşedinţa ambasadorului? Părea posibil. Se aplecă, punându-şi capul pe pielea goală a braţelor. Pielea ei era caldă. Nu s-ar fi simţit înfrigurată dacă ar fi fost scoasă afară? Sigur, nu ştia cât timp fusese inconştientă. Se putea afla aici de ore întregi. Totuşi, nu se *simţea* ca şi cum ar fi fost afară.

Un hohot de râs isteric ameninţa să-i izbucnească afară din gât. Ce *spunea?* Că *nu se simţea* ca şi cum ar fi fost afară? Ce să însemne *asta*? Că începea să tragă concluzii despre ce anume s-a întâmplat sau nu cât timp a fost inconştientă, bazându-se pe senzaţii instinctive?

Se forţă să facă o pauză. Trebuia să se calmeze. Nu va ajunge nicăieri dacă se lăsa pradă isteriei la fiecare cinci minute. Era mai deşteaptă ca atât. Putea să-şi păstreze capul limpede.

Trebuia să-şi păstreze capul limpede.

Ce ştia ea despre reşedinţa ambasadorului? Fusese

aici de două ori, prima dată în timpul zilei, când a fost prezentată Prinţului Alexei şi apoi seara, la bal.

Era o clădire enormă, un adevărat conac în mijlocul Londrei. Cu siguranţă că existau aici miriade de camere unde se putea ascunde cineva. Poate că se afla în aripa servitorilor. Se încruntă, încercând să-şi amintească încăperile servitorilor din casa Rudland. Existau şi acolo ornamente reprezentând coroane? Clanţele erau de aceeaşi înaltă calitate ca în restul casei?

Habar nu avea.

La naiba. De ce nu ştia asta? Nu ar fi trebuit să ştie?

Îşi întoarse privirea spre peretele îndepărtat. Exista acolo o fereastră, dar era blocată de draperii grele, din catifea. Roşu închis, da? Albastru închis? Îi era imposibil să spună. Noaptea înghiţea toate culorile din jurul ei. Singura lumină care pătrundea aici era lumina lunii, filtrându-se prin fereastra semicirculară de deasupra dreptunghiului acoperit cu draperii.

Se opri, gândindu-se. Ceva bătea la uşa memoriei ei.

Se întrebă dacă s-ar putea uita afară pe fereastră, dacă ar reuşi să se scoale din pat. Gleznele îi fuseseră atât de strâns legate încât nu exista speranţa de a putea face nici măcar paşi de prunc. Şi cât de lipsită de echilibru va fi, cu mâinile legate la spate.

Fără să mai adauge că totul trebuia făcut într-o linişte totală. Ar fi un dezastru dacă răpitorul ei s-ar întoarce şi ar găsi-o oriunde, numai în pat nu, acolo unde o lăsase el. Foarte atentă şi foarte *încet*, îşi aruncă picioarele jos din pat, înaintând încetişor spre margine, până când picioarele atinseră duşumeaua. Controlându-şi în continuare mişcările, reuşi să se ridice şi apoi, sprijinindu-se de diferitele piese de mobilier, ajunse săltând la fereastră.

Fereastra. De ce i se părea atât de familiară fereastra?

Poate pentru că era o fereastră, îşi spuse ea. Doar nu toate ferestrele aveau aceleaşi detalii ornamentale.

Când ajunse la destinaţie, se lăsă cu grijă înainte, încercând să împingă draperiile cu faţa. Începu cu obrazul,

apoi, de îndată ce reuşi să le dea puţin în lături, îşi răsuci faţa înainte, încercând să prindă cu nasul marginea draperiei. Îi trebuiră patru încercări, dar în sfârşit reuşi, împingându-şi şoldul în faţă, ca să împiedice draperiile să cadă la loc.

Proptindu-şi capul de geam, văzu… nimic. Doar aburul respiraţiei ei. Îşi mută din nou capul într-o parte, ştergând cu obrazul ceaţa de pe geam. Când se uită din nou în faţă, îşi ţinu respiraţia.

Totuşi, încă nu putea vedea prea mult. Singurul lucru de care era sigură era că se afla în mod clar undeva foarte sus, la al cincilea sau al şaselea nivel. Putea vedea acoperişurile celorlalte clădiri şi nimic altceva.

Luna. Putea vedea luna.

Mai văzuse luna şi din cealaltă cameră, acolo unde făcuse dragoste cu Harry. O văzuse prin fereastra cu ventilator.

Fereastra cu ventilator!

Se întoarse, foarte atentă să nu-şi piardă echilibrul. Fereastra asta avea şi ea un ventilator, sus. Ceea ce nu însemna prea mult, exceptând doar că avea un model pe el, montanţi care se răsfirau în sus, pornind din mijlocul bazei, creând impresia că ventilatorul era ţinut de o mână.

Exact ca la cel din camera de jos.

Se afla încă în reşedinţa ambasadorului. Sigur, putea să fi fost adusă şi în altă clădire ale cărei ferestre să aibă acelaşi model, dar totuşi, puţin probabil, nu? Iar reşedinţa ambasadorului era uriaşă, nu? Practic, un palat. Nu se afla chiar în centrul Londrei, dar imediat după Kensington, unde exista mai mult spaţiu pentru asemenea clădiri.

Se întoarse înapoi spre fereastră, vârându-şi capul din nou pe după draperie, de data aceasta reuşind din prima, îşi apăsă urechea de geam, ascultând… orice. Muzică? Lume? Nu ar trebui să fie nişte semne că în aceeaşi clădire avea loc o petrecere uriaşă?

Poate că *nu* se afla în reşedinţa ambasadorului. Nu, nu, era o clădire imensă. Nu era imposibil să se fi aflat suficient de departe ca să nu poată auzi nimic.

Dar putea auzi paşi. Inima începu să-i bubuie în piept şi ţopăind şi târându-se, reuşi să ajungă la pat şi să se trântească pe el exact în clipa în care auzi cele două încuietori deschizându-se.

În timp ce uşa se deschidea, începu să se lupte cu legăturile ei. Era singurul lucru care ar putea explica faptul că rămăsese fără suflu.

— V-am spus să nu faceţi asta, o certă răpitorul ei. Purta o tavă cu un ceainic şi două ceşti. Olivia simţea mirosul ceaiului împrăştiindu-se în cameră. Aroma era divină.

— Sunt foarte civilizat, da? o întrebă acesta înălţând uşor tava înainte de a o aşeza pe masă. Şi eu am avut odată un căluş ca ăsta. Îţi usucă gura.

Olivia se uita doar la el. Nu ştia cum ar putea să răspundă. Literal, *cum.* Sigur, el ştia că nu putea vorbi.

— O să vă îndepărtez căluşul ca să vă puteţi bea ceaiul, dar trebuie să rămâneţi tăcută. Dacă scoateţi vreun sunet mai tare decât un şoptit mulţumesc, va trebui să vă adorm din nou.

Olivia făcu ochii mari.

El ridică din umeri.

— Nu e deloc greu de făcut. Am făcut-o odată şi trebuie să spun că destul de bine. Presupun că nici măcar nu vă doare capul. Olivia clipi din ochi.

Nu o durea capul. Ce îi făcuse?

— O să fiţi tăcută?

Ea încuviinţă din cap. Trebuia ca el să-i scoată căluşul. Dacă ar reuşi să vorbească cu el, l-ar putea convinge că era o greşeală.

— Să nu încercaţi nimic eroic, o avertiză el, deşi ochii lui păreau oarecum amuzaţi. Ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina că ea ar fi în stare să-l surprindă în vreun fel.

Ea scutură din cap, încercând să-şi păstreze privirea convingătoare. Ochii erau singurul ei mod de comunicare, până când îi va scoate căluşul.

Omul se aplecă în faţă, îşi întinse braţele, apoi se opri, trăgându-se înapoi şi spunând:

— Cred că ceaiul e gata. Doar n-am vrea să se… cum spuneţi dumneavoastră?

Era rus. Cu această singură expresie – *Cum spuneţi dumneavoastră?*

Olivia era, în sfârşit, în stare să recunoască accentul şi să-i determine naţionalitatea. Vorbea la fel ca Prinţul Alexei.

— Prostul de mine, nu puteţi vorbi, spuse omul turnând ceai în cele două ceşti.

Şi în sfârşit, se apropie de ea şi-i scoase căluşul.

Olivia tuşi şi îi trebuiră câteva momente până când gura i se umezi destul ca să vorbească, dar când o făcu, se uită direct la răpitorul ei şi spuse:

— Trezească.

— Poftim?

— Ceaiul. Nu vreţi să se trezească.

— Să se trezească.

Omul repetă cuvântul, părând că îl testează pe limbă şi în minte. Făcu o mimică de aprobare şi îi întinse ceaşca.

Olivia făcu o strâmbătură şi ridică din umeri. Cum credea el că va putea ţine ceaşca, având mâinile legate la spate?

Omul zâmbi, dar nu era un zâmbet crud. Nici măcar condescendent. Era mai curând… trist.

Ceea ce îi dădu Oliviei speranţe. Nu prea multe, dar totuşi.

— Mă tem că nu am destulă încredere în dumneavoastră ca să vă dezleg mâinile.

— Vă promit că nu…

— Nu faceţi promisiuni pe care nu le puteţi ţine, Lady Olivia.

Olivia deschise gura să protesteze, dar el i-o tăie.

— Oh, nu. Nu cred că vă daţi seama că faceţi promisiuni false, dar veţi vedea ceva ce veţi crede că este o oportunitate şi nu veţi reuşi să vă abţineţi şi veţi face o prostie iar eu va trebui să vă fac rău.

Era un mod eficient de a pune capăt unei conversaţii.

— Am ştiut eu că o să mă înţelegeţi. Aveţi destulă încredere în mine să îmi permiteţi să vă ţin ceaşca?

Olivia dădu încet din cap.

El râse.

— O femeie deşteaptă. Cea mai deşteaptă. Eu nu am răbdare cu prostiile.

Olivia spuse calmă:

— Cineva pentru care am foarte mult respect, mi-a spus să nu am niciodată încredere într-un bărbat care îmi spune să am încredere în el.

Răpitorul ei râse din nou.

— Această persoană – este un bărbat?

Olivia încuviinţă din cap.

— Este un bun prieten.

— Ştiu. Şi omul îi duse ceaşca la buze.

— Haideţi. Nu aveţi altă variantă decât să aveţi încredere în mine, în această situaţie.

Olivia luă o sorbitură. Chiar nu avea altă variantă iar gâtul i se *uscase* de tot.

Omul lăsă ceaşca jos şi şi-o luă pe a lui.

— Au fost turnate din acelaşi ceainic, spuse el luând o sorbitură. Când termină, adăugă: nu că ar trebui să aveţi încredere în mine.

Olivia îşi ridică ochii, să îi întâlnească pe ai lui şi spuse:

— Eu nu am nicio legătură cu Prinţul Alexei.

Omul ridică uşor dintr-un colţ al gurii.

— Credeţi că mă puteţi prosti, Lady Olivia?

Ea scutură din cap.

— Mi-a făcut curte, este adevărat. Dar nu îmi mai face.

Răpitorul se aplecă puţin în faţă.

— Aţi dispărut vreme de aproape o oră în seara asta, Lady Olivia.

Olivia căscă gura. Simţea cum se înroşeşte şi se rugă la dumnezeu ca răpitorul ei să nu vadă, în întuneric.

— La fel şi Prinţul Alexei.

— Nu a fost cu mine, spuse ea repede.

Bărbatul cu părul cărunt mai luă o sorbitură din ceaiul lui şi spuse încetişor:

— Nu ştiu cum să spun asta fără să vă insult, dar mirosiţi… cum se spune?…

Olivia avea sentimentul că el ştia *exact* cum se spune. Şi oricât era de mortificată, nu avea altă variantă decât să spună:

— Am fost cu un bărbat. Dar cu un alt bărbat. *Nu* cu Prinţul Alexei.

Asta îi stârni interesul.

— Adevărat?

Ea confirmă o dată din cap, scurt, cât să-i arate că nu inventase nimic.

— Prinţul ştie?

— Asta nu este treaba lui.

Bărbatul mai luă o sorbitură.

— S-ar putea să nu fie de acord cu dumneavoastră?

— Poftim?

— Prinţul Alexei ar zice şi el că nu e treaba lui? Nu ar fi furios?

— Nu ştiu, spuse Olivia încercând să fie sinceră. De o săptămână nu a mai venit în vizită la mine.

— O săptămână nu înseamnă chiar atât de mult timp.

— Se cunoaşte cu celălalt domn şi cred că şi-a dat seama de sentimentele mele pentru acesta.

Răpitorul se îndreptă din nou în scaun, digerând informaţiile primite.

— Aş mai putea avea puţin ceai? îl întrebă Olivia. Pentru că era bun. Şi ei îi era sete.

— Desigur, şopti omul ţinându-i din nou ceaşca.

— Mă credeţi? îl întrebă Olivia după ce bău.

Omul spuse încet:

— Nu ştiu.

Olivia se aştepta să o întrebe identitatea lui Harry, dar el nu o făcu, ceea ce i se păru ciudat.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu mine? îl întrebă ea calm, sperând că nu era proastă întrebând aşa ceva.

De la punctul din perete, undeva deasupra umărului ei, pe care-l fixase până atunci, bărbatul îşi întoarse repede privirea spre ea.

— Asta depinde.

— De ce anume?

— Vom vedea dacă Prinţul Alexei vă mai apreciază încă. Nu cred că îi vom spune despre indiscreţiile dumneavoastră. Asta în eventualitatea în care încă mai speră să vă facă soţia lui.

— Eu nu cred că el…

— Nu mă întrerupeţi, Lady Olivia. Vocea lui trădase exact atâta atenţionare cât să-i amintească Oliviei că nu erau prieteni şi că aceasta nu era o oarecare întâlnire la un ceai.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

— Dacă încă vă mai doreşte, este interesul dumneavoastră să creadă că sunteţi în continuare virgină. De acord?

Olivia rămase tăcută, până când deveni clar că nu fusese o simplă întrebare ipotetică. Încuviinţă într-un târziu, cu o singură mişcare a capului.

— După ce va plăti ca să vă aibă înapoi – şi făcu o fatalistică ridicare din umeri – atunci puteţi decide ce doriţi. Pe mine nu mă va mai interesa.

O urmări apoi intens, tăcut, câteva clipe după care spuse:

— Haide, mai beţi puţin ceai înainte de a vă acoperi din nou gura.

— Trebuie?

— Mă tem că da. Sunteţi cu mult mai deşteaptă decât mi-am imaginat. Nu pot lăsa niciun fel de armă la dispoziţia dumneavoastră, inclusiv vocea.

Olivia îşi bău ultima sorbitură de ceai, apoi închise ochii în timp ce răpitorul îi punea căluşul. Când acesta termină, se întinse la loc, privind împietrită tavanul.

— Vă recomand să vă odihniţi, Lady Olivia. Este singurul lucru bun pe care-l puteţi face aici, îi mai spuse el din uşă.

Olivia nu se obosi să se uite la el. Sigur că nu aştepta vreun răspuns, făcut doar din ochi.

Bărbatul închise uşa fără să mai spună ceva. Olivia

ascultă clicurile celor două încuietori şi apoi, pentru prima oară de când se afla aici, îşi dori să plângă. Nu să se zbată, nu să tune şi să fulgere, ci doar să plângă.

Simţi lacrimile, tăcute şi fierbinţi, alunecându-i pe fiecare tâmplă, în jos pe perna de dedesubt. Nu-şi putea şterge faţa. Într-un fel, resimţi asta ca pe cea mai cumplită ofensă.

Ce putea ea face acum? Să zacă aici şi să aştepte? Să se *odihnească,* aşa cum îi sugerase răpitorul ei? Era imposibil: lipsa de acţiune o omora.

Harry trebuie să fi observat de acum că dispăruse. Chiar dacă ar fi fost inconştientă doar cinci minute şi tot trebuia să fi observat. Era încuiată în camera asta de cel puţin o oră.

Dar o să ştie el ce să facă? Fusese soldat, adevărat, dar acesta nu era un câmp de bătălie, cu duşmani clari, bine etichetaţi. Şi dacă ea s-ar mai fi aflat încă în locuinţa ambasadorului, cum ar putea el întreba de ea? Mai mult de jumătate dintre servitori vorbeau numai rusa. Harry putea spune vă rog şi mulţumesc în portugheză, dar asta nu avea să-l ducă prea departe.

O să trebuiască să se salveze singură sau, cel puţin, să facă tot posibilul să-i uşureze treaba altcuiva care o va salva.

Îşi aruncă picioarele afară din pat şi se ridică, dând cu hotărâre la spate momentul de autocompătimire. Nu putea sta aici fără să facă nimic.

Putea face ceva cu legăturile ei? Erau strânse ferm. Dar nu chiar atât de tare încât să-i intre în piele. Poate că ar putea ajunge cu mâinile la glezne. O să fie incomod de vreme ce trebuia să se aplece spre spate, dar merita să încerce.

Se întinse pe o parte şi îşi îndoi picioarele la spate, întinzându-se… întinzându-se.

Aşa. L-a prins. Nu era o sfoară ci mai curând o bucată de material, înnodată extrem de strâns. Gemu. Era ceva ce mai curând ar fi tăiat, decât să încerce să-l desfacă.

Nu avusese niciodată răbdare pentru astfel de lucruri.

La fel ca şi cu broderia şi cu lecţiile de la care lipsise…

Dacă o să poată dezlega nodul ăsta, o să înveţe franceza. Nu, o să înveţe rusa! Asta ar fi şi mai greu. Dacă o să reuşească să-l desfacă, o să termine *Domnişoara Butterworth şi Baronul ce Nebun.* Ba, o să găsească chiar şi cartea cu misteriosul colonel şi o va citi şi pe aia.

O să scrie mai multe scrisori, nu numai Mirandei. Va împărţi cutii cu lucruri de caritate, nu doar le va împacheta. La naiba, o să termine ca lumea *tot* ce va începe.

Totul.

Şi nu avea cum să se îndrăgostească de Sir Harry Valentine şi să nu se mărite cu el.

Nu avea cum.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Harry stătea tăcut, în timp ce Alexei îşi dădea votca pe gât. Nu spuse nimic când acesta luă al treilea şi nici al patrulea pahar, care fusese de fapt cel pe care i-l turnase lui Harry. Dar când prinţul se întinse după sticlă pentru al cincilea…

— Nu, izbucni Harry.

Alexei se uită surprins la el.

— Poftim?

— Nu mai beţi.

Prinţul părea siderat.

— Îmi spuneţi mie să nu beau?!

Una dintre mâinile lui Harry se strânse în pumn, tare, tensionat.

— Vă spun că în cazul în care vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să o găsim pe Lady Olivia, nu vreau să vă poticniţi şi să vomaţi pe coridoare.

— Vă pot asigura că nu mă poticnesc niciodată. Sau ce e aia ce-aţi mai spus?

— Lăsaţi sticla jos.

Alexei nu se execută.

— Lăsaţi-o. Jos. Acum.

— Cred că aţi uitat cine sunt.

— Eu nu uit niciodată nimic. Aţi face bine să ţineţi cont de asta.

Alexei abia dacă se uită la el.

— Sunteţi absurd.

Harry se ridică.

— Doar nu vreţi să mă provocaţi.

Alexei îl privi o clipă. Apoi se întoarse la sticla şi paharul din mâinile lui. Începu să toarne.

Harry văzu roşu înaintea ochilor.

Era pentru prima, afurisita oară în viaţa lui că vedea culoarea asta, dar era gata să jure că întreaga lume părea să capete altă culoare, o nuanţă mai aprinsă.

Urechile îi huruiau tensionate, ca şi cum ar fi urcat un munte. Şi îşi pierdu controlul. Complet. Trupul îi înainta după propria-i voinţă şi mintea lui nu făcea absolut nimic ca să îl oprească. Se lansă asupra prinţului ca o ghiulea umană şi amândoi se prăbuşiră pe masă şi apoi pe duşumea, cu votca vărsându-se peste ei.

Harry aproape că se înecă de mirosul greu al alcoolului. I se îmbibase în haine şi senzaţia era de rece, teribil de rece, pe piele.

Dar asta nu-l opri. Nimic nu-l mai putea opri. Nu putea spune nimic, nu se putea gândi la nimic ce ar putea spune. Pentru prima oară în viaţă nu avea cuvinte. Nu mai avea nimic, decât furie. Pulsa în el şi când ridică pumnul gata să-l lanseze în mutra prinţului, tot ce-i ieşi a fost un strigăt de furie. Şi...

— Încetaţi!

Era Vladimir, intrând agil în luptă şi smulgându-l pe Harry de pe Alexei şi împingându-l în celălalt perete.

— Ce naiba faceţi?

— Este nebun, sâsâi Alexei frecându-şi gâtul.

Harry nu spuse nimic, respira doar, cu un sunet aspru, furios.

— Gura! spuse Vladimir. Se uită la Harry ca şi cum ar fi anticipat întreruperea. Amândoi. Şi acum ascultaţi-mă.

Înaintă şi piciorul lui întâlni sticla căzută pe jos, care se rostogoli în cameră, împrăştiind şi restul de votcă rămasă. Vladimir mormăi dezgustat, dar nu comentă. După ce-i măsură din priviri pe cei doi, continuă:

— Am inspectat clădirea şi cred că Lady Olivia se află încă aici.

— De ce crezi asta?

— Sunt gărzi la fiecare uşă.

— Pentru petrecere?

Vladimir ridică din umeri.

— Există multe motive să fie protejat conţinutul camerelor.

Harry aşteptă ca Vladimir să mai spună ceva, dar acesta nu mai detalie. Dumnezeule, era ca şi cum ar fi vorbit cu Winthrop. Harry nu-şi dăduse seama până acum cât de mult îl ura – toate acele propoziţii vagi şi *Avem noi metodele noastre.*

Vladimir continuă:

— Nici unul dintre paznici nu a văzut-o plecând. Singura uşă prin care ar fi putut ieşi fără să fie văzută de pază este uşa principală, acolo unde are loc petrecerea.

— Dar nu s-a întors la petrecere, spuse Harry, apoi explică: s-a dus la baie, dar nu s-a întors la petrecere.

— Sunteţi sigur?

Harry dădu grav din cap.

— Da.

— Atunci trebuie să presupunem că nu a părăsit clădirea. Nu ştim dacă a ajuns la baie…

Harry îl întrerupse. Se simţea ca un idiot că nu spusese asta mai devreme.

— A ajuns. A stat acolo o vreme. Prietena ei mi-a spus că a văzut-o acolo.

— Cine e prietena ei? întrebă Vladimir.

Harry scutură din cap.

— Nu-mi amintesc numele. Dar oricum, ea nu ar avea informaţii utile. Zicea că a plecat de acolo înaintea Oliviei.

— Poate că a văzut ceva. Găsiţi-o, îi porunci Vladimir. Aduceţi-mi-o mie. O interoghez eu.

— Asta e o idee proastă. Doar dacă sunteţi pregătit să o *luaţi* ostatic. Ea n-ar putea păstra un secret nici dacă ar fi *viaţa ei în* joc, darămite a altuia.

— Atunci o întrebaţi dumneavoastră. Ne întâlnim din nou aici.

Vladimir se întoarse apoi spre Alexei.

— Dumneavoastră staţi aici. În caz că ei ne-ar trimite un alt mesaj.

Alexei răspunse ceva, dar Harry nu îl auzi. Era deja pe hol, în căutarea fetei ăleia – oricum ar chema-o.

— Staţi! strigă Vladimir.

Harry se opri brusc şi se întoarse nerăbdător. Nu aveau timp de pierdut.

Vladimir îi spuse cu asprime:

— Nu trebuie să o căutaţi. A fost un şiretlic să ieşiţi din cameră şi să-l lăsaţi aici – arătă cu capul spre salonaşul în care stătea Alexei. Înăuntru!

Mintea lui Harry alerga, dar spuse calm:

— Îl bănuieşti că ar fi implicat?

— *Niet.* Dar o să fie o pacoste. Dumneavoastră însă, acum că aţi avut timp să vă calmaţi…

— Nu confunda asta cu calmul, muşcă Harry.

Sprâncenele lui Vladimir se ridicară; apoi căută în pardesiu şi scoase un pistol pe care i-l întinse lui Harry, cu patul înainte.

— Nu cred că o să faceţi o prostie.

Mâna lui Harry apucă pistolul, dar Vladimir nu-i dădu drumul.

— O să faceţi?

Să fac o prostie?

— Nu, spuse el. Şi se rugă să fie aşa.

Vladimir mai ţinu mâna pe armă vreme de câteva secunde, apoi îi dădu drumul, aşteptând ca Harry să inspecteze pistolul.

— Veniţi cu mine, îi porunci Vladimir şi amândoi o luară repede pe hol, o luară după colţ şi Vladimir se opri în faţa unei uşi. Se uită în stânga şi în dreapta, intră într-o cameră pustie şi îi făcu semn lui Harry să îl urmeze.

Vladimir îşi duse un deget la buze apoi inspectă camera, asigurându-se că într-adevăr era goală.

— Ambasadorul o ţine. Sau, mă rog, oamenii lui. El este încă la petrecere, spuse Vladimir.

— Ce? Harry nu îl întâlnise niciodată pe omul acesta, exceptând cordonul de primire din seara asta, dar totuşi, era greu de crezut.

— Are nevoie de bani. Va fi rechemat în curând în Rusia şi resursele lui sunt mici.

Vladimir ridică din umeri, apoi făcu un gest amplu, împrejur, cu braţele, indicând ambianţa opulentă.

— S-a obişnuit să trăiască în acest palat. Şi a fost tot timpul gelos pe vărul lui.

— Ce te face să crezi că el a răpit-o pe Olivia?

— Am oameni aici, spuse Vladimir criptic.

— Şi asta este tot ce-mi spui, ripostă Harry, sătul în sfârşit să nu primească niciodată sută la sută dintr-o istorie.

— Asta este tot ce-ţi spun, prietene. Este mai sigur aşa, spuse Vladimir ridicând din nou din umeri.

Harry tăcu. Se temea de ce ar fi fost în stare să spună.

— Părinţii lui Lady Olivia i-au remarcat dispariţia, spuse Vladimir.

Harry nu era surprins. Trecuse deja mai bine de o oră.

Vladimir continuă:

— Din câte ştiu, absenţa ei nu a mai fost remarcată de nimeni, până acum. E multă votcă în sală. Nu cred că şi-au dat seama că e ceva în limonadă.

Harry îl privi cu asprime.

— Ce?!

— Nu aţi ştiut?

Harry scutură din cap. Câte pahare băuse? La naiba. Capul lui era limpede, dar totuşi… Nu fusese niciodată beat, *nici* măcar uşor picnit.

— A fost remarcată şi plecarea prinţului. Părinţii ei sunt îngrijoraţi că ar putea fi împreună, continuă Vladimir.

Buzele lui Harry se strânseră într-o linie subţire, fermă. Pieptul îi ardea auzind insinuarea, dar nu era

momentul pentru gelozie.

— Ei nu vor să facă valuri. Chiar acum sunt cu ambasadorul.

— Sunt cu el? Le-a…

Vladimir scuipă.

Harry se uita în jos la pata udă de pe duşumea, cu oarecare surpriză. Era cea mai amplă manifestare a unei emoţii, pe care o văzuse la Vladimir. Când îşi ridică privirea, era sigur că acesta îi remarcase curiozitatea.

Rusul uriaş îl privi cu ochi de oţel.

— Detest mai ales bărbaţii care iau ostatici femei.

O istorie întreagă se ascundea în spatele acestei remarci, dar Harry tăcu. Înclină o dată din cap – în semn de respect – apoi întreb:

— Şi acum?

— Se ştie unde este prinţul. Acolo vor trimite ei biletul. Prinţul are instrucţiuni stricte să nu facă nimic şi cred că este suficient de înţelept să procedeze astfel.

Harry spera să fie adevărat. Credea că era. Dar totuşi, Prinţul Alexei băuse mult.

— În timp ce el aşteaptă, noi facem cercetări.

— Cât de mare este nenorocitul ăsta de mausoleu?

Vladimir scutură din cap.

— Nu ştiu precis. Peste patruzeci de camere, cu siguranţă. Poate mai multe. Dar dacă ar fi să iau ostatic pe cineva, eu l-aş duce în aripa dinspre nord.

— Ce este în aripa dinspre nord?

— Este mai îndepărtată. Şi camerele sunt mai mici.

— Dar nu se gândeşte că acesta va fi primul loc unde vom căuta?

Vladimir se îndreptă spre uşă.

— Nu ştie că toată lumea o caută. El mă crede un idiot de servitor.

Vladimir se uită la Harry cu o privire grea.

— Şi nu ştie nimic de dumneavoastră. Sunteţi gata? Şi Vladimir puse mâna pe bumbul clanţei.

Degetele lui Harry se strânseră pe armă.

— Deschide drumul.

*

Îi luă aproape o jumătate de oră şi Olivia era convinsă ca umerii îi picaseră din loc, dar în sfârşit, degetele ei se strecurară sub o bucată de material şi putea acum să-l desfacă puţin. Se opri, ascultând cu atenţie – să fie paşi, ce auzea ea?

Se întinse la loc, revenind la poziţia în care o lăsase răpitorul ei.

Dar nu. Nu auzi ţăcănitul încuietorilor şi nici uşa deschizându-se. Se frământă din nou, aplecându-se, până când simţi nodul din spatele gleznelor. Da, acum era mult mai mic, dar tot mai avea de muncit la el. Şi încă mult. Nu era sigură, dar îl simţea la pipăit ca pe un dublu nod plat. Mă rog, o dată şi jumătate, acum. Dar dacă ar putea desface şi următoarea parte, ar fi…

Tot ar fi blocată aici.

Scoase un oftat lung, golindu-şi trupul *şi* spiritul. Dacă îi luase atâta să desfacă doar o mică părticică din nod…

Nu, se dojeni ea. Trebuia să continue. Dacă reuşea să desfacă următoarele două părţi de nod, atunci restul ar trebui să se desfacă doar cu puţină agitaţie din partea ei.

Putea face asta. Putea.

Strânse din dinţi şi se apucă din nou de muncă. Poate că acesta va merge mai repede acum, când ştia ce făcea.

Ştia cum să-şi mişte degetele, fixând o parte dedesubt, apoi mişcând-o înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, încercând să slăbească nodul.

Poate că o să meargă mai repede, pentru că îi amorţiseră deja umerii. Precis că lipsa durerii o să fie în folosul ei.

Fixă… şi mişcă înainte şi înapoi… şi fixă… şi mişcă înainte şi înapoi… şi-şi arcuia spatele… şi se întindea… şi se rostogolea… şi se rostogolea înapoi…

Şi-şi pierdu echilibrul.

Ateriză pe pământ cu o bufnitură sonoră. O bufnitură chiar foarte puternică. Se înfioră, rugându-se ca

modificările legăturilor din jurul gleznelor să nu fie prea vizibile, în timp ce aştepta să audă declicul încuietorilor.

Dar nu auzi nimic.

Se putea ca el să nu o fi auzit? Părea imposibil. Olivia nu fusese niciodată îndemânatică: leagă-i mâinile şi picioarele şi devine o bâtă. Inutil de spus că nici nu aterizase încetişor.

Poate că nu era nimeni acolo. Presupusese că răpitorul ei stătea pe un scaun în faţa uşii, dar sincer, nu ştia de ce crezuse asta. El în mod sigur nu se gândea că ea ar putea evada şi Olivia era convinsă că partea asta de clădire era pustie. Singurii paşi pe care-i auzise fuseseră imediat urmaţi de apariţia bărbatului cărunt.

Aşteptă încă un minut pe jos, în locul ei de lângă pat, doar în caz că venea cineva, apoi se târî până la uşă, unde se putea uita pe dedesubt. Era acolo o aşchie de spaţiu, nu mai mare de un centimetru şi un sfert şi nu putea vedea prea multe culoarul era doar o idee mai bine luminat decât camera ei. Dar se gândea că ar putea vedea umbre, dacă ar fi fost cineva acolo.

Şi nu credea că era cineva.

Deci nu era păzită. Asta trebuie să fie o fărâmă utilă de informaţie deşi, aşa fedeleş cum era ea legată, nu vedea la ce bun. Şi chiar că nu ştia cum o să se urce înapoi în pat. Putea încerca să se proptească de unul din picioarele patului, dar masa cu ceainicul îl bloca pe cel de la capătul patului şi…

Ceainicul!

O inundă un val de avânt şi putere şi efectiv reuşi să salte, în graba de a ajunge înapoi la masă. Din locul în care se afla ea mai avea o bucată să se târască, dar, în sfârşit…

A ajuns. Dar cum să-l trimită la pământ, să se facă ţăndări? Dacă putea sparge ceainicul, putea folosi un ciob ca să-şi taie legăturile.

Reuşi, cu un efort cumplit, să-şi tragă picioarele sub ea. Folosind marginea patului ca sprijin, se ridică încet, cu muşchii urlându-i de durere, până când în sfârşit reuşi să stea în picioare. Îşi trase o clipă sufletul, apoi se aplecă cu

spatele peste măsuţă, lăsându-se în genunchi, până când mâinile ajunseră la înălţimea necesară să apuce mânerul ceainicului.

Te rog, fa să nu fie nimeni afară; Te rog; fă să nu fie nimeni afară...

Avea nevoie de forţă. Nu putea doar arunca ceainicul pe jos. Se uită în jurul camerei căutând inspiraţie, începu să se răsucească.

Te rog, Te rog, Te rog.

Se răsuci mai repede, mai repede şi…

Îl aruncă.

Ceainicul atinse peretele cu o pocnitură puternică şi Olivia, terifiată că cineva s-ar putea năpusti pe uşă, sări înapoi pe pat şi se întinse pe spate, deşi nu avea idee cum ar putea explica ceainicul spart de peretele din capătul celălalt.

Dar nu intră nimeni.

Îşi ţinu răsuflarea. Începu să coboare din nou din pat. Pantofii îi atinseră duşumeaua şi atunci…

Paşi iuţi, îndreptându-se spre ea.

Ah, Dumnezeule.

Şi voci. În rusă. Păreau agitate. Furioase.

Doar nu-i vor face rău, nu? Era prea preţioasă. Avea să fie răscumpărată de Prinţul Alexei şi…

Şi dacă Prinţul Alexei le-a spus să se spele pe cap cu ea? El nu o mai curta. Şi ştia că era îndrăgostită lulea de Harry. Dacă se simţea jignit? Dacă voia să se răzbune?

Se făcu mică în colţul patului. Ar fi atât de frumos să fie curajoasă, să primească orice avea să urmeze cu zâmbetul pe buze şi dându-şi părul pe spate, dar ea nu era Maria Antoaneta, să se îmbrace în alb pentru decapitare, cerându-i regal scuze călăului ei când îl călcase întâmplător pe picior.

Nu, ea era Olivia Bevelstoke şi nu voia să moară cu demnitate. Ea nu voia să se afle aici, ea nu voia să simtă teroarea cumplită care-i cuprinsese trupul.

Cineva începu să izbească în uşă – tare, ritmic, brutal.

Olivia începu să tremure. Se ghemui în cel mai mic

ghem pe care-l reuşi, îngropându-şi capul între genunchi. *Te rog, Te rog,* intona ea în gând, iar şi iar. Se gândi la Harry, la familia ei, la…

Din uşa de lemn începură să sară ţăndări.

Olivia se ruga să nu-şi piardă controlul.

Şi apoi totul începu să se prăbuşească înăuntru.

Olivia ţipă, sunetul venindu-i din spatele beregatei. Ca şi cum căluşul i se lipise de limbă, ca şi cum un suflu de aer uscat, pârjolit, îi biciuia traheea.

Şi atunci cineva îi strigă numele.

Aerul era obscur de praf şi de întuneric şi tot ce reuşi să vadă era silueta masivă a unui bărbat îndreptându-se spre ea.

Bărbatul o întrebă, cu o voce adâncă, aspră:

— Lady Olivia, sunteţi rănită?

Era Vladimir. Servitorul mătăhălos şi tăcut al Prinţului Alexei. Dintr-odată, nu se mai putu gândi decât la felul în care i-a tras şi i-a răsucit braţul lui Sebastian Grey şi ah, Doamne Dumnezeule, ar putea-o frânge în două şi…

— Să vă ajut, spuse el.

Vorbea engleza? De când vorbea el engleza?

— Lady Olivia, repetă el cu voce gravă. Scoase un cuţit şi ea se ghemui, dar el îl duse doar la spatele capului ei şi-i tăie căluşul.

Olivia tuşi şi se înecă, abia auzindu-l când acesta strigă ceva, din nou în rusă.

Cineva îi răspunse, tot în rusă şi auzi paşi… alergând… mai aproape… şi atunci…

Harry?

— Olivia! strigă Harry alergând spre ea.

Vladimir îi spuse ceva – *în rusa* – şi Harry îi răspunse scurt.

Tot în rusă.

Se uita, şocată, la cei doi. Ce se întâmpla? De ce vorbea Vladimir engleza?

De ce vorbea Harry rusa?

— Olivia, Slavă Domnului!, spuse Harry cuprinzându-i faţa în mâini. Spune-mi că nu eşti rănită. Te rog, spune-mi

ce s-a întâmplat?

Dar ea nu se putea mişca, abia dacă putea gândi. Când el vorbise în rusă – era ca şi cum ar fi fost o cu totul altă persoană. Vocea lui fusese diferită, gura şi muşchii mişcându-i-se într-un cu totul alt fel.

Se chirci la atingerea lui. Oare îl cunoştea? Oare l-a cunoscut vreodată? Îi spusese că tatăl lui a fost un beţiv, că îl crescuse bunica lui – oare erau adevărate toate astea?

Doamne, ce făcuse? Se dăruise cuiva pe care nu-l cunoştea, în care nu putea avea încredere.

Vladimir îi dădu ceva lui Harry care încuviinţă din cap şi spuse ceva în rusă.

Olivia încercă să se dea înapoi, dar era deja lipită de perete. Respira repede şi era încolţită şi nu voia să fie aici, nu cu acest bărbat care nu era Harry şi…

— Stai liniştită, spuse el, apoi ridică cuţitul.

Olivia se uită în spus, văzu scânteierea metalului în timp ce cobora asupra ei şi ţipă.

*

Un sunet pe care Harry nu-şi dori să-l mai audă vreodată.

— Nu-ţi fac niciun rău, îi spuse el încercând să pară cât mai firesc şi mai calm şi mai încurajator. Mâinile îi erau ferme în timp ce tăia legăturile, dar pe dinăuntru tot mai tremura.

Ştia că o iubea. Ştia că avea nevoie de ea, că nu ar putea fi fericit fără ea. Dar până în clipa aceasta nu înţelesese amploarea, profunzimea acestui sentiment, nu conştientizase cu adevărat că fără ea, el nu ar mai fi nimic.

Şi apoi strigătul ei, groaza ei… *de el.*

Aproape că se sufocase de teamă.

Îi eliberă mai întâi picioarele, apoi încheieturile mâinilor, dar când întinse mâna să o mângâie, ea scoase un sunet aproape inuman şi sări din pat. Se ridicase atât de repede încât el nu reuşi să o oprească şi când ea atinse duşumeaua – probabil că picioarele îi ardeau de ace şi

furnicături – genunchii i se îndoiră şi căzu pe jos.

Dumnezeule, îi era frică de el. *De el.* Ce îi spuseseră ei oare? Ce îi făcuseră?

— Olivia, spuse el prudent şi se apropie de ea, încet, fără grabă.

— Nu mă atinge, scânci ea. Încercă să se târască mai departe de el, trăgându-şi după ea picioarele inutile.

— Olivia, lasă-mă să te ajut.

Dar ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Trebuie să plecăm, spuse Vladimir, în aceeaşi rusă aspră.

Fără măcar să se uite la el, Harry îi mai ceru acestuia un minut, cuvintele ruseşti rostogolindu-i-se de pe limbă fără să-şi dea seama.

Olivia făcu ochii mari şi se uită frenetic spre uşă, în evidenta pornire de a o zbughi de acolo.

Dându-şi brusc seama de motivul panicii ei, Harry spuse:

— Ar fi trebui să-ţi spun. Bunica mea era rusoaică. Toată copilăria mea nu a vorbit decât ruseşte cu mine. De aceea…

Vladimir îl întrerupse brutal.

— Nu avem timp de explicaţii. Lady Olivia, trebuie să plecăm, *acum.*

Autoritatea din vocea lui o făcu să reacţioneze şi Olivia dădu din cap şi încă nesigură pe ea, speriată, îl lăsă pe Harry să o ajute să se ridice în picioare.

— O să-ţi explic totul în curând. Îţi promit, spuse Harry.

— Cum m-aţi găsit? şopti ea.

Harry o privi în timp ce ieşeau din cameră. Ochii ei se schimbaseră; încă mai părea şocată, dar în adâncimile lor o putea vedea acum *pe ea.* Adineauri nu fusese în ei nimic altceva decât teroare.

Ridicându-şi pistolul în poziţie în timp ce inspecta colţul holului, Vladimir spuse:

— Am auzit un zgomot. Acesta a fost marele dumneavoastră noroc. Poate că şi marea dumneavoastră

prostie. Dar e bine că aţi făcut-o.

Olivia încuviinţă din cap şi apoi, către Harry:

— De ce vorbeşte englezeşte?

— Este ceva mai mult decât un servitor, spuse Harry sperând că asta va fi suficient, pentru acum. Nu era timp pentru toată povestea.

— Cine e? şopti Olivia.

— Sincer, n-aş putea să-ţi spun.

— Nu mă veţi mai vedea niciodată, spuse Vladimir, aproape repezit.

Oricât de mult începuse Harry să-l placă şi să-l respecte pe omul acesta, spera cu ardoare să fie adevărat ce spusese. *Asta a fost.* Când vor ieşi de aici, va trimite o notificare Cancelariei de Război. Se va căsători cu Olivia şi se vor muta în Hampshire şi vor avea un cârd de copii poligloţi iar el se va aşeza la biroul lui, în fiecare zi, nefăcând nimic altceva mai exotic decât să mai adauge cifre într-un registru.

Îi plăcea să se plictisească. Adora să se plictisească.

Dar din nefericire, nu plictiseala avea să fie parola serii…

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

La vremea când ajungeau la parter, Olivia începuse să-şi simtă din nou picioarele şi nu mai trebuia să se sprijine chiar aşa de tare de Harry.

Dar totuşi nu-i dădu drumul la mână.

Panica încă nu o părăsise, inima îi bătea tare, sângele îi pulsa şi nu înţelegea de ce el vorbea ruseşte sau de ce avea pistol şi nu era sigură dacă ar trebui să aibă încredere în el şi chiar mai rău, nu ştia dacă putea avea încredere în *ea însăşi,* pentru că se temea că se îndrăgostise de un miraj, de un bărbat care nici măcar nu exista.

Dar totuşi nu-i dădea drumul la mână. În momentele acestea terifiante, mâna lui era singurul lucru adevărat în

viaţa ei.

— Pe aici, spuse scurt Vladimir. Se îndreptau spre biroul ambasadorului, acolo unde aşteptau părinţii ei. Mai aveau încă de mers, sau aşa presupunea Olivia, după liniştea de pe holuri. Când va putea auzi zumzetul petrecerii, atunci va şti că se aflau aproape.

Dar nu se mişcau repede. La fiecare colţ şi la fiecare început şi sfârşit de scară, Vladimir se oprea ducându-şi un deget la buze şi scrutând atent pe după colţ. Şi de fiecare dată Harry îl urma, împingând-o în spatele lui, apărând-o cu trupul lui.

Olivia înţelegea nevoia de prudenţă, dar simţea că ceva în ea era gata să ţâşnească şi nu voia decât să se smulgă şi să alerge, să simtă aerul şuierându-i peste faţă în timp ce zbura de-a lungul coridoarelor.

Voia acasă.

O voia pe mama ei.

Voia să-şi scoată rochia asta şi să o ardă, să se spele, să bea ceva dulce sau acru sau mentolat – orice i-ar fi putut şterge mai repede din gură gustul groazei.

Voia să se ghemuiască în patul ei şi să-şi tragă perna peste cap – nu mai voia să se gândească la nimic din toate astea. Voia, pentru prima dată în viaţa ei, să *nu* fie curioasă. Poate că mâine o să vrea să afle toate *de ce*-urile şi *pentru ce*-urile, dar acum nu voia decât să închidă ochii.

Şi să-l ţină de mână pe Harry.

— Olivia.

Se uită la el şi atunci îşi dădu seama că *într-adevăr* închisese ochii. Şi că aproape îşi pierduse echilibrul.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap, deşi nu era bine. Dar îşi spuse că poate era totuşi *destul* de bine. Destul pentru seara asta, pentru că, indiferent ce avea de făcut, trebuia s-o facă.

— O poţi face? întrebă Harry.

— Trebuie.

Pentru că, zău, avea altă variantă?

Îl strânse de mână.

Înghiţi uitându-se în jos, acolo unde se atingeau pielea lui, pe pielea ei. Strângerea lui era fermă, aproape fierbinte şi se întreba dacă degetele ei nu se simţeau ca nişte ţurţuri mici în palma lui.

— Nu mai avem mult, o linişti el.

De ce vorbeşti ruseşte?

Cuvintele i se îmbulzeau pe buze, gata să se rostogolească. Dar le prinse, le reţinu în ea. Trebuia să se concentreze la ce făcea, la ce făcea *el* pentru ea. Reşedinţa ambasadorului era enormă şi ea era în stare de inconştienţă când fusese adusă în cămăruţa aceea, de sus. Nu putea regăsi singură drumul spre sala de bal, nu-i aşa? Cel puţin nu fără să se rătăcească pe drum.

Trebuia să aibă încredere că el o va aduce în siguranţă. Nu avea altă variantă.

Trebuia să aibă încredere în el.

Trebuia.

Apoi se uită la el, se uită la el cu adevărat, pentru prima oară de când el şi Vladimir o salvaseră. Ceaţa aceea ciudată, transparentă, care se aşternuse asupra ei începea să se ridice şi îşi dădu seama că, în sfârşit, i se limpezise mintea. Sau mai exact, îşi spuse ea cu o mică zvâcnire amuzată a buzelor, i se limpezise suficient.

Suficient ca să ştie că da, avea încredere în el.

Şi asta nu pentru că trebuia să aibă. Pur şi simplu avea încredere în el. Pentru că îl iubea. Şi poate că nu ştia de ce nu îi spusese că vorbea rusa, dar îl ştia *pe el.* Când se uită la faţa lui, îl văzu citindu-i din *Domnişoara Butterworth,* certând-o că îl întrerupea. Îl văzu stând în salonul ei, insistând că avea nevoie de protecţie faţă de prinţ.

Îl văzu zâmbind.

Îl văzu râzând.

Şi îi văzu ochii, deschişi spre înăuntru, spre sufletul lui, când îi spunea că o iubeşte.

— Am încredere în tine, şopti ea. El nu o auzi, dar nu conta. Nu spusese pentru el aceste cuvinte.

Le spusese pentru ea.

*

Harry uitase cât de mult ura asta. Se luptase în suficiente bătălii ca să ştie că unii oameni înfloreau în faţa pericolului. Şi se luptase în mai mult decât suficiente ca să ştie că el nu era unul dintre aceştia.

Îşi putea păstra mintea limpede, putea acţiona calm şi raţional, dar după aceea, când siguranţa îl înfăşură din nou în vălul ei, începea să tremure. Respiraţia îi devenea tot mai rapidă şi nu o dată i se făcuse rău.

Nu-i plăcea frica.

Şi niciodată în viaţa lui nu-i fusese atât de frică.

Oamenii care o răpiseră pe Olivia erau nemiloşi, sau cel puţin aşa îi spusese Vladimir în timp ce o căutau, îl slujiseră pe ambasador ani de zile şi fuseseră darnic răsplătiţi pentru fărădelegile lor. Erau loiali şi violenţi – o combinaţie înfricoşătoare. Singura amăgire era aceea că nu i-ar fi putut face un rău Oliviei câtă vreme credeau că era adorată de Prinţul Alexei. Dar acum că ea scăpase, cine ştie cum ar putea-o aprecia? O puteau considera un bun expirat, de care se puteau dispensa.

— Nu mai este mult de aici, spuse Vladimir în rusă când ajunseră la baza scării. Nu mai aveau decât să traverseze galeria lungă şi să se îndrepte spre partea publică a reşedinţei. Odată acolo, vor fi în siguranţă. Petrecerea era încă în toi şi nimeni nu ar fi îndrăznit să fie violent în prezenţa a sute dintre cei mai proeminenţi cetăţeni ai Londrei.

— Nu mai e mult, îi şopti Harry Oliviei. Mâinile ei erau ca gheaţa dar părea să-şi fi recăpătat o mare parte din luciditate.

Vladimir mergea înaintea lor. Se îndreptau spre scara de serviciu care, din nefericire, se termina într-o uşă încuiată. Vladimir îşi apăsă urechea de lemn şi ascultă.

Harry o strânse pe Olivia mai aproape de el.

— Acum, spuse Vladimir încet. Deschise uşa foarte încet, păşi dincolo, apoi se întoarse spre ei, făcându-le semn să-l urmeze.

Harry făcu şi el un pas, apoi încă unul, cu Olivia în spatele lui.

— Repede *acum,* şopti Vladimir.

Se mişcau iute, tăcuţi, ţinându-se de-a lungul pereţilor şi atunci…

Poc!

Harry o trase tare pe Olivia de mână, primul lui instinct fiind acela de a o adăposti într-un loc sigur, dar nu exista nimic nicăieri, niciun adăpost, niciun refugiu. Nimic decât coridorul larg deschis şi cineva, undeva, cu o armă.

— Fugiţi, strigă Vladimir.

Harry îi dădu Oliviei drumul la mână – va putea alerga mai repede cu amândouă mâinile libere şi strigă:

— Fugi!

Şi o luară la fugă. Alergară de-a lungul coridorului, patinând când ajunseră la un colţ, ţinându-se după Vladimir. Din spatele lor o voce striga în rusă, poruncindu-le să se oprească.

— Nu te opri! îi strigă Harry Oliviei. Şi se mai auzi un foc de armă tăind aerul aproape de umărul lui Harry.

Sau poate în umărul lui Harry. Nu putea şti.

— Pe aici! porunci Vladimir şi îl urmară pe după un alt colţ şi apoi de-a lungul culoarului şi atunci, năvăliră cu toţii în biroul ambasadorului.

— Olivia! strigă mama ei şi Harry le privi îmbrăţişându-se, în timp ce Olivia care nu vărsase o lacrimă, cel puţin nu una pe care să o fi văzut el, se prăbuşi în braţele mamei ei, plângând.

Harry se sprijini de perete. Se simţea ameţit.

— Vă simţiţi bine?

Harry clipi. Era Prinţul Alexei, care se uita îngrijorat la el.

— Sângeraţi.

Harry privi în jos. Se ţinea de umăr. Nu-şi dăduse seama că făcea asta. Îşi ridică mâna şi văzu sânge. Ciudat, nu-l durea. Poate că era umărul altcuiva.

I se înmuiară genunchii.

— Harry!

Şi apoi… nu era chiar întuneric. De ce spunea lumea că totul devenea negru, când leşinai? Lui i se părea totul roşu. Sau poate verde.

Sau poate…

Două zile mai târziu.

Experienţe care Sper să nu Se Mai Repete Niciodată.
De Olivia Bevelstoke

Olivia se opri din gândurile ei ca să soarbă puţin din ceaiul pe care i-l trimiseseră în dormitor îngrijoraţii ei părinţi, împreună cu o tavă mare cu biscuiţi. Nu zău, de unde ar începe cineva o asemenea listă? Era momentul în care fusese adormită (se pare cu o cârpă îmbibată cu un fel de drog, aşa cum aflase ea mai târziu). Şi cine ar putea uita căluşul, sau gleznele legate, sau mâinile legate?

Oh, şi nu putea uita cum îi dădea ceaiul fierbinte, aburind, chiar omul vinovat de toate cele de mai sus. Lucrul acesta fusese un afront mai mare la demnitatea ei decât orice altceva şi va ocupa un loc cât mai sus, pe lista ei.

Olivia ţinea foarte mult la demnitatea ei.

Altceva, ia să vedem… Să asiste, cu ochii şi cu urechile, la spargerea uşii. Nu-i plăcuse asta. Expresia de pe chipurile părinţilor ei, când în sfârşit le-a fost adusă înapoi, în grija lor – fusese uşurare, este adevărat, dar uşurarea aceea care urma unei incomensurabile terori, iar Olivia nu voia ca cineva la care ţinea să mai simtă vreodată aşa ceva.

Şi apoi, Dumnezeule Mare, asta fusese cel mai rău: să-l vadă pe Harry prăbuşindu-se pe jos, în biroul ambasadorului. Nu îşi dăduse seama că fusese împuşcat. Cum a putut să nu-şi dea seama? Fusese atât de ocupată să plângă în braţele mamei ei încât nu observase când pălise la faţă sau când îşi dusese mâna la umăr.

Crezuse că îi fusese frică înainte, dar nimic – nimic –

nu se putea compara cu teroarea acelor treizeci de secunde din momentul în care el se prăbuşise şi acela în care Vladimir a asigurat-o că nu era decât o rană superficială.

Şi într-adevăr, asta fusese totul. Aşa cum spusese Vladimir, a doua zi Harry era din nou pe picioare. A venit acasă la ea în timp ce-şi lua micul dejun şi atunci i-a explicat totul – de ce nu-i spusese că ştia limba rusă, ce făcea el cu adevărat la biroul lui când ea îl spiona, chiar şi de ce venise la ea, în acea minunată după-amiază, cu *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun.* Nu o făcuse ca un bun vecin sau pentru că ar fi simţit pentru ea altceva decât desconsiderare. Primise ordin să facă asta. De la o autoritate nici mai mult nici mai puţin decât Cancelaria de Război.

Erau multe de înghiţit împreună cu ceaiul şi ouăle la pahar…

Dar ea ascultase şi înţelesese. Şi acum totul era reglat, toate capetele, legate. Ambasadorul fusese arestat, la fel ca şi oamenii care lucraseră pentru el, inclusiv răpitorul cel cărunt. Prinţul Alexei a trimis o scrisoare de scuze din partea întregii naţiuni ruse iar Vladimir, respectându-şi cuvântul, dispăruse. Şi totuşi, de douăzeci şi patru de ore nu-l mai văzuse pe Harry. Plecase după micul-dejun şi ea crezuse că va reveni, dar…

Nimic.

Nu era îngrijorată. Nici măcar preocupată. Dar era ciudat. Foarte ciudat.

Mai sorbi din ceai, apoi puse ceaşca pe farfurioară. Apoi le puse pe amândouă peste *Domnişoara Butterworth.* Care se afla tot lângă ea.

Doar că nu voia să se atingă de ea. Nu, fără Harry.

Oricum, încă nu terminase ziarul. Citise ultima parte şi acum voia să ajungă la ştirile mai interesante, de pe prima pagină. Fuseseră zvonuri cum că sănătatea Domnului Bonaparte era tot mai înfloritoare. Presupunea, oricum, că încă nu murise; asta ar fi apărut pe prima pagină, cu caractere suficient de mari ca să nu le poată rata.

Totuşi, ceva marcant tot trebuia să existe, aşa încât

luă din nou ziarul şi tocmai găsi ceva interesant de citit, când auzi un ciocănit în uşă.

Era Huntley, în mână cu o bucată mică de hârtie. Când acesta se apropie, constată că era de fapt o carte de vizită împăturită în trei şi sigilată în centru cu ceară bleumarin, îi mulţumi lui Huntley, examinând sigiliul în timp ce acesta se retrăgea. Era cât se poate de simplu: doar un V, într-o scriere extrem de elegantă, începând cu un vârtej şi terminându-se apoi cu o înfloriturâ.

Îşi strecură degetul dedesubt şi desprinse ceara, despăturind cu grijă cartea de vizită.

Vino la fereastră.

Atâta tot. Doar o propoziţie. Zâmbi şi se mai uită câteva secunde la cuvinte înainte de a se da jos din pat. Sări, atingând uşor duşumeaua cu picioarele, dar se opri puţin înainte de a traversa încăperea. Simţea nevoia să mai aştepte. Voia să stea aici şi să savureze momentul, pentru că...

Pentru că *el* îl crease. Harry crease momentul. Şi ea îl iubea.

Vino la fereastră.

Se trezi zâmbind, aproape chicotind. De obicei nu-i plăcea să i se poruncească, dar de data aceasta i se părea încântător.

Se duse la fereastră şi trase draperiile în lături. Îl putea vedea prin geam, în picioare în dreptul ferestrei lui, aşteptând-o.

Deschise fereastra.

— Bună dimineaţa, spuse Harry.

Arăta foarte solemn. Sau mai curând, gura lui arăta foarte solemn. Ochii arătau ca şi cum puneau ceva la cale.

Simţi şi ea cum începeau să-i licărească ochii. Nu era ciudat? Că ea putea să simtă asta?

— Bună dimineaţa, spuse şi ea.

— Cum te simţi?

— Mult mai bine, mulţumesc. Cred că am avut nevoie

de timp, să mă odihnesc.

El încuviinţă din cap.

— Da, oricine are nevoie de timp, după un şoc.

— Vorbeşti din experienţă? îl întrebă ea, deşi nu era nevoie s-o facă; după expresia lui ştia că aşa vorbea.

— De pe vremea când eram în armată.

Era nostim. Conversaţia lor era simplă, dar nu era banală. Nu se simţeau stânjeniţi; mai exact, îşi făceau încălzirea.

Şi Olivia începea deja să simtă primele furnicături ale anticipării.

— Am mai cumpărat o copie a *Domnişoarei Butterworth,* spuse el.

— Serios? Şi ai terminat-o? întrebă ea aplecându-se peste pervaz.

— Desigur.

— Devine cumva ceva mai bună?

— Păi... intră în detalii surprinzătoare în legătură cu porumbeii.

— *Nu!*

Dumnezeule, o să *termine şi ea* romanul ăsta idiot. Dacă scriitoarea chiar descria efectiv moartea prin porumbei… ei bine, asta merita timpul ei.

Harry spuse:

— Nu, serios. Aflăm că Domnişoara Butterworth a fost martoră la tristul eveniment. Îl retrăieşte într-un vis.

Olivia se înfioră.

— Prinţului Alexei o să-i placă asta la nebunie.

— De fapt, m-a angajat să-i traduc în rusă tot romanul.

— Glumeşti!

Harry îi aruncă o privire şireată şi satisfăcută, în acelaşi timp.

— Nu. Chiar acum lucrez la primul capitol.

— Ah, ce fascinant. Vreau să spun şi groaznic totodată, de vreme ce chiar trebuie să o citeşti, dar presupun că este totuşi altceva când eşti plătit pentru asta.

Harry chicoti.

— Trebuie să recunosc că este cu totul altceva faţă de documentele de la Cancelaria de Război.

— Ştii, eu cred că mie mi-ar plăcea mai mult acelea.

Faptele plictisitoare, *seci* erau mai curând pe gustul ei.

— Cred că da. Dar, din nou, tu eşti o femeie ciudată, spuse Harry.

— Încântător ca întotdeauna cu complimentele, Sir Harry.

— Cum sunt un expert al cuvintelor, nici nu te puteai aştepta la altceva.

Olivia se surprinse râzând. Stătea aplecată pe jumătate afară pe fereastră, zâmbind. Şi era cât se poate de fericită pentru asta.

Harry adăugă:

— Prinţul Alexei mă plăteşte cât se poate de generos. El crede că *Domnişoara Butterworth* va avea un succes imens în Rusia.

— Oricum, lui şi lui Vladimir le-a plăcut.

Harry încuviinţă din cap.

— Asta înseamnă că îmi pot da demisia de la Cancelaria de Război.

— Asta este ce-ţi doreşti? Olivia abia aflase despre munca lui; nu se gândise dacă îi plăcea sau nu, ce făcea.

— Da. Nu mi-am dat seama cât de mult îmi doream asta decât acum, în ultimele săptămâni. M-am săturat de toate secretele. Îmi place să traduc, dar dacă aş putea rămâne la romanele gotice…

— *Strălucitoarele* romane gotice, îl corectă Olivia.

— Desigur. Eu – ah, scuză-mă, a sosit celălalt oaspete al nostru.

Celălalt…?

Olivia se uită în jur, clipind confuză.

— A mai venit cineva aici?

— Lordul Rudland, spuse Harry salutând respectuos spre fereastra de dedesubtul celei a Oliviei.

— Tata? Tatăl ei îşi scoase afară pe fereastra partea superioară a trupului şi se întoarse greoi în sus, să o vadă.

— Ce faci aici?

— Şi eu voiam să te întreb acelaşi lucru, spuse Olivia pe un ton în care timiditatea bătea insolenţa.

— Am primit un bilet din partea lui Sir Harry, solicitându-mi prezenţa la fereastră. Lordul Rudland se răsuci înapoi, spre Harry.

— Despre ce este vorba, tinere? Şi de ce fata mea atârnă afară pe fereastră ca o nevastă de pesar?

— Este şi mama aici?

— Şi mama ta este aici?! tună tatăl ei.

— Nu, mă întrebam doar, de vreme ce *tu* eşti aici şi…

— Lord Rudland – interveni Harry, cu vocea suficient de sonoră ca să îi întrerupă pe cei doi – doresc să vă solicit onoarea de a vă cere mâna fiicei dumneavoastră.

Olivia icni, apoi ţipă, apoi începu să sară în sus şi în jos, ceea ce se dovedi a fi o idee proastă.

— Au! strigă ea lovindu-se cu capul de fereastra ridicată. Îşi scoase apoi din nou capul afară şi îi zâmbi cu toată faţa şi cu lacrimi în ochi, lui Harry.

— Ah, Harry, oftă ea.

Îi promisese că o va cere în căsătorie. Şi iată-l că a făcut-o. Nimic nu putea fi mai minunat ca asta.

— Olivia? o întrebă tatăl ei.

Olivia se uită în jos, ştergându-şi ochii.

— De ce îmi cere mâna ta de la fereastră?

Olivia se gândi la întrebare, se gândi la posibilele ei răspunsuri şi decise că adevărul era cea mai bună alternativă.

— Sunt cât se poate de sigură că nu ai vrea să cunoşti răspunsul la această întrebare.

Tatăl ei închise ochii şi scutură din cap. Mai văzuse ea gestul acesta, înainte. Însemna că nu mai ştia ce să facă cu ea. Din fericire pentru el, era pe cale să-i fie luată din grija lui.

— O iubesc pe fiica dumneavoastră. Şi îmi şi place foarte mult de ea, spuse Harry.

Olivia îşi duse mâna la inimă şi chiţăi. Nu ştia de ce chiţăise; pur şi simplu îi ieşise, ca un mic balon de pură

bucurie. Cuvintele lui – erau, efectiv, cea mai perfectă declaraţie de dragoste.

— Este frumoasă – continuă Harry – atât de frumoasă încât îmi dă dureri de dinţi, dar nu pentru asta o iubesc.

Nu, *asta* era şi mai şi, cu dinţii care îl dor şi restul.

— Îmi place că citeşte ziarul în fiecare zi.

Olivia se uită în jos la tatăl ei. Acesta se uita la Harry ca la un nebun.

— Îmi place pentru că nu are răbdare cu prostiile.

Zâmbetul ei dispăru, deşi trebuia să recunoască adevărul.

— O iubesc pentru că îi plac copiii mici şi câinii mari.

Ce? Olivia îl privi chiorâş.

— Presupun doar. Aşa pari, spuse Harry.

Olivia îşi strânse buzele ca să nu râdă.

— Dar mai mult decât orice – spuse Harry şi cu toate că se uita drept la tatăl ei, părea ca şi cum s-ar fi uitat la ea – o iubesc *pe ea.* O ador. Şi nu-mi doresc nimic mai mult decât să-mi petrec restul zilelor alături de ea, ca soţul ei.

Olivia se uită din nou la tatăl ei. Acesta încă se mai uita la Harry, pe faţă cu o expresie de puternic şoc.

— Tată? întrebă ea ezitant.

— Este ceva cu totul ieşit din normalitate, spuse tatăl ei. Dar nu părea furios, doar năucit.

— Mi-aş da viaţa pentru ea, spuse Harry.

— Adevărat? întrebă ea cu o voce mică şi plină de speranţă şi înnebunită.

— Ah, Harry, eu…

— Linişte. Vorbesc cu tatăl tău.

— De acord, spuse dintr-odată Lordul Rudland.

Gura Oliviei se formă într-un *o* plin de indignare.

— Pentru că mi-a spus să tac?

Tatăl ei se uită în sus.

— Este un indiciu pentru un bun simţ ieşit din comun.

— Ce?

— Şi pentru o doză sănătoasă de autoconservare, adăugă Harry.

— Îmi place omul acesta, anunţă tatăl ei.

Şi atunci, brusc, Olivia auzi deschizându-se o altă fereastră.

— Ce se întâmplă aici?

Era mama ei, în salon. Exact la a treia fereastră mai încolo de soţul ei.

— Cu cine vorbeşti?

— Olivia se mărită, draga mea, spuse tatăl ei.

— Bună dimineaţa, mamă, adăugă Olivia.

Mama ei se uită în sus, clipind.

— Ce faci aici?

— S-ar părea că mă mărit, spuse Olivia cu un zâmbet mai curând prostesc.

— Cu mine, spuse Harry, asta ca să clarifice lucrurile.

— Ah, Sir Harry, ăă... încântată să vă revăd. Nu v-am văzut acolo, spuse Lady Rudland uitându-se spre el şi clipind de câteva ori.

Harry îşi înclină graţios capul către viitoarea lui soacră.

Lady Rudland se întoarse spre soţul ei.

— Se mărită cu el?

Lordul Rudland confirmă din cap.

— Cu acordul meu din toată inima.

Lady Rudland se gândi o clipă, apoi se întoarse înapoi spre Harry.

— O puteţi avea în patru luni.

Apoi, către Olivia:

— Noi două avem multe de făcut.

— Eu mă gândeam mai curând la patru săptămâni, spuse Harry.

Lady Rudland se întoarse sever spre el, cu degetul arătător de la mâna dreaptă ridicat în sus. Era un gest pe care Olivia îl cunoştea bine. Însemna că cel căruia i se adresa, argumenta în propria-i defavoare.

— Ai multe de învăţat, băiatul meu, spuse Lordul Rudland.

— Ah! exclamă Harry uitându-se în sus, la Olivia. Şi imediat: nu te mişca.

Ea aşteptă şi o clipă mai târziu, Harry reveni cu o

cutiuţă pentru bijuterii.

— Un inel, spuse el, deşi acesta era un lucru cât se poate de evident. Deschise cutiuţa, dar Olivia era prea departe ca să vadă mai mult decât o mică scânteiere.

— Poţi să-l vezi? întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Sunt convinsă că este frumos.

Harry îşi scoase mai mult capul pe fereastră, micşorând ochii de ca şi cum ar fi apreciat distanţa.

— Poţi să-l prinzi?

Olivia o auzi pe mama ei ţipând uşor, dar ştia că nu avea decât un singur răspuns potrivit. Se uită spre viitorul ei soţ cu cea mai îngâmfată expresie şi spuse:

— Dacă tu îl poţi arunca, eu îl pot prinde.

El râse. Şi îl aruncă.

Şi ea îl ratăă. Intenţionat.

Era mai bine aşa, îşi spuse ea când se întâlniră la mijlocul distanţei să caute inelul. O cerere în căsătorie merita un sărut potrivit.

Sau, aşa cum îi şopti Harry sub ochii ambilor părinţi, poate unul nu chiar potrivit…?

Nu chiar potrivit, îşi zise Olivia când buzele lui le atinseră pe ale ei. *Categoric*, nu prea potrivit.

Sfârşit